

Trần Thị Bảo Châu

Hai Bờ Thương Nhớ

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Tùng Chi tò mò nhìn sang nhà bên cạnh . Lại đổi chủ nữa rồi . Trong một năm nhà đổi chủ hai lần . Các cụ thường nói, sự đời bất quá tam . Chẳng hiểu cái vụ "bất quá tam" ấy có ứng vào trường hợp này không, riêng gia đình Chi thì đã mệt vì sự chộn rộn của những người láng giềng mới tới mức "Chưa quen đã lạ, chưa gần đã xa" ấy lắm rồi.

Lần này hy vọng láng giềng mới sẽ bén rễ xanh cây ở đây như gia đình cô cho vui.

Đang chống tay trên balcon nhìn sang khoảng sân rộng, trái sỏi trắng toát hừng hực nắng trưa, Chi giật mình vì bị gõ đầu đánh cốc.

Giọng anh Phương khó chịu:

- Này! Đang hóng gió tò mò à ?

Xoa vào chỗ bị gõ, Tùng Chi nhăn nhó:

- Có gì đâu mà tò mò ? Tự nhiên cóc con người ta hà! Bộ hông đau hả ?

- Không dám tự nhiên đâu . Nãy giờ điện thoại reo rân trời mây không chịu nghe, báo hại tao trong nhà vệ sinh chạy ra như bị ma đuổi . Hừ! Lo chỗ mỡ sang nhà hàng xóm đến mức điếc luôn . Đúng là nhiều chuyện bầm sinh.

Tùng Chi gân cổ lên:

- Hông phải điếc mà em biết điện thoại đó của anh . Nhắc máy làm chi phiền lắm . Em không quen nói dối, lỡ người ta hỏi anh đang làm gì, em phải trả lời sao cho lịch sự đây ?

Phương hầm hừ:

- Giỏi nhí nhố lắm! Nhưng dì Vân gọi chớ chẳng có người ta nào đâu am` em lắm điều.

Tùng Chi ngạc nhiên:

- Em mới ngoài quây về, dì Vân gọi làm gì nữa nhỉ ?

Phương trả lời ngay:

- Có người bán một tủ sách lớn, dì Vân bảo mình đi chở về nội trong ngày nay.

Tùng Chi khịt mũi:

- "Mình" nào vậy ta ? Em nhớ rất kỹ chở sách là chuyện của anh và anh Luyện m à.

- Thăng Luyện... biệt tích từ sáng tới giờ, nên em được thế chỗ của nó.

Tùng Chi nhảy dựng lên:

- Hồng có vụ đó đâu.

Phương phẩy tay:

- Vậy thì nói với dì Vân chớ đừng ba gai với anh.

Tùng Chi ầm ức:

- Em hẹn đi siêu thị với nhỏ Oanh Nhi rồi, giờ sao đây ?

- Thì khát tới bữa khá c. Chuyện làm ăn là nhất gốc à! Có thêm tí tiền, dạo siêu thị vẫn khoái hơn . Nghe đâu tủ sách này của nhà giàu, coi như mình trúng mảnh...

Thấy mặt Chi vẫn chầy dài, Phương hất hàm:

- Nào, có đi không thì bảo ?

Tùng Chi càu nhàu:

- Em đáng hồng đi à ? Tất cả cũng tại ông Luyện . Rồi ông sẽ biết tay em.

Phương nhăn mặt:

- Đừng hăm he bằng giọng dấm tiêu pha chanh, nghe ê răng quá . Đi cho rồi.

Tùng Chi uể oải bước theo ông anh xốc vác của mình . Anh Phương rất mê kiếm tiền, ngoài những giờ đến lớp, anh thường chịu khó chạy đi tìm việc . Ngoài việc phụ trông quầy sách cũ trên đường Nguyễn Thị Minh Khai cho dì Vân ra, Phương sẵn sàng làm nhiều việc khác . Tùng Chi lười hơn, nhưng cũng theo bước anh mình, nên cả hai anh em đã từ lâu không xin tiền ba mẹ . Ông bà luôn hãnh diện vì sự tự lập của anh em Chi, nên dù thừa sức lo cho con ăn học đến nơi đến chốn, hai người vẫn bỏ mặc các con lăn lộn vào đời.

Vừa dừng xe trước hiệu sách, Tùng Chi và Phương đã nghe giọng bà Vân:

- Hai đứa nhanh nhanh lên cho tao nhờ . Người ta chờ mình dọn trống kho nhà họ càng sớm càng tốt kia kìa.

Phương hỏi:

- Nhưng ở đâu ? Con không biết.

Đưa cho anh địa chỉ, bao bì, dây buộc xong, bà Vân bảo:

- Tiền bạc dì đã trả đủ rồi, hai đứa ráng chở hết sách về . Toàn thứ quý hiếm không đó.

Mắt Phương sáng rỡ:

- Vậy là trúng mánh rồi.

Hai anh em không mấy vất vả để tìm nhà . Đó là một ngôi biệt thự nhỏ đã xuống cấp khá trầm trọng, nhìn vào chỉ thấy âm u, buồn bã. Phương nhấn chuông, một con bé như người giúp việc đơn đả chạy ra.

Đứng sau cánh cửa sắt rỉ sét, nó hỏi bằng giọng hơi sắc:

- Kiếm ai ?

Phương mỉm cười, nụ cười Chi thường gọi là nụ cười thương lái:

- Bọn anh tới chở sách.

Nhìn anh Chi từ phải qua trái, từ trên xuống dưới xong, nó mở cồng.

- Vào đi! Gớm! Mua sách cũ cũng chạy Wave . Sang khiếp!

Phương tiếp tục cười:

- Wave Tàu mà sang gì em ơi!

Tùng Chi hỏi:

- Sách để ở đâu vậy em ?

Con nhỏ dài giọng:

- Còn đầy kệ trên lầu . Mang đi mau mau giùm, để lỡ có người đổi ý không bán thì ráng chịu đó.

Chi buột miệng:

- Tiền đã thanh toán xong cả rồi, sao lại đổi ý chứ ?

Vừa dẫn Chi và Phương lên lầu, con nhỏ vừa nheo nhéo:

- Nhà này có bao nhiêu người thì có chừng đó ý khác nhau . Mà người nào cũng cho là mình đúng . Bởi vậy để bảo vệ ý kiến cũng như sở thích của mình, sẽ có người sẵn sàng bỏ tiền ra nhằm giữ lại tủ sách . Thậm chí họ sẽ bồi dưỡng thêm tiền để giữ bằng được đồng giấy mực ấy nữa.

Phương hấp háy mắt:

- Ý em muốn nhắc bọn anh phải nhanh chân nhanh tay chứ gì ?

Mở cửa một căn phòng tối âm âm, con nhỏ gạt đầu:

- Đúng vậy . Càng nhanh càng tốt!

Tùng Chi đảo mắt khắp phòng. Mọi vật. bừa bộn lung tung, tranh ảnh treo trên tường để ở một góc phòng, thùng giấy, bao bịch linh kỉnh khắp nơi . Dường như họ đang dọn nhà.

Kéo cái màn cửa màu kem bụi bám ố bẩn sang một bên cho sáng,

con nhỏ có vẻ bồi hồi:

- Tuần sau căn nhà này sẽ bị đập... tất cả sẽ không còn gì, không còn gì...

Phương gật gù góp ý cho nó:

- Ngôi nhà này đã tới tuổi rồi . Trông nó già nua cũ kỹ quá . Đập rồi xây mới vẫn tốt hơn ở nhà cũ.

Tùng Chi nhìn vào mấy tủ sách . Có nhiều quyển gáy dày bọc bì cứng, nhũ vàng thật trang trọng . Chưa biết tựa, tác giả, chỉ nhìn thoáng qua... hình thức, Chi cũng đoán chắc đây là tủ sách giá trị mà nói theo kiểu buôn bán như anh Phương thì là trúng mảnh.

Dường như cũng cùng suy nghĩ với Chi nên vừa thấy con nhỏ lách chách khuất sau cửa, Phương đã nói như reo:

- Quá đã!

Tùng Chi cho tay lên kệ, cô rút ra một quyển sách nhỏ nằm lọt thỏm giữa những quyển sách to, dày và tò mò xem tựa.

Đó là quyển "Lời dâng" của Tagore xuất bản năm một chín bảy mươi mốt, tại Sài Gòn . Loại sách này những người sưu tầm rất mê.

Cô lật trang đầu và thấy những chữ viết tay hết sức bay bướm:

- "Để tìm anh nhắc... nhắc lại không ngừng . Anh muốn em và chỉ riêng em...

Vì đêm tối giữ kín trong lòng bóng tối lời ánh sáng cầu xin, thế cho nên từ vô thức thăm thẳm trong anh vẫn vang lên tiếng kêu . Anh muốn em và chỉ riêng em . (Lời dâng chương 38) ."

Bên dưới là một chữ ký lả lướt và một cái tên đẹp Đỗ Khánh Cường. Những dòng chữ trên đã được viết cách đây ba mươi năm trong quyển sách được đóng bì cứng nhũ vàng thật quý giá thế mà bây giờ lại bị mang bán tháo, bán đổ như cho không.

Lòng Tùng Chi chột băng khuôn khi từ trong quyển sách rơi ra một phiến lá khô ép phẳng phiu . Chao ời! Chắc chắn phiến lá này có tuổi nhiều hơn số tuổi của cô . Trên lá có ghi chữ Cương và Hà . Chắc chắn đây là tên của một đôi tình nhân . Họ bây giờ ra sao nhỉ ? Cùng sống chung dưới mái nhà rêu phong này hay mỗi người một nơi vì hoàn cảnh nào đó ? Nếu chia xa thì ai trong hai người ở lại đây ? Giọng anh Phương hồ hởi vang lên cắt ngang suy nghĩ của Tùng Chi :

- Nhanh tay lên, sổ sách này sẽ đánh mất nhiều thời gian của mình đó.

Nhiều thời gian là bao lâu so với con số, bai mươi năm hơn của quyển sách này.

Nhìn anh Phương hồi hải đặt hai sợi dây nilon giao nhau trên nền gạch rồi nhanh nhẹn xếp sách lên và cột lại thành từng bó một cách thành thạo, Tùng Chi liền vội làm theo . Cô không kịp xem tựa vì sợ Ông mắng chậm chạp, lè mè . Cứ thế, Chi xếp từng chồng sách cùng kích thước lại cho Phương cột thành bó.

Hai anh em cầm đầu cầm cổ cột sách mãi đến khi nghe một giọng nam trầm vang lên, Tùng Chi mới ngẩng đầu nhìn.

Ngay lúc ấy, cô thấy một thanh niên trạc tuổi anh Phương bước vào phòng . Anh ta tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Chi và Phương, nhưng lại không nói gì.

Quay trở ra, người thanh niên quát âm ỉ:

- Na! Vào đây bảo.

Con nhóc lúc nầy xuất hiện nhanh như người ta bấm rờ - một chuyển đài tivi.

- Cậu Hòa gọi cháu ạ!

Gã hầm hầm:

- Đã bảo thanh toán ba mớ sách đó cho thật nhanh mà giờ này vẫn còn đầy là sao ?

Nhỏ Na nhăn nhó phân bua:

- Dạ, tại họ tới chở trễ ạ.

Hòa cau có:

- Nếu bán cho mấy bà ve chai đã xong ba đời rồi . Hừ, lúc nào cũng không làm theo lời dặn.

Dứt lời, gã dềnh gót bước đi như để thị uy mà không thèm nhìn tới anh em Chi dù bằng nửa con mắt.

Tùng Chi mím môi:

- Chảnh!

Phương khoát tay:

- Kệ xác nó . Mình thuận mua vừa bán chớ có xin xỏ nó đâu.

Nhỏ Na gãi đầu:

- Anh chị nhanh tay giùm lại . Lẽ ra tui bán ve chai ba mớ sách này từ hôm qua rồi, nhưng mà... Chậc! Thế nào cũng bị chửi.

Thấy con nhỏ ngập ngừng, Phương nói tiếp:

- Nhưng mà bán ve chai được ít tiền hơn chớ gì ? Anh sẽ chở đi ngay đây . Em không phải lo bị cậu Hai mắng.

Quay sang Tùng Chi , Phương bảo.

- Anh chở bớt về tiệm trước. Em tiếp tục... chiến đấu một mình nha.

Tùng Chi nhăn như khi ăn ớt:

- Bắt em ở lại một. mình hả ? Em hông chịu đâu . Thằng cha chủ nhà thấy ghét lắm!

- Cứ phớt lờ như không có hấn . Đây là công việc, làm gì có chuyện thương ghét mà em nhăn...

Lần lượt vác mấy bao tải nặng trĩch ra khỏi phòng, Phương chất lên xe chở đi . Còn lại một mình, Tùng Chi ngồi phịch xuống đất, cô xuýt xoa nhìn lòng bàn tay đỏ ửng sắp phồng lên vì siết dây cột sách. Nhớ tới vẻ kênh kiêu của gã cậu chủ lúc nãy Tùng Chi hết hứng thú làm việc . Cô nhún nhả lật một quyển bất chợt trước mắt và sửng sốt khi nhận ra đó là một cuốn nhật ký đã cũ làm bằng sổ carô, bìa cứng khá dày . Nếu mới nhìn thoáng qua dễ lầm là một quyển sách. Chưa kịp đọc trang nào cho thỏa tột tò mò, Chi đã giật mình vì một giọng lẽ nhẹ, nhưng không kém dữ dằn vang lên.

- Ai ? Ai vậy ?

Tùng Chi hốt hoảng đứng bật dậy. Trước mặt cô là dáng sệt sù của một người say. Hắn ngất ngưỡng nhìn chằm chập cô rồi quát ầm lên:

- Cô em làm gì ở đây ?

Đảo mắt một vòng, hắn gầm gừ:

- Mua sách à ? Bớ khỉ! Đứa nào dám bán sách hả ?

Vừa hỏi, hắn vừa sấn tới dồn Tùng Chi sát vào tường, mắt long lên thật đáng sợ.

Đang cầm quyển sổ trong tay, Tùng Chi liền vung lên đập mạnh vào mặt hắn rồi chạy ngược ra cửa. Dầu đã loạng choạng nhưng hắn vẫn đủ sức tỉnh táo để ghệt mạnh Chi lại. Cô liền la và đập hắn hai ba cái nữa.

Gã đàn ông rít lên:

- Đồ cộc cái!

Ngay lúc ấy, Chi nghe giọng Hòa:

- Buông người ta ra!

Rồi anh ta lao vào giữa Chi và gã say. Tùng Chi sợ xanh cả mặt. Cô ôm ngực thở hào hển như mới vừa chạy nước rút về đích.

Gã say rống to mồm:

- Anh là đồ khốn nạn nên mới bán sách.

Lâm lì không nói tiếng nào, Hoà hất hàm ra dấu bảo Chi xuống nhà.

Tùng Chi bước đi nhẹ tênh và nhận ra hai chân mình đang run.

Đây là tình huống tồi tệ nhất lần đầu tiên trong đời Chi đụng phải. Cô không ngờ mình dữ đến thế, dám... đực một gã hung hăng như bò tót.

Giọng Hòa vang lên đầy bứt rứt:

- Xin lỗi em về chuyện vừa xảy ra. Có lẽ em nên về...

Tùng Chi trợn mắt:

- Còn sách thì sao ?

Hòa nhỏ nhẹ:

- Chịu khó ngày mai trở lại chở hộ tôi.

- Nhưng mà...

- Em tôi say quá nên khó kiểm soát được hành động, tôi sợ khó khăn cho em.

Tùng Chi nuốt nước bọt:

- Tôi hiểu rồi!

Nhìn lên cầu thang, Chi thấy gã say đang chệnh choạng bước xuống. Không kịp nói thêm lời nào với Hòa, Tùng Chi ba chân, bốn cẳng đi như chạy ra khỏi căn nhà hắc ám ấy, trên tay cô quỳnh nhật ký chột nặng trĩu.

Định mang vào để trả lại, nhưng cô không can đảm, hơn nữa trước vụ việc vừa xảy ra, Tùng Chi bỗng tò mò. Cô muốn biết về những người trong ngôi nhà đó, vì cô vốn rất hiếu kỳ. Với quỳnh sổ này Tùng Chi sẽ "nắm" được... đời tư ít nhất của một người, và đó là ai nhỉ ? Có khi nào là một trong hai gã vừa rồi không ? Biết đâu

chừng... Tùng Chi nhớ tới hai gã thanh niên trong ngôi nhà ấy và linh cảm mình sẽ còn gặp họ nhiều lần, dù cô dứt khoát không quay lại với ba mớ sách cũ ấy. Anh Luyện và anh Phương sẽ làm việc. này chứ không bao giờ là cộ Nhưng Chi sẽ gặp lại họ trong hoàn cảnh nào ? Linh cảm của cô có đúng không , Tùng Chi chợt hoang mang. Cô ra đầu ngõ và ngoắc chiếc xích lô vừa trờ tới.

oOo

Thức nhìn đồng hồ. Đã hết giờ làm việc, nhưng anh vẫn chưa muốn về vì biết giờ này chẳng có ai ở nhà.

Mẹ anh đang cùng bạn bè đi Đà Lạt, còn ba chắc vẫn bù khú bên một bàn rượu.

Về nhà sớm mà vắng ngắt thì thật là chán. Có lẽ Thức nên lang thang ở một điểm cà phê Internet nào đó, chắc vui hơn nhiều.

Vừa đứng lên thì điện thoại reo. Giọng đàn ông quen quen vang lên nhưng Thức không nhận ra là ai.

- Cho tôi gặp anh Thức ạ.

- Thức đây...

Giọng đàn ông mừng rỡ:

- Luyện sách cũ nè. Ông khỏe chứ ?

- Vẫn thường. Có gì không ?

- Chỗ tôi vừa có một vài quyển sách cũ loại quý, đúng thứ anh thích.

Tôi đã để riêng, nếu rảnh anh tới xem.

Thức nói ngay:

- Tôi sẽ tới...

- Ờ! Tôi chờ.

Thức vươn vai làm vài động tác thể dục rồi ra ngoài. Giờ này tan sở, đường phố đông phải biết. Hòa cùng dòng người xuôi ngược, anh

phóng xe về hướng đường Nguyễn Thị Minh Khai và dừng trước một hiệu sách cũ.

Sưu tầm sách cũ là thú vui của nhiều người, trong đó có Thức, nhưng anh chỉ săn lùng những tuyệt tác văn học có chữ ký. Tức là những quyển sách được tác giả đề tặng hoặc người này tặng cho người kia một cách trân trọng song vì một lý do nào đó chúng không được ở lại cùng người được tặng mà phải bị đem ra mua bán lần nữa.

Những hiệu sách cũ ở Sài Gòn hầu như đều biết anh dù Thức mới đam mê thú sưu tầm này đây thôi. Anh không xuất hiện nhiều, nhưng với yêu cầu của mình, những hiệu sách đều nhớ mặt anh. Thường anh cho họ số điện thoại nếu "có hàng" họ sẽ gọi Thức.

Luyện, chủ hiệu sách cười toe toét bước ra:

- Sao mau dữ vậy ông ?

Thức cũng cười:

- Tại tôi nôn coi sách.

Luyện nói:

- Đã hứa để ông, tôi không bán cho ai khác đâu.

Dứt lời, anh lách người đi giữa hai hàng chất đầy sách. Thức lơ đãng nhìn xuống ba cái sạp thấp bên dưới. Trên đó là đủ thứ tạp chí cũ, truyện tranh, những thứ sách linh tinh, tạp nhạp được phân loại từ đôi ba ngàn đến năm bảy ngàn.

Thức lật tới lật lui những trang bìa đầy bụi đường. Anh đi lòng vòng tủ kệ sách văn học đến giáo khoa mà vẫn chưa thấy Luyện ra. Anh tò mò nhìn vào bề sâu hun hút của hiệu sách và thấy Luyện đang lục lọi, tìm kiếm.

Một lúc sau anh chàng cúi kính bước ra:

- Tôi cất rất kỹ, thế mà không biết đâu rồi. Không lẽ mẹ tôi đã bán chúng ? Tức thật đó.

Thức tò mò:

- Nhưng đó là những tựa sách nào ?

Luyện nói:

- Hai quyển thơ và một tuyển tập truyện ngắn còn mới, nhưng độc chiêu là chỗ tác giả ký tặng cho một nhà thơ khá nổi tiếng.

Thức khá ngạc nhiên:

- Nhà thơ ấy mang ra bán à ?

Luyện lắng đầu:

- Tôi mua lại của một bà ve chai nên không biết ai bán cho bà ấy.

Thức tiếc rẻ:

- Uổng thật!

Luyện lắng bảm:

- Sáng nay vẫn còn mà! Hông lẽ nhỏ Chi lấy rồi... Phải hỏi mẹ mới được.

Quay sang Thức, Luyện bảo:

- Anh chờ tôi một chút.

Nhấc điện thoại, Luyện nhấn số rồi chờ đợi.

Thức lại tiếp tục... lướt mắt và thấy có một bao bố dựng ở góc nhà, bên trên là mấy chồng sách cũ còn buộc dây. Thức tò mò bước đến kề bên và rút đại một quyển.

Đó là quyển "Chuông gọi hồn ai". Thức lục lạo thêm nữa. Anh khoái chí với những tựa sách khác. Nào là "chuyện tình", "Uyên ương gãy cánh", "Ngàn cánh hạc"... Toàn là những tác phẩm nổi tiếng và quý hiếm. Anh lật trang trong quyển "Uyên ương gãy cánh" và sửng người khi thấy tên ba mình.

Đây là quyển sách đúng gu sưu tầm của anh. Sách được ký tặng. Ba anh chính là người ký tặng.

Đỗ Khánh Cường. Đúng là tên ông với chữ ký vòng vèo lả lướt và nét chữ của ông cùng những dòng thật thơ.

"Và người, người không còn là người yêu nữa. Người chính là tình yêu. Ai mà giận được tình yêu. Dù gần hay xa, dù nay hay mai tôi vẫn mãi yêu người như hồi nào hai mươi tuổi".

Thức hỏi hả lật tiếp quyển "Chuyện tình". Anh đọc thấy câu nói nổi tiếng của nhân vật chính trong truyện: "Yêu nghĩa là không bao giờ phải nói rất tiếc" cũng bằng bút tích của ba mình.

Sang tới quyển "Ngàn Cánh Hạc", anh đọc thấy ba câu thơ:

"Ta muốn như sương tan trong hoa

Chết giữa khi em âu yếm giữ

Trong lòng hình ảnh trái tim ta".

Đúng là ba anh rồi. Chỉ ông mới đủ lãng mạn, đa tình để viết lên sách tặng những câu như thế. Mà sách này ông tặng ai nhỉ ? Sao chúng lại "lưu lạc" giữa chợ đời như vậy ?

Đang lúc còn bần thần vì những phát hiện bất ngờ về ba mình, Thức như bừng tỉnh bởi một giọng nữ trong vắt.

- Xin lỗi anh, sách này chúng tôi chưa bán. Sao anh lại tùy tiện thế ?

Thức quay lại và bắt gặp một gương mặt thanh tú với đôi mắt đen tròn đang nhìn anh tức giận.

Bỗng dưng Thức ngẩn ra nhìn lại. Gương mặt sáng bừng của cô gái có sức thu hút lạ kỳ. Nó khiến trái tim Thức nhói đau một cái.

Gương mặt cô gái đỏ ửng lên khiến cô càng đáng yêu lạ lùng.

Giậm chân, cô nàng liếc Thức rồi kêu to:

- Anh Luyện!

Từ trong Luyện chạy vội ra:

- Chuyện gì vậy bé Chi ?

Tùng Chi cong cớn:

- Anh trông hàng gì mà ở tuốt trong nhà. Nhỡ mất sách thì sao ?

Luyện cười hề hề:

- Làm sao mà mất được. Đây là khách ruột của anh. Anh đang tìm sách cho cậu tạ À, mà em giữ mấy quyển thơ để tặng nhà thơ D phải không ?

Tùng Chi gật đầu:

- Dạ phải.

- Vậy mà anh kiếm muốn chết.

- Em có nói với dì Vân mà.

Rồi cô chua ngoa:

- Sách trong bao không thể bán được đâu. Anh đừng để người ta... vọc vào đấy.

Luyện kêu lên:

- Sao lại bán không được ? Đúng giá anh bán ráo. Em khỏi phải lo.

- Nhưng mà...

Luyện gạt ngang:

- Tiền trao cháo múc... Sách này mình đã trả tiền rồi, nó đã thuộc về mình.

Tùng Chi lại ngập ngừng:

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì hết. Em tìm mấy quyển thơ đó cho anh. Có người muốn mua đó.

Tùng Chi liếc vội Thức:

- Ai muốn mua vậy anh ?

Luyện nói ngay:

- Cậu Thức chớ ai. Cậu ấy thích sưu tầm sách có ký tặng.

Tùng Chi cong môi lên:

- Em cũng thích nên đã bỏ sung chúng vào bộ sưu tập của em trước rồi.

Luyện ngơ ngác:

- Em thích... món đồ này hồi nào ? Sao anh không biết vậy cả ?

Tùng Chi không trả lời, cô bước vào trong, lấy chổi lông gà phát lia phát lia trên những cái kệ, kiểu muốn đuổi khách đi phứt cho rồi.

Thái độ chanh chua trẻ con của cô không làm Thức phật lòng, trái lại anh thấy buồn cười và thích nhìn Tùng Chi hơn.

Tùng Chi ức lắm khi... thằng cha khách cứ nhìn mình tằm tằm. Trên gương mặt sáng sủa đàn ông của hắn, đôi mắt vừa sáng vừa lì cứ dăm dăm khiến cô rối cả lên, khổ nỗi Chi không thể đuổi khách được. Đặt chổi xuống, Tùng Chi bước ra ngoài, cô ngồi lên chiếc ghế nhỏ, chống cằm trông theo những dòng xe qua lại như mắc cửi. Và cố không thèm để ý đến bên trong.

Thức là... bạn hàng của anh Luyện, cứ để ông ấy tiếp hắn. Tùng Chi chẳng nên quan tâm làm chi. Nhưng chả hiểu hai ông tướng đang nói về vấn đề gì mà nghe rôm rả quá. Tùng Chi ám ức khi nhận ra mình đang bị giọng cười sảng khoái của Thức chi phối. Hắn làm cô suýt quên là mình đang rất đói bụng.

Cô đứng dậy bảo:

- Anh Luyện trông hàng nha.

- Ủa, em lại đi đâu à ?

- Em qua bên kia đường.

Luyện kêu lên:

- Ủa! Bữa nay không nhịn đói giữ eo nữa à ? Ăn bột chiên là dễ mập nhất đó.

Tùng Chi hất mặt:

- Em không hề sợ mập mà chỉ sợ đói. Anh ăn không ? Em mua về cho.

Luyện lắc đầu:

- Cám ơn! Anh không hạp những thứ quà vặt của em. Chúc em ngon miệng!

Tùng Chi quay ngoắt lại, bước xuống lòng đường. Cô chưa kịp định thần lại đã bị một chiếc Future chạy ngược chiều tông phải trong tiếng la thất thanh của Luyện.

Vì mãi lờm nguýt anh Luyện, Tùng Chi chưa dòm trước ngó sau đã băng qua đường. Vì bất cẩn, Chi không tài nào tránh được. Cô té dài ra đất, tay chân xây xát, mình mẩy ê ẩm, đầu óc quay cuồng, hồn vía lên mây. Tùng Chi muốn đứng dậy, nhưng không sao gượng nổi. Cô nghe tiếng anh Luyện la, nhưng chẳng thấy anh đâu. Xung quanh cô bỗng ngập tràn một màu tối đen, người như đang rơi xuống một vực sâu thăm thẳm

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương 2

Đến khi nhận biết được xung quanh thì cái đầu tiên Tùng Chi nhìn thấy là gương mặt lo lắng và đôi mắt nhú lại, căng thẳng của Thức. Tiếp theo đó là gương mặt quýnh quáng của Luyện và lố nhố những người hiếu kỳ.

Luyện mừng quýnh lên:

- Em làm anh mất cả hồn vía. Giờ thấy trong người thế nào ?

Tùng Chi mếu máo:

- Em không biết.

Rồi khóc khi nghe Thức phán:

- Phải vào bệnh viện chụp hình đầu.

Cô phản đối:

- Đầu em đâu có sao.

Luyện nói:

- Không sao mà lại xui.

Anh hăm hù văng tục:

- Mẹ kiếp thằng cha chạy ầu! Lúc nãy anh mà bắt được thì nó như xương rồi.

Thức nhắc lại ý kiến của mình:

- Nếu cậu bạn, tôi sẽ đưa Tùng Chi đi giúp. Tôi có quen với bác sĩ.

Không đợi anh nói hết câu, Tùng Chi đã ré lên:

- Em không vào bệnh viện đâu.

Luyện hăm he khi thấy đám tò mò vây quanh cũng đồng tình với ý kiến của Thức:

- Lỡ tối nay về nhà em lăn đùng ra chết thì sao ? Phải đi chụp cắt lớp thôi.

Tùng Chi ngơ ngác:

- Chụp cắt lớp là sao ?

Luyện nhún vai:

- Là... cắt đầu ra làm nhiều lớp. Đơn giản vậy cũng hỏi. Anh phải gọi điện cho ba mẹ em ngay.

Thức nhìn gương mặt còn thất thần của Chi mà xót xá Chắc chắn cô nhỏ không biết nãy giờ tim anh như muốn rớt ra ngoài khi thấy cô té xuống đường rồi ngất đi. Tới bây giờ Thức vẫn không hiểu sao anh lại... như vậy với người vừa gặp lần đầu trong thời gian dăm ba phút và chưa nói với cô ta một câu nào.

Đám tò mò đã giải tán. Tùng Chi gượng dậy khỏi cái ghế bố. Cô không biết ai đã đưa mình từ ngoài đường vào đây. Nếu là gã dễ ghét này thì không gì quē bằng.

Vừa đứng lên, Chi đã khuyu té vì chân đau nhói. Như một phản xạ, Thức nhoài người tới đỡ cô, Tùng Chi không muốn cũng phải vịn vào anh.

Cô nhăn nhó rất thảm:

- Ai cha... Chắc... chắc gãy chân rồi.

Thức nói ngay:

- Chỉ bong gân chứ không gãy đâu.

Tùng Chi buột miệng:

- Sao anh biết ?

Giọng Thức tỉnh bơ:

- Lúc nãy tôi có... nắn thử tay chân Chi... vẫn còn nguyên cơ mà.

Chi đỏ rần mảy mặt:

- Ai bảo anh vậy ?

Thức cười cười:

- Tôi nghĩ điều đó cần thiết. Cả đầu Chi tôi cũng đã... nắn. Vẫn còn nguyên... gáo.

Chi cau kính:

- Biết thế sao anh bày đặt chuyện chụp hình cắt lớp gì đó cho khổ người ta ?

- Tại tôi thấy Chi xiu. Cần tặc vô áy náy mà.

Tùng Chi vênh mặt lên dù chân vẫn còn đau nhói:

- Xiu vì đói không được sao ?

Thức tủm tỉm:

- Được chứ. Nhưng lẽ nào em bị thiếu ăn ?

Luyện bước tới bên Chi:

- Dì Hạnh bảo phải đi chụp hình đầu ngay kìa. Khổ là thằng Phương không có ở nhà, dưỡng Nhân cũng vậy nên chắc phải nhờ Thức chở em vào bệnh viện, rồi dì Hạnh sẽ gọi xe ôm tới đó.

Tùng Chi sụt sùi:

- Em đã bảo đầu em không sao mà.

Mặt Luyện... ngầu lên:

- Đến khi có sao đã quá muộn rồi. Hừm! Đừng làm bộ làm tịch nữa.

Mau để anh Thức đưa đi hộ, thưa cô nương.

Bị Luyện nói "làm bộ làm tịch", Chi tức lắm, cô làm bằm:

- Đi thì đi, nhưng em hồng cần ai chở hết. Đây còn thừa sức chạy xe mà.

Luyện sầm mặt:

- Hừ! Đừng không nổi mà phách lối. Nghe thật dễ ghét!

Quay sang Thức, Luyện nhỏ nhẹ:

- Ông làm ơn hộ tôi. Con nhóc này bướng lắm. Ông đừng phiền ghen.

Thức hấp háy m ắt:

- Gì đâu mà phiền. Nếu đây là người lạ qua đường, tôi vẫn sẵn lòng giúp, nói chi là em của bạn mình.

Tùng Chi ghét cay ghét đắng điệu bộ của Thức. Cô chợt nhận ra lúc nãy cô vô ý vô tứ khi qua đường là vì bị ánh mắt của Thức chi phối.

Chính hấn khiến Chi phân tâm không nhìn trước ngó sau, chính hấn la nguyên nhân khiến Chi bị xe tông. Đã vậy bây giờ hấn còn làm bộ

hào hiệp.

Cà nhắc bước đi, Tùng Chi thăm than trời sao mình xúi quẩy. Mà tại sao lúc này cô lại xỉu kia! Có đúng là đói quá lại bị mất thần mất vía nên... sẵn dịp xỉu luôn không ? Từ sáng đến giờ trong bụng Chi chỉ có một đĩa há cảo. Cô đã cùng lũ bạn quây tưng trong công viên nước Đại Thế Giới, về tới hiệu sách vừa đói vừa mệt, còn gặp "Chuyện bất bình", bảo sao không xỉu được.

Tùng Chi nuốt nước bọt khi bụng sôi âm ỉ. Cái đói khiến cô bải hoải tay chân. Ngồi sau xe của Thức, cô cứ chực chúi nhủi vào lưng anh vì mệt.

Đúng như Luyện vừa nói, trước lúc Chi bị xe tông, cô đang "diet" để giữ eo, nhưng Chi không ăn kiêng đúng sách vở mà nhịn. Hậu quả của việc "nhịn" ấy là đây.

Trời đất xung quanh lại tối sầm, Chi chúi nhủi vào lưng Thức làm anh hết hồn:

- Sao thế ?

Chi muốn khóc hết sức:

- Tui... tui chóng mặt quá!

Thức tấp xe vào lề:

- Sắp tới bệnh viện rồi. Chi ráng một chút đi!

Chi vẫn nhắm tịt mắt:

- Tui sợ té lắm!

Thức ngằn ngừng:

- Cứ giữ chặt eo tôi. Tựa đầu vào vai cũng không sao. Nào! Chúng ta đi tiếp nhé.

Tùng Chi không nói không rằng, cô mím môi giữ chặt eo Thức. Chiếc xe như chông chênh đưa cô vào một đường hầm sâu hun hút.

Thấy Tùng Chi xụ mặt trước ly sữa hột gà, bà Hạnh rên rỉ:

- Mà y thích nằm viện, vô nước biển hơn được uống sữa hột gà phải không ranh con ? Hừ! Ăn kiêng với ăn khem làm gì cho khổ thân tôi thế này hờ trời ?

Tùng Chi khổ sở bưng ly sữa còn nóng hổi lên vừa thổi vừa cố hớp từng ngụm nhỏ. Cả tuần nay cô... phát sốt lên vì uống. Hết mẹ, tới ba rồi anh Phương ép Chi ăn đủ món như để bù lại cho khoảng thời gian cô nhịn đói.

Chỉ cần Chi bảo "ngán" hoặc lắc đầu từ chối là cô bị lên lớp bằng những lời ta thán ngay. Thật tình Chi rầu hết mức. Ngấm lại, cô thấy mình ngốc khi nhịn đói để giảm cân. Mà Chi có mập gì đâu, chỉ vì thấy nhỏ bænd đang tham gia nhóm thời trang Hoa học đường có vòng số hai quá lý tưởng nên mới tự nguyện nhịn ăn. Nhịn mãi dăm

ra lười ăn thật sự. Mẹ bảo, may là chưa ho lao hay suy nhược toàn diện.

Bà Hạnh lại ca cẩm:

- Người như con tép mà cứ sợ mập. Thời buổi này con gái khỏe mạnh mới đẹp, chớ cứ gầy guộc. kiểu "Vai em gầy guộc nhỏ như cánh vạc" của Trịnh Công Sơn hết hợp thời rồi. Mà muốn mập thì khó, chớ muốn chết, muốn ốm như que củi thì dễ lắm con à.

Rồi bà chột cao giọng:

- À! Hồi con còn ngủ, Thức có điện thoại hỏi thăm. Lẽ ra mẹ đã gọi con, nhưng cậu ta bảo đừng, con cần được ngủ hơn.

Bà tấm tức khen:

- Thức trông được lắm. Lại tể nhị nữa.

Tùng Chi bĩu môi:

- Thấy ghét!

Bà Hạnh cụt hứng:

- Sao lại ghét người đã giúp đỡ mình chứ. Đúng là vô ơn.

- Con đã tặng anh ta mấy quyển sách mà con rất thích để cảm ơn rồi còn gì. Hắn thấy ghét làm sao con nói khác được.

- Hừ! Mà kêu vừa thôi. Chê người ta thế lũ bạn mà chắc dễ thương dữ ? Toàn một lũ quý, lố chốc, loi chơi, chẳng bằng một góc Thức.

Chi phụng phịu:

- Tự nhiên lại mắng bạn con. Chúng có làm gì xấu đâu. Sao mẹ so sánh với gã đó ?

Bà Hạnh ậm ự:

- Nhưng cũng chẳng có gì tốt. Nội cách chúng gọi điện thoại tới nghe đã ghét.

Tùng Chi khuấy nhẹ ly sữa:

- Mồm mép lấy lòng các cụ như gã Thức ấy thì hay go gì.

Bà Hạnh quát:

- Lại bướng! Cãi lời cha mẹ đến đôi phải vào nằm viện vẫn chưa chữa tật. Mai mốt quá chín giờ đêm, đưa nào điện tới al' tao mắng vào máy đấy!

Tùng Chi... xuất chiêu sục sùi:

- Miết rồi con như bị Ở tù. Đi học thì anh Phương đưa đón, suốt ngày trong nhà để ăn ngủ, bây giờ bạn bè gọi đến cũng bị la.

Thấy con gái cứng đồ lẹ, bà Hạnh xiu xuống ngay:

- Mọi người cũng vì lo cho con thôi. Thân như cọng bún thiêu. Ai dám cho mà đi xa một mình, nhớ lại hạ huyết áp, xỉu đánh rầm xuống đường thì sao ? Tối đến lo ngủ cho sớm. Mà mà nhắc điện thoại thì

"Nấu cháo cả tiếng đồng hồ. Còn hơi sức đâu nữa chứ. Tốt nhất vẫn là hạn chế tối đa mọi thứ để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Bao giờ khỏe lại hãy hay.

Tùng Chi tiếp tục giọt vẫn giọt dài:

- Chắc con chết vì trầm cảm, cô đơn chớ khỏe gì mà khỏe. Ngoài phổ cuộc sống sôi động, vui biết bao nhiêu, thế mà con phải bị giam trong chính ngôi nhà của mình. Làm sao sống nổi cơ chứ.

Bà Hạnh lại quát:

- Gở gồm gở miệng.

Tùng Chi im thin thít. Cô nhắm mắt nốc cạn ly sữa hột gà rồi chuồn vội về phòng của mình để khỏi phải nghe mẹ căn nhắc cử nhử.

Kéo màn cửa sổ sang một bên, Chi nhìn qua nhà hàng xóm. Đã có người ở nhưng chưa lần nào Chi nhìn rõ được họ. Những người bên ấy đi suốt ngày. Họ chỉ về nhà vào ban đêm. Bữa nay chúa nhật, tò mò một chút như Tùng Chi, biết đâu chừng lại... diện kiến dung nhan một người láng giềng mới nào đó.

Nhưng chẳng có bóng dáng ai hết. Ngôi nhà vẫn kín cửa như thường ngày, dù hôm nay chủ nhật. Tùng Chi chán chường nằm bò ra giường. Buồn tay cô lôi mấy quyển sách trên kệ kể bên xuống.

Quyển nhật ký rơi theo. Chi cầm lên sẫm soi, ngắm nghía thật kỹ.

Từ hôm đi mua sách cũ với anh Phương tới nay, Chi quên bằng quyển nhật ký này. Sau lần sử dụng nó như một vũ khí để tự vệ, cô đã mang nó về nhà, vứt vào góc kệ đến bây giờ thắc mắc sao cái gã mắc dịch đó không phát hiện ra cuốn nhật ký này bị mất, khi gã đã tới tận hiệu sách cũ của dì Vân để chở sách về.

Nhìn quyển nhật ký, Tùng Chi như sống lại giây phút gây cản hôm ấy rồi sợ vì sau đó gã say ám ảnh Chi cả tuần. Cũng may hôm tới hiệu sách, gã chỉ gặp anh Luyện và anh Phương chớ không gặp Chi, nếu không chắc cô lại gặp ác mộng.

Mở quyển nhật ký ra, Chi đọc:

Đà Lạt, ngày... tháng... năm 197...

Mình bắt đầu quyển nhật ký này bằng những lời tỏ tình dễ yêu của C. Anh ấy đã hôn mình rồi thì thầm: "Sông có thể cạn, núi có thể mòn, nhưng mãi mãi ta vẫn yêu em".

Rõ là một lời tán tỉnh nhưng nó làm mình hạnh phúc. Mình đã cười suốt buổi chiều khiến chị Giang phải ngạc nhiên vì bảo mình điên. Đúng là mình điên vì yêu và được yêu. Chị Giang làm sao biết cảm giác điên như mình khi chị ấy không hề yêu. Chị Giang có hồn danh bà đầm sắt cũng đúng. Chẳng gã đàn ông nào có thể xúc động trước gương mặt lạnh như băng sơn của chị, bởi vậy tới từng tuổi này, chị

Giang vẫn chưa cảm được thế nào sự bùng cháy khi hôn nhau. mà quên nữa. Tay một người đàn ông, chị còn chưa từng nắm, nói chi... Chị Giang là một thánh nữ trinh trắng, chị ấy sẽ ngất theo kiểu thánh thiện mất, khi biết mình và C đã hôn nhau bao nhiêu cái suốt sáng hôm qua.

Trời mù sương lạnh, những con dốc tình tự, những bông mimôsa nồng nàn rơi như mưa lên tóc, lên mặt và cả lên môi hai đứa.

C bảo: "Nụ hôn vàng rực hương mimôsa". Mình cãi: "Nụ hôn tràn ngập anh, chỉ là anh... ". Ý mình là: "Khi yêu em chỉ thấy mỗi mình anh chứ hoàn toàn không một âm thanh, mùi vị, sắc màu nào khác anh" , C hiểu không hề tình yêu đầu tiên và duy nhất của em.

Đà Lạt... ngày... tháng... năm 197...

0 giờ 5 phút.

Nhìn Chiêu Ly quay ngoắt đi với gương mặt tái xanh như tàu lá chuối non, mình hả hê quá sức.

Vậy là Ly đã rõ nó thua cuộc. C thuộc về mình, mãi mãi là của mình. Chiêu Ly hoàn toàn vỡ mộng vì C không hề yêu nó như nó vẫn huênh hoang với bè bạn toàn khoa Triết ở viện đại học Đà Lạt này. C là thần tượng, là người trong mơ của bọn con gái ở đây, mình biết không chỉ riêng Chiêu Ly thất vọng, còn nhiều cô nàng cũng đang khóc thầm vì Khánh Hà này. Mình hạnh phúc, mình hãnh diện vì đã làm chủ được trái tim một bậc hào hoa lãng tử như C.

Một ngày của mình bây giờ được chia nhỏ ra làm nhiều phần. Phần để ngủ, để ăn, để học, và dĩ nhiên phần nhớ về C là nhiều nhất.

Sáng nay ở nhà... xảy ra chuyện đặc biệt. Đó là chuyện có người đến coi mắt "Tặng băng trinh nguyên" của ba mẹ. Mừng cho chị Giang, mừng thiệt là mừng khi chàng anh rể tương lai của mình mặt mày trông khá sáng sủa. Tiếc là mình không thích tuýp đàn ông kiểu công tử đó, bởi vậy suốt buổi cơm khách mình đã tha hồ trêu anh rể. Hậu quả là khi gia đình ông anh về, mình đã bị mẹ mắng toĩ tã.

Mẹ bảo nếu chuyện hôn nhân của chị Giang không thành, mẹ sẽ cạo trọc đầu mình. Eo ơi! Nghe thì ghê thật, nhưng bảo đảm mẹ chỉ hăm cho sướng mồm thôi, chứ đời nào mẹ dám động tởi mình.

Mẹ làm mình phải tự kiểm điểm lại bản thân và thấy ân hận vì đã tự nhiên quá trước người lạ. Mình đã cười nói, đưa đẩy một cách vô tư với anh Quân. Nếu C nhìn thấy, chắc chắn anh không hài lòng.

Từ giờ trở đi, mình hứa sẽ thay đổi tính tình. Mình cần đảm thắm, dịu dàng, yếu điệu thực nữ hơn để ba mẹ hài lòng và để Cường đã yêu lại càng đắm đuối hơn vì mình.

Ngày mai có tiết trống, C hẹn mình ở đồi Cù. Anh hứa sẽ đọc cho

mình nghe bài thơ mới viết về mình. Ôi C ! Sao mình yêu và nhớ anh đến chết mất thế này.

Còn chẳng bao lâu nữa là đến mai rồi. Thôi mình đi ngủ đây. Trước khi ngủ phải cất quyển nhật ký vào chỗ bí mật kẻo lỡ chị Giang đọc được thì... tàn đời mình và cả đời C.

Ôi anh! Tình yêu của em.

Tùng Chi băng khuâng buông quyển sổ xuống giường. Đây là lần đầu tiên cô đọc những dòng tình tứ như thế mà không phải là thơ hay tiểu thuyết.

Khi yêu, ai cũng có thể "văn chương tuôn trào lai láng" như thế hay chỉ những người có khiếu như cô gái tên Khánh Hà nhỉ?

Vừa định đọc tiếp, Tùng Chi chợt nghe giọng đàn ông gọi vang ngoài sân:

- Dì Giang ! Dì Giang ! Ở đây này !

- Dì Giang nào vậy kìa?

Không ngăn được tò mò, Chi bật dậy chạy tới cửa sổ nhìn xuống tìm xem tiếng gọi vừa rồi phát ra từ đâu.

Nhìn sang balcon nhà bên cạnh, Chi thấy một dáng đàn ông. Anh ta vừa vẫy tay với người phụ nữ đứng trước cổng nhà cô vừa quay lưng đi vào.

Chưa đầy một phút sau, anh ta đã có mặt dưới nhà và mở cổng cho người phụ nữ. Tùng Chi tá hỏa tam tinh, tim đập mạnh khi nhận ra anh ta là ai.

Không ngờ trái đất vừa tròn vừa đẹp đến thế. Gã say rượu ấy là láng giềng mới thì chắc chắn Tùng Chi gặp ác mộng dài dài.

Nhưng mà nhà ai nấy ở ăn thua gì Chi phải sợ hấn cơ chứ.

Tự trấn ai mình xong Chi quan sát đến người phụ nữ trung niên. Đó là một phụ nữ đẹp nhưng hết sức lạnh lùng. Gã say gọi bà ta là dì Giang. Lẽ nào đó là chị Giang tặng băng trình nguyên mà trong quyển nhật ký đã nói tới ngay trang đầu.

Tùng Chi càng tò mò dứ khi "tặng băng" cất giọng cũng lạnh lùng như băng :

- Thăng Hòa đâu Trung?

Gã vừa đỡ cái giỏ xách trên tay bà dì vừa lấp lửng:

- Chắc là đi chơi rồi ạ?

Bà Giang bắt bẻ:

- Sao lại chắc là? Nói chuyện với dì phải chính xác.

Trung hấp háy mắt:

- Dạ nếu chính xác thì quả thật cháu không biết ạ.

- Hừ ! Lúc nào con cũng cà giỡn được à?

- Dạ đâu có, con chỉ đùa khi muốn người khác vui thôi ạ.

Bà Giang bước lên thềm nhà, giọng cầu nhàu:

- Tao vui không nổi rồi...

Rồi bà còn nói gì nữa Tùng Chi nghe không rõ. Cô thật bần thần khi nhớ lại lần cô "bum bum" vào mặt gã Trung đó, bằng cuốn nhật ký dày cùi

Eo ơi ! nếu ngày nào ngũ dặc Chi cùng đụng phải mặt hấn ta thì không còn gì kinh dị bằng, chi nghĩ như thế thôi, Tùng Chi đã bối rối. Đang rối như tơ vò Chi chợt nghe tiếng mẹ gọi:

- Chi ! điện thoại.!

Cô dạ rõ to rồi vội vàng chạy tới nhấc máy mắc nối tiếp trên lầu.

Giọng Oanh Nhi nheo nhéo:

- Sao? đã khỏe chưa nhỏ?

Tùng chi dè dặt:

- Mới hơi khỏe thôi. Mà chi vậy?

- Đi karaoke nhỏ Quỳnh bao.

Oanh Nhi nhiệt tình:

- Tao sẽ tới chở mày.

Tùng Chi buồn buồn:

- Không được, mẹ tao để gì cho đi. Với bà, tao là con bệnh phải ở nhà uống thuốc, tắm bổ và ngủ.

Oanh Nhi kêu lên:

- Trời ! không khéo mày bị vỗ béo thành... heo mọi mất.

Tùng Chi giầy nẩy:

- Vô duyên !

Nhi cười hì hì:

- Tao đùa mà.

Rồi con nhỏ hạ giọng:

- Không có mày, tao cũng chẳng muốn hát hò gì, ngặt là nhỏ Quỳnh đã lỡ rủ mấy ông anh họ. Nó bảo muốn giới thiệu với tụi mình.

Tùng Chi chép miệng:

- Chà ! chuyện này bất ngờ ghê.

- Vậy mày nên đi.

- Đừng xúi dại. Mẹ tao mà biết sẽ mắng luôn cả mày. Tóm lại một cau, tao phải ở nhà. Chí ít là hết tuần này.

Oanh Nhi khịt mũi:

- Tội nghiệp mày thiệt, không khác nào bị giam lỏng. Tao sẽ tạt ngang hiệu sách gửi cho mày mấy đĩa CD mới nghe đỡ buồn, không biết ông Phương có ở đó không?

Tùng Chi nói:

- Ở đó chớ ở đâu. Ông Phương và ông Luyện trực chiến ngoài ấy và than như bọng. Để trước đây hai ông ấy bảo tao vô tích sự, bây giờ không có..con này, cho hai ông biết thân.

Oanh Nhi hạ giọng thăm thì:

- Nè ! có người hỏi thăm mày đấy.

Tùng Chi ngạc nhiên:

- Ai?

Nhi Cười nhẹ:

- Bí mật. Nhưng đó là một trang tuần tú đẹp trai rất xứng với mày.

Tùng Chi gắt:

- Lại đùa !

- Thiệt chớ hông dám đùa đâu. Anh chàng khen mày... chưa nhưng dễ yêu. Chàng không nói ra nhưng tao biết anh chàng bị mày hợp hồn rồi.

- Thôi đi con khỉ, tao không bị dụ bởi anh chàng tưởng tượng nào đó đâu.

- Nhưng thực tế anh chàng vẫn tồn tại và vẫn hỏi thăm tao về mày.

Thật trăm phần trăm.

Tùng Chi kêu lên:

- Hấn ta hỏi vấn đề gì?

- Thì về sở thích tính tình.

Tùng Chi ngắt lời Nhi:

- Tao cấm mày nói đó !

- Muộn quá tao lỡ nói hết trơn rồi.

- Đúng là nhiều chuyện. Mày phải cho tao biết hấn là ai, không thì nghĩ chơi.

Oanh Nhi ra chiều khổ sở :

- Chậc ! tao lỡ hứa giữ bí mật rồi, không thể thất hứa được. Thông cảm nhen. Thôi ! tao stop. Mẹ tao đang chờ mở cổng.

Tùng Chi ầm ức gác máy. Cô không biết vừa rồi Oanh Nhi đùa hay thật, con nhỏ này rất thích đùa, thỉnh thoảng nó vẫn bịa ra một chuyện để trêu những đứa nhiều tưởng tượng viễn vông, những lần đó Tùng Chi cũng góp phần đạo diễn để rồi hai đứa cùng cười ha hả. Lẽ nào hôm nay Oanh Nhi dám giở quẻ với Chi Nếu đúng thế, ngày mai vào lớp, Chi sẽ... đưa nó một... tặng mới được. Nhưng lỡ đây là chuyện thật thì sao? Nếu thật thì anh chàng tuần tú đẹp trai đó là ai? Tại sao lại bảo Chi chu nhưng dễ yêu? Cô đã làm gì để bị nhận xét là chưa kia?

Tùng Chi vẫn vờ suy nghĩ. Giờ cô mới thăm, sao trước đây, những con nhỏ vô tình bị cô và Oanh Nhi trêu hay đeo theo hai đứa cô để

hỏi han đủ điều về anh chàng bị nó hớp hồn.
Hừ ! Ý là cô là người trong cuộc mà còn hoang mang đến thế kia, bảo sao... Ngày mai Oanh Nhi sẽ biết tay cô Lễ ra lúc này Chi phải bình tĩnh chứng tỏ bản lĩnh của mình, cô cũng lại khờ như những đứa nạn nhân trước kia của mình.
Thế mới biết ai luôn coi bản thân là số một thì dễ bị lừa nhất.
Giọng anh Phương rè rè vang lên:
"Một giấc chiêm bao ta tiếc chi tình đầu hỡi người... "
Rồi ông tướng gọi toáng lên:
- Chi ơi xuống nhận quà !
Tùng Chi hỏi vọng xuống:
- Quà khuyến mãi hay quà gì hử anh hai?
Phương nói:
- Quà dành cho người ốm..
- Chắc lại sữa hột gà... em sợ quá rồi, anh biết không?
- Ai bảo em là sữa hột gà?
- Chớ là gì? mà ai cho em vậy?
Phương gắt:
- Cứ xuống sẽ biết. Hỏi gì lắm thế?
Tùng Chi nhõng nhẽo:
- Anh mang lên cho em đi...
- Có chuyện đó nữa sao?
- Lên đây em có chuyện này li kỳ lắm nè.
Phương tỉnh bơ:
- Đừng dụ khị. Em không xuống nhận, nó thuộc về anh đó. Mau ! anh đếm tới ba nghen. Một...
Tùng Chi vừa đứng dậy vừa càu nhàu :
- Anh gì ác lúc nào cũng đi em út. Vậy chứ đối với người đứng lại galăng số một.
Xuống tới phòng khách Chi thấy Phương nằm dài trên salon
Anh hất mắt mặt về phía bàn:
- Đó !
Tùng Chi nhìn gói giấy vuông vắn:
- Cái gì vậy?
Phương không trả lời, cô đành cầm lên:
- Dĩa CD à? Của Oanh Nhi hả?
Phương khịt mũi:
- Hồng dấm của Oanh Nhi đâu.
Tùng Chi mở gói giấy ra:
- Nó bảo sẽ mang ra tiệm gửi anh mà.

Phượng xua tay:

- Nhỏ Nhi thường chỉ cho mượn, Mượn thì không phải qua.
- Vậy hồng lễ của anh?
- Không được sao ?

Tùng Chi thắc mắc:

- Được ! Nhưng nhân dịp gì khi sinh nhật em còn xơi mới tới.

Phượng chép miệng than:

- Lâu lâu trúng mảnh. Mua cho em út vài cái đĩa mà bị nó tra hỏi ghê quá.

Tùng Chi tò mò:

- Anh trúng mảnh gì thế?
- Vài thùng linh kiện máy tính đủ đóng tiền học năm nay và mua vài bộ đồ để ăn diện.
- Ghê nhỉ ! nhưng lương thiện phải không?

Phượng bật dậy:

- Coi nhỏ này hỏi kỳ, lương thiện là bản chất của anh mà.

Ngập ngừng một chút Phượng khai thật:

- Nhưng vụ này cũng có hơi hơi bất lương.

Tùng Chi tròn mắt:

- Là sao chứ? Ba mẹ biết là mệt à ghen.

Phượng lừ mắt:

- Ồi dào ! Ai bảo mày lách chách cho ông bà cụ biết.

Rồi anh cao giọng:

- Mà có chắc ông bà cụ cũng cho qua.

Tùng Chi hỏi tới:

- Thế nào hơi hơi bất lương?

Phượng không trả lời mà hỏi lại cô:

- Em nhớ gã tên Hòa ở ngôi biệt thự mình tới mua sách không?

Tùng Chi gật đầu. Cô chưa kịp thông báo cho Phượng biết gia đình

Hòa là láng giềng mới của mình, anh đã nói tiếp:

- Lần đó sau khi Trung, em hấn ta tới tiệm sách nhà mình chở sách về. Hòa đã mang họ đã nang tiền tới trả rồi mời anh và Luyện uống cà phê. Tùng Chi hơi mĩa mai:

- Hôm trước trông hấn kiêu ngạo lắm mà.

Phượng ngắt lời Chi :

- Nhưng lại khá biết điều. Hòa có nhắc tới chuyện Trung say rượu và gởi lỗi xin lỗi em.

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương 3

Qua trò chuyện anh mới biết ba hấn có một công ty mua bán máy tính. Nhờ hấn giới thiệu anh mới mua rẻ được một số long kiện đem bỏ cho những cửa hàng còn con. công việc này vẫn còn dài dài, bởi vậy sau này chắc anh khó phụ dì Vân như trước.

Tùng Chi tắc mắt:

- chuyện làm ăn này có gì đâu mà gọi là hơi hơi bất lương?

Phương gạt đầu:

- Em không biết thôi. Hôm Trung tới chở sách, thằng Luyện dím lại một bao. Anh biết nhưng làm thình.

Tùng Chi gạt gù:

- Bây giờ anh làm ăn với thằng cha Hòa và thấy lương tấm cắn rút?

Thế anh biết chỗ ở hiện giờ của gia đình họ không?

- Anh không hỏi.

- Em biết đó.

Phương ngạc nhiên:

- Ở đâu?

Hất hàm về bên trái, chi nói:

- Láng giềng mới đấy !

Phương kêu lên:

- Xạo hoài anh chưa thấy ai bên đó hết

- Em mới vừa thấy gã Trung lúc nãy. Eo ơ ! Hồn vía lên mây. Ở gần một gã như vậy chắc khó thở. May là gã chưa thấy em.

Phương làm thình. Một lát sau anh nói:

- Nhà ai nấy ở sợ gì mà sợ. Đụng mặt anh em Hòa, em cứ chào hỏi bình thường.

Tùng Chi nhăn nhó:

- Với lão anh thì được, riêng lão em thì... từng... bực hấn nên thấy khó bình thường quá.

Phương trấn an Chi:

- Máy thằng say chả nhớ gì đâu mà lo.

- Nhưng em vẫn lo.

- Ở nhà một mình đừng bao giờ mở cửa nếu Trung có qua chào hỏi, thăm viếng.

Tùng Chi phân vân :

- Em biết ! Nhưng như vậy có bất lịch sự không?

Phương lừ mắt:

- Có dư hơi mà bất lịch sự với nó.
- Anh đành làm ăn với anh của Trung mà.
- Đành như vậy. Như để tự vệ em có quyền phớt lờ Trung sau những gì hắn gây ra với em và cả tiệm sách của mình. Nói là phòng hờ thế thôi. Anh nghĩ Trung không đến nỗi tệ đâu. Hôm tới chở sách về, hắn ăn nói cũng có đầu có đuôi lắm.

Tùng Chi tò mò :

- Như thế nào gọi là có đầu có đuôi?

Phương trừng mắt:

- Hỏi gì lắm vậy? về phòng nghe nhạc đi.

Tùng Chi xịu mặt:

- Tự nhiên lên cơn với người ta.

Cầm mấy đĩa CD cô dùng dùng lên lầu, rồi để chúng xuống bàn, Chi tới cửa sổ nhìn sang. Ngoài sân vẫn vắng ngắt như không người ở dù bên trong vắng vắng vang ra một bài nhạc Hòa tấu da diết buồn. Chẳng biết ai đang nghe bài nhạc này? Người phụ nữ có gương mặt bằng sơn hay Trung? Tùng Chi không thể trả lời.

Thôi thì hãy đặt vào máy và nghe bài nhạc của riêng mình.

"Quán cà phê không còn em

Sợi tóc dài mỏng manh đã đánh rơi trong giấc ngủ?

Nơi đôi vai mềm còn lại những gì

Một mùa hạ đi qua

Tiếng ve không còn trong thành phố

Anh uống cà phê một mình

Chạnh lòng soi mặt qua cửa kính

Anh uống cà phê một mình

Chiếc ghế trống kể bên

Sẽ không còn ai tìm đến

Sẽ không còn ai

Như em

Của một lần hò hẹn "

Luyện chép miệng :

- Bài thơ buồn làm sao ấy !

Tùng Chi quay vào :

- Nhưng hay ! Ở đâu anh có bài thơ này vậy ?

- Trong ba mớ sách cũ chớ đâu.

Vừa nói Luyện vừa đưa Chi một quyển sách. Trang đầu tiên dày đặt những hàng chữ. Nhìn qua , Tùng Chi nhận ra ngay là chữ của người tên Đỗ Khánh Cường từng viết ở trang bài quyền "lời dâng" , thơ của Tagore.

Tùng Chi vờ ngạc nhiên :

- Ủa ! Đường như sách này của nhà ông Hòa , lẽ ra phải trả hết rồi , sao còn sót lại vậy kìa ?

Giọng Luyện tỉnh queo :

- không phải sót mà anh cố tình giữ lại. Tội nó ... không biết.

- Lỡ hôm nào ông Hòa tới đây tìm và nhìn thấy thì sao ?

Luyện xoa cằm :

- Anh có bày ra quây đầu mà thấy.

- Vậy làm sao bán ?

- Miễn sao bán được thì thôi. Sao em cứ thắc mắc nhỉ ?

Tùng Chi nói :

- Không thắc mắc sao được khi đây cũng là việc của em. Sách của ông Hòa là sách đáng giá.

Luyện rung đùi :

- Bởi vậy , chúng có ế đầu mà em sợ. Tay Thức mê loại này lắm.

Hắn đã rinh mấy quyển rồi.

Chi hỏi ngay :

- Anh không "cắt cổ" người ta đó chứ ?

Luyện lắc đầu :

- Không. Dầu sao hắn cũng từng giúp đỡ em. Anh chỉ tính giá phải chăng thôi.

Tùng Chi liếm môi :

- Giá phải chăng là bao nhiêu ?

Luyện láu cá :

- Em đi mà hỏi hắn ấy. Gớm ! Bộ sợ anh chơi không đẹp với ân nhân hả ?

Tùng Chi nóng mặt :

- Cái gì là ân nhân ? Hắn dễ ghét thấy mồ , hổng dám là ân nhân của em đâu.

Luyện nheo mắt :

- Dễ ghét lắm hả ? Ai biết hắn dễ ghét đâu. Nhưng tại sao em lại bênh một kẻ dễ ghét nhỉ ?

Tùng Chi gân cổ lên :

- Em chỉ bênh lẽ phải. Lẽ ra sách đó để trả người ta , anh lại đem bán. Lỡ họ biết thì quê.

- Không ai nói lấy gì họ biết. Mà lỡ như họ biết , anh mà vẫn có cách bào chữa hà.

Vừa lúc đó có tiếng xe ngừng ở cửa tiệm , Tùng Chi quay ra ngay lúc Thức dựng chống xe lên. Anh nhìn cô hết sức dụi dằm :

- Đã khỏe hẳn chưa Tùng Chi ?

Bống dựng Chi bối rối , cô chớp mi :

- Cám ơn anh , em ... à tôi khỏe rồi ạ.

Thức tằm tìm cười khiến Chi phải vờ cúi xuống xếp lại mấy quyển catalog thời trang nằm bừa bộn trên kệ như để tránh ánh mắt của Thức.

Anh trêu :

- Có đói bụng không ? Tôi rất sẵn lòng mua hộ Tùng Chi món gì đó mà không tính công.

Tùng Chi chưa kịp trả lời , Luyện đã cười kha khá :

- Ông tới hơi trễ. Tùng Chi vừa dứt đẹp một đĩa bánh ướt và hai chén chè bà ba nên không đói đâu.

Thức kêu lên :

- Tiếc thật ! Ngày mai nhất định tôi sẽ đến sớm hơn để ăn đua với Chi , tôi thích chè lắm đó.

Tùng Chi vênh mặt :

- Lẽ nào anh lại hảo ngọt ?

Thức gật đầu :

- Rất hảo là khác.

Tùng Chi nhún mạnh :

- Tôi rất ghét ai hảo ngọt.

Thức tỉnh bơ :

- Rồi sẽ tới lúc em thay đổi quan điểm về ưa hay ghét. Tôi tin chắc như thế.

Tùng Chi bĩu môi :

- Hơi bị chủ quan đấy !

Thức ngạo nghễ :

- Chủ quan vẫn dễ sống hơn bi quan. À , tôi cám ơn Tùng Chi nhé.

Tùng Chi tròn xoe mắt :

- Về chuyện gì cơ ?

Thức nói :

- Về mấy quyển thơ có đề tặng. Tôi rất quý chúng.

Tùng Chi ra vẻ thờ ơ :

- Vậy sao ? Mừng cho chúng đã gặp đúng ... bậc hiền nhân.

Luyện bống lên tiếng :

- Nói tới sách mới nhớ. Tôi còn một bộ ba quyển , bảo đảm ông khoái.

Thức hỏi ngay :

- Bộ gì vậy ?

Luyện đứng dậy háp háy mắt :

- Chờ một chút. Sách có ký tặng kèm một bài thơ tình rất lãng mạn.

Tùng Chi mai mĩa Thức :

- Nhìn anh không giống một người thích đọc sách.

Thức thản nhiên :

- Đã nhiều người có nhận xét giống em. Nhận xét này khiến tôi thích thú.

Tùng Chi nhếch mép :

- Thích thú à ? Anh không tự dối mình chứ ?

Thức ung dung :

- Tôi rất thật với bản thân , nếu có dối chỉ dối với thiên hạ. Bởi vậy tôi thích thú khi người ta không nhìn ra được con người thật của tôi.

Tùng Chi liếc Thức một cái dài sọc , cô lầu bầu :

- Con người thật chắc chắn rất tệ cho nên mới nguy trang kỳ thế.

Thức chỉ tummy cười. Anh rất thích nghe những lời chua ngoa của Tùng Chi. Với anh , cô luôn "Chua nhưng dễ thương".

Luyện bước ra :

- Ông xem đi !

Thức đỡ lấy ba quyển sách mỏng trên tay Luyện. Tùng Chi tò mò nhìn theo. Đó là ba quyển "Lời Dâng. Tặng vật. Tâm tình hiến dâng " mà hôm trước Chi đã thấy qua.

Những quyển sách này đã được tái bản bán đầy trong các nhà sách vậy mà Thức có vẻ hết sức thích thú. Chắc tại đây là những bản cũ , người sưu tầm vẫn chuộng loại này hơn.

Thức lật từng trang sách với tất cả năng niu trân trọng , rồi anh chợt nói :

- Tôi biết hồi bầu này là không phải nhưng tôi rất muốn biết anh đã mua những quyển sách này ở đâu ?

Luyện nói dối như thật :

- Một bà mua bán ve chai , giấy báo cũ mang tới đây , tôi đâu biết bà đã mua chúng chỗ nào.

Thức ngập ngừng :

- Chắc bà ta cũng là mối quen của anh ?

Luyện ngần ngừ rồi gật đầu :

- Vâng.

- Anh có thể hỏi hộ tôi ...

Luyện nhún vai :

- Hỏi , tôi sẵn sàng , chỉ sợ bà ta cũng chẳng nhớ mình mua ở đâu. Với bà ta , ve chai hay sách báo cũ cũng như nhau. Chúng được cân ký bán mà. Ngày nào bà ta không mua vào những thứ ấy. Nhưng anh cần biết xuất xứ của chúng làm gì chứ ?

Thức trả lời :

- Vì tò mò ấy mà. Tôi muốn biết vì sao người ta lại bán như vút đi những quyển sách quý được bọc nhung thế này.

Luyện cao giọng :

- Nếu muốn tìm hiểu chắc có ước tỷ lệ dọ Thông thường nhất vẫn là vì người ta không muốn chứa mãi trong nhà những quyển sách xưa cũ của ông bà hay cha mẹ. Những quyển sách giới trẻ bây giờ cầm lên đã vút xuống , những quyển sách " bỏ thì thương , vương thì tội " nên họ bán , dù chỉ là bán cực rẻ để lương tâm bớt cắn rứt.

Thức vẫn thắc mắc :

- Còn lý do nào nữa không ?

Luyện chép miệng :

- Còn chứ. Họ đi ra nước ngoài chẳng hạn. Hoặc gia đình bị phá sản.

Luyện nhìn Thức :

- Chẳng lẽ mỗi lần mua được một quyển sách cũ ưng ý , anh lại tìm hiểu ... lai lịch của chúng ?

Thức nói :

- Đâu có. Chỉ riêng với những quyển sách này. Tại vì chúng khác những quyển tôi đã từng mua qua.

Tùng Chi vọt miệng :

- Khác ở điểm nào ? Anh có thể cho tôi biết không ?

Thức nghiêng đầu về phía cô :

- Chi cũng quan tâm đến vấn đề này nữa à ? Nhiều người bảo tôi dở hơi đó.

Tùng Chi chua ngoa :

- Tôi quan tâm đến những điểm đặc biệt của sách. Một món hàng của tiệm nhà tôi chứ không quan tâm đến người dở hơi.

Thức đập lại :

- Nếu thế tôi chẳng biết gì để nói với Chi cả.

Luyện bá vai Thức :

- Hơi đâu mà tranh luận với con nhỏ bướng này. Tui mời ông cà phê OK ?

Thức mỉm cười :

- Món đó tôi không từ chối.

Luyện ra giọng đàn anh :

- Trông hàng ... nhỏ. Anh sẽ bảo quán mang sang cho em một sữa dâu đúng gu.

- Anh có thể mang món gì cũng được nhưng đừng là sữa. Em không phải baby đâu.

Luyện phẩy tay :

- Hiểu rồi !

Tùng Chi ầm ức nhìn hai người bước vào quán gần đó và nhớ tới bài thơ vừa đọc lúc nãy :

"Quán cà phê không còn em

Sợi tóc dài mỏng manh đã đánh rơi trong giấc ngủ ... "

Cô tự hỏi : phải vì những dòng chữ lãng mạn , những câu thơ tình ướt át được ghi trong sách cách đây hơn 30 năm đã khiến Thức tò mò muốn biết chủ nhân những quyển sách ấy không , hay anh muốn tìm hiểu vì lý do gì khác.

Nếu vừa rồi , Thức nghiêm túc trả lời câu hỏi của Tùng Chi , có lẽ cô sẽ giúp anh. Ai biết ...

Phương tắt xe vào với một người ngồi sau lưng. Tùng Chi thót tim khi nhận ra đó là Hòa. Nhìn vội vào cái hàng kệ , Chi yên tâm khi không thấy quyển sách nào của nhà anh ta.

Có lẽ Chi lo hơi thừa vì anh Luyện đời nào để chúng ra ngoài khi đó là mặt hàng có người thích mua.

Chẳng biết Hòa có đi ngay không , lỡ một lát gã Thức từ quán cà phê về với ba quyển sách được đóng bìa nhung hết sức cá biệt trên tay mà Hòa nhận ra của nhà mình thì không gì què độ bằng.

Phương nhíu mày :

- Có mình em à ?

Tùng Chi nhỏ nhẹ :

- Anh Luyện uống cà phê với khách rồi.

Phương chặc lưỡi :

- Cái thằng thật ...

Hòa dừng đỉnh lên tiếng :

- Chào em , mang tiếng là láng giềng nhưng chúng ta chưa lần nào gặp nhau ở nhà.

Tùng Chi nói :

- Đâu có sao. Thú thật tôi sợ đụng mặt anh em anh lắm.

Hòa từ tốn :

- Chi không phải lo Trung chẳng nhận ra em đâu. Hôm ấy nó say nên có hơi lơ mẫn chớ thường ngày Trung được lắm.

Chi so vai :

- Được cỡ nào cũng sợ. Sợ cả anh lẫn em.

Hòa bật cười :

- Tôi vô tội mà.

Tùng Chi nhấn mạnh :

- Trái lại , tôi cho rằng mọi chuyện bắt đầu từ anh. Nếu anh đừng bán tủ sách ấy thì đâu có gì xảy ra.

Phương kêu lên :

- Thôi mà Chi Chuyện qua rồi nhắc hoài.

Hòa nói :

- Tùng Chi nói đúng đấy chứ. Tại tôi.

Tùng Chi thắc mắc :

- Nhưng tại sao hai anh em anh lại mỗi người mỗi ý nhỉ ? Thật ra sách đó của ai ?

Phương gạt ngang :

- Anh bảo thôi mà.

Tùng Chi xịu mặt , cô lằm bằm :

- Tìm hiểu nguyên nhân một chút anh cũng không cho.

Phương lừ mắt :

- Tò mò thì có chứ tìm hiểu gì.

Chi bướng bỉnh :

- Là nạn nhân , em có quyền tò mò.

Hòa nheo mắt :

- Trung bị mấy cái búp vào mặt có được gọi là nạn nhân không ?

Hôm trước Chi đánh thằng bé bằng quyển sách nào vậy ?

Tùng Chi bối rối , cô hỏi ngược lại :

- Anh tới đây để hỏi câu này sao ?

Hòa gật đầu tỉnh rụi :

- Là anh của người bị đánh tôi có quyền tò mò. Sao ? Là quyển sách nào vậy ?

Chi nhẹ nhõm khi biết Hòa chỉ trêu mình chứ không có ý gì khác.

Cô nói :

- Sách nhà anh chất đống , vớ được quyển nào tôi xử dụng quyển đó.

Hòa tủm tỉm :

- Cũng may là sách , nếu thứ khác chắc thằng bé chấn thương sọ não rồi.

Tùng Chi che miệng :

- To như voi mà gọi “thằng bé “. Tức cười thiệt.

Hòa nhìn Phương :

- Em cậu chưa thật.

Tùng Chi giật mình vì nhận xét đó. Lẽ nào ... Nhưng không phải đâu.

"Chưa" vốn là bản chất của cô mà. Ai cũng dễ dàng nhận ra chứ đâu

chỉ riêng Hòa. Bởi vậy không cần cứ nào để nghi ngờ Hòa chính là

anh chàng nhỏ Oanh Nhi lấp lửng đề cập tới ... Đã bị chê “chưa” có

lẽ Chi nên “ngọt” trở lại một chút cho dịu dàng thực nữ , nhưng “ngọt” bằng cách nào cô chưa biết.

Ngay lúc ấy , Hòa hờ hững nói tiếp :

- Chưa nhưng dễ thương.

Bất giác Chi đỏ mặt , cô bước vào trong và nghe anh Phương cười ha hả :

- Em tôi dễ thương , nhưng thương không dễ đâu.

Cô vùng vằng :

- Anh trông hàng , em về đây.

Phương giẫy nẩy :

- Ấy ! Đừng bán cái chứ nhóc. Bọn anh đi ngay bây giờ nè.

Phương nhìn Hòa :

- Chờ mình một chút nghen.

Dứt lời Phương bước vào tiệm cà phê lúc này Luyện và Thức đã vào. Tùng Chi chợt lúng túng ,cô không biết phải nói gì với Hòa.

Anh lên tiếng trước :

- Chi thích đọc sách không ?

- Thích chứ. Thế còn anh ?

Hòa trả lời :

- Tôi chỉ thích đọc sách về kỹ thuật chứ không đọc sách văn học.

Tùng Chi nói một hơi :

- Ở đây cũng có sách kỹ thuật , tin học , điện tử. Anh cứ xem thoải mái.

- Cám ơn Chị Lúc này tôi không có nhu cầu.

Hòa nghiêng đầu nhìn Chi :

- Nhìn Chi bây giờ khó dám nghĩ lúc Chi giận lên cũng ... giang hồ như ai.

- Chỉ là tự vệ thôi. Một mình giữa căn nhà lạ và những người lạ.

Trước tình huống bất ngờ , nhuộm màu kinh dị như thế , không ... giang hồ đâu có được.

- Cậu em tôi cũng trải qua một trường hợp nhớ đời. Đó là bị con gái đánh ngay trong nhà mình.

Tùng Chi nhấn mạnh :

- Tôi chỉ tự vệ , chứ không đánh ai bao giờ.

Hòa gật gù :

- Tự vệ ! Hay lắm ! Em đúng là một cô bé đầy cá tính. Em gây ấn tượng đến mức tôi phải tìm cách kết bạn với Phương để có cơ hội gặp lại em. Khi làm bạn với Phương rồi mới hay ... nhà nàng ở cạnh nhà tôi. Cứ như chuyện thần tiên ấy.

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương 4

Tùng Chi ngẩn ra mất mấy giây vì không ngờ Hòa nói thế với mình.

Cô so vai :

- Ở gần dân gian hồ ,lạnh ít dữ nhiều đó.

Hòa hạ giọng thật thấp :

- Tôi chấp nhận tất cả.

Tùng Chi chớp mắt vì cái nhìn của anh. Hôm nay là ngày gì , sao cô rối mù vì hết Thức rồi tới Hòa vậy ? Cả hai đều khiến cô ngạc nhiên bởi những câu ỡm ờ , đưa đẩy.

Oanh Nhi bảo : Năm nay sẽ có người theo. Chẳng lẽ lời đoán mò của nó ứng ? Nếu phải chọn , Chi chọn ai nhỉ ? Vỗ nhẹ vào trán , Chi tự mắng mình sao vớ vẩn.

Hòa tiếp tục giọng êm như ru :

- Chúng ta nhất định sẽ là láng giềng tốt nhé.

Tùng Chi không vội vã trả lời , cô vờ xếp lại mấy quyển chuyện tranh Nữ Hoàng Ai Cập bọn trẻ con xem xong vứt bừa bãi trên kệ.

Một lát sau , Chi mới băng khờ :

- Muốn hay không cũng phải là láng giềng rồi. Còn tốt hay xấu , phải "Thức khuya mới biết đêm dài."

Hòa nói :

- Đúng là Tùng Chi Em thẳng thắn lắm.

Ngay lúc đó bộ ba Phương , Luyện , Thức trở về. Tùng Chi thắc thỏm lo khi trên tay Thức vẫn còn những quyển sách bìa bọc nhung thật đặc trưng.

Có lẽ Chi phải tìm cách để Hòa không để ý tới những quyển sách đó mới được.

Nghĩ là làm ngay , Tùng Chi ríu rít đầy cố ý :

- Anh có thể chọn hộ tôi một quyển sách về tin học trong những quyển này không ?

Hòa long lanh mắt :

- Rất sẵn lòng.

Tùng Chi kéo vội tay Hòa vào trong tiệm. Cô không nhìn nhưng vẫn cảm nhận được nỗi buồn trên gương mặt Thức dù nét buồn ấy thoáng qua rất nhanh.

Chi đứng cạnh Hòa và che để anh không trông thấy Thức. Mãi lo ... đối phó với tình huống bất ngờ nên cô chẳng nghe Hòa nói gì về tin học , cô nhẹ nhõm khi Luyện cho ba quyển sách quí quái ấy vào bao

rồi treo lên xe của Thức.

Giọng Phương hỏi vọng vào :

- Chà ! Ông thích sách cũ từ bao giờ vậy ?

Hòa cười cười :

- Mới đây năm phút. Thích đến mức được phụ Ông bán sách.

Phương tán đồng :

- Được thôi , chỉ sợ Ông chán.

Luyện khoanh tay :

- Nếu anh thích , có thể bắt đầu ngay bây giờ. Có người phụ Phương , tôi và Tùng Chi biến liền tức thì. Phải không Chi ?

Tùng Chi không biết trả lời thế nào. Cô rất nhạy cảm nên thấy ngay có gì đó bất ổn trong cách nói của Luyện.

Phương cũng thế , anh vội vã nói :

- Ấy ! Có thích cỡ nào cũng để hôm đẹp trời nào khác. Còn bây giờ mình phải đi.

Hòa tiếc nuối nhìn không rời Tùng Chi :

- Tôi sẽ gởi cho Chi một quyển tín học theo tô là hay , còn mấy quyển này , thường lắm.

Giơ tay "tổng chào" tất cả , Hòa chễm chệ ngồi sau lưng Phương.

Chiếc xe phóng đi khi Luyện buột miệng :

- Đồ hợm hĩnh !

Tùng Chi đại dột :

- Anh ấy đâu có lỗi gì.

Luyện nóng nảy :

- Vậy em có lỗi khi bày đặt nhờ hấn chọn sách. Hừm ! Làm như ... dân này toàn thứ dốt.

Tùng Chi kêu lên :

- Sao anh lại tự ái kỳ vậy ? Em nhờ Hòa là có lý do đó.

Luyện hát hàm :

- Lý do gì ? Thử nói xem. Thăng Phương khiến tao phát chán đến tận cổ.

Thức nhỏ nhẹ :

- Không nên như thế luyện. Chi đã bảo có lý do thì cậu nên tin như vậy.

Tùng Chi khó chịu :

- Xin lỗi , anh không cần phải nói đỡ hộ tôi.

Dứt lời cô bỏ vào ngồi tuốt phía trong. Cô bực mình hai ông anh mình hết sức. Ông nào cũng gàn bướng. Đã vậy còn ham kiến tiền khiến cô phải lo lắng. Buồn nán cần có chữ "tín". Đàng này ông Phương lẫn ông Luyện đều cố tình cho qua tính thật thà , ngay

thẳng. Mà số tiền bán ba mớ sách vở cũ của gia đình Hòa có lớn lao gì cho cam. Chắc phải trả sách lại người ta cho thanh toán lương tâm thôi.

Tùng Chi đến chỗ Thức đang đứng , giọng ngập ngừng :

- Anh có thể cho tôi xin lại bộ ba quyển sách đang treo trên xe của anh không ?

Thức nhìn cô đầy ngạc nhiên. Anh chưa kịp trả lời , Luyện đã gắt gỏng :

- Em định làm gì ? Anh đã để cho cậu ấy rồi mà.

Tùng Chi ượng ngạnh :

- Nhưng sách đó của anh Hòa.

Thức thốt lên ngạc nhiên :

- Thật vậy à ? Có đúng của Hòa không ?

Luyện vội vàng giải thích :

- Ý nhỏ Chi là ... là nó đã bán cho Hòa , nhưng hắn còn gởi lại đây. Tôi không biết điều đó nên đưa cho cậu.

Thức thắc mắc :

- Sao lúc nãy Tùng Chi không nói ?

Cô liếm môi :

- Tôi nghĩ Hòa không cần ba quyển ấy lắm. Ai ngờ anh ấy rất thích chúng nên tôi ... tôi ...

Thức chếch môi :

- Tôi hiểu rồi. Tiếc là tôi vô cùng... vô cùng thích bộ ba này của Tagore.

Tùng Chi nói :

- Sách tái bản mới toanh , đẹp hơn bản cũ này rất nhiều. Anh có thể mua ở nhà sách.

Thức lạnh lùng :

- Với tôi cái cũ vẫn giá trị hơn.

Chi gần :

- Nghĩa là anh nhất định giữ chúng ?

Thức khô khan :

- Rất tiếc là như vậy.

- Anh đúng là ..là không biết điều.

- Tôi lại thấy mình bị xúc phạm. Chi có thấy mình phi lý khi buộc tôi phải nhường cái mình quý cho người khác không ?

Tùng Chi nhấn mạnh :

- Không phải nhường mà là trả lại.

Luyện quát :

- Đủ rồi , Tùng Chi Buôn bán như em ...

Tùng Chi nghẹn ngào :

- Anh với anh Phương khiến em chết vì tức mắt.

Dứt lời cô sụt sịt ... đổ lệ. Khiến Thức phải cau mày quay đi lòng tràn đầy chua xót. Thì ra Chi khóc vì gã đàn ông đó. Cô sẵn sàng mở lời ... đòi lại những quyển sách đã bán để làm vui lòng gã ta. Nếu thế , anh còn giữ chúng lại chi nữa dù đây là những quyển sách của ba anh. Chúng đã lưu lạc mấy mươi năm và có lẽ không có chuyện quay về chủ cũ vì anh cầm lòng chẳng đành trước những giọt lệ trong ngần của Tùng Chi. Không khéo những giọt lệ ấy sẽ thấm đẫm những trang sách mỗi khi Thức mở chúng ra mắt.

Nuốt nỗi nghẹn ngào xuống , Thức lấy sách đúi vào tay Luyện rồi phóng xe đi.

Buổi chiều xuống ở cuối đường nhưng nỗi đau mới toanh lại về đậu trên hồn anh. Thức không muốn làm một người đa tình như ba mình. Anh muốn xua đi nỗi buồn và mang đến niềm vui. Chiều nay , niềm vui ấy vút bay xa theo những trang sách cũ đã ố màu thời gian.

Tùng Chi bất ngờ khi nhận ra giọng ở đầu dây bên kia là Hòa. Anh ngọt ngào nhưng quyền hành :

- Tôi đang đứng ngay cổng nhà Chi. Tôi muốn gặp em.

Tùng Chi cắn môi :

- Giờ này khuya rồi , tôi không ra ngoài được. Anh cần gì cứ nói đi.

- Tôi cần trông thấy em.

- Không nên đùa vào giờ này , tôi sẽ gọi anh Phương ...

Hòa ngắt lời Chi :

- Cậu ấy sẽ chán ngắt khi gặp tôi.

Chi chua ngoa :

- Tôi cũng chán ngắt vì không biết nói gì với anh hết.

Hòa cười khế :

- Vậy thì em hãy lắng nghe. Ra nhé ! Tôi chờ.

- Tôi ... Alô ... Alô ...

Tùng Chi bối rối khi Hòa đã gác máy. Tới cửa sổ , cô nhìn xuống và thấy đúng là Hòa đang đứng trước cổng nhà mình. Cô rón rén bước xuống lầu và rón rén đi ra sân như một tên trộm.

Không mở cổng , cô hỏi vọng qua rào :

- Tôi nghe anh nói đây !

Chìa tay qua chấn song sắt , Hòa đưa cô một nụ hồng nhưng.

- Đành riêng cho Tùng Chi.

Cô tròn mắt :

- Nhưng mà với lý do gì ...

Hòa từ tốn :

- Chỉ cầm lấy rồi tôi sẽ nói lý do.

Tùng Chi ngần ngừ :

- Anh nói trước đi.

Hòa cười quẩn rũ :

- Tôi muốn làm Chi ngạc nhiên và vui.

- Chỉ vậy thôi à ?

- Chỉ dám vậy thôi. Chúc ngủ ngon.

Chi đưa tay đỡ lấy nụ hồng , tim đập thình thịch , nhưng cô vẫn phải nhón chân thật nhẹ để lên lầu.

Lấy cái ly thủy tinh trong veo , Chi cầm hao vào và để ở bàn học.

Bên khung cửa sổ mở rộng , trời đen như nhung , không có ngôi sao nào bằng nhưng Chi vẫn thầm ước ... Một điều ước bí mật dành cho nụ hồng đầu tiên cô nhận từ một người khác phái. Hòa khiến đêm nay Chi khó ngủ mất rồi ... Anh ... ác thật đấy , anh biết không ? Có phải anh muốn làm "Chi ngạc nhiên và vui" không , hay còn lý do nào khác ?

Bên kia sân , bài "Dạ khúc" sâu lắng vang lên nghe mềm như lụa , nhưnh mênh mang và thăm thẳm như đêm.

Tùng Chi xoay chiếc ly , cô muốn ngắm nụ hoa hồng nhiều phía , cô muốn gom hết mùi hương ngọt ngào của nó vào tim rồi khắc khoải nghĩ : “ Hòa làm như thế để cảm kích việc cô đã trả lại anh ba quyển sách nổi tiếng của Tagore”

Chuông điện thoại reo vang , Tùng Chi giật mình khi nghe mẹ gọi.

Nhấc máy lên cô nghe giọng Hòa êm như ru :

- Hoa hồng thơm không bé con ?

Tùng Chi buột miệng :

- Thơm ...

Rồi cô phụng phịu :

- Nhưng mà người ta hồng phải bé con.

Hòa cười , không thấy anh , song Chi cũng tưởng tượng được nụ cười của anh như thế nào. Anh bảo :

- Với tôi , em chỉ là một cô bé con. Tùng Chi này ! Em có tin rằng em đã khiến tôi mất ngủ mấy đêm liền không ?

Tùng Chi nóng ran cả người , cô không trả lời mà xoa vội đôi má đang ửng đỏ. Trầm tính lại , cô nói :

- Tin chứ ! Anh mất ngủ khi nhớ lại cảnh tôi ... ra tay với anh Trung phải không ?

Hòa nói :

- Tôi mất ngủ vì sợ em đã nhận hoa hồng từ một người nào đó không phải tôi. Tối nay tôi không muốn nằm trần trọc theo nhịp đồng hồ nên

đã rong xe ra phố mua bằng được nụ hồng nhung này cho em. Tùng Chi vừa lo sợ vừa cảm thấy thích thú vì những lời ngọt ngào của Hòa. Cô có cảm giác mình đang đi vào một cuộc phiêu lưu vào một thế giới khác chỉ có riêng Hòa và cô Trong thế giới đó, cô đã là một người lớn, đã trở thành ai đó khác mình năm xưa.

Hòa tha thiết :

- Em nghĩ gì mà mãi im lặng thế, Tùng Chi ?

Tùng Chi cắn môi :

- Tôi nghĩ làm cách nào để trả lại anh nụ hồng. Nó có gai nhọn hoắc, tôi không muốn bị gai đâm.

- Nụ hồng nào có tội tình gì ngoài tội tỏa hương thơm khiến trái tim người ta thổn thức.

- Anh nói cứ như đang xuống sáy câu vọng cổ vậy, mà tôi chúa ghét cải lương. Thôi stop nhé. Đừng gọi sang nữa. Vào giờ này, mẹ tôi sẽ bắt máy. Bà sẵn sàng mắng bất kỳ... đứa nào gọi cho tôi.

Hòa ngọt ngào :

- Hiểu rồi, cảm ơn em đã mách nước. Tôi sẽ gọi vào những giờ sớm hơn. Chúc ... mơ ngon.

Gác máy, Hòa khoan khoái ngã người xuống nệm. Anh tưởng tượng ra cảnh Tùng Chi đang chun mũi ngửi mùi thơm của đóa hồng và cười.

Cô bé thật dễ yêu. Hôm ấy thấy cô bên đồng sách vở bề bộn ở nhà mình, Hòa đã thích thích, nhưng anh lại ra vẻ kiêu ngạo khó ưa, anh không nghĩ mình sẽ gặp lại Tùng Chi. Nào ngờ ... tất cả tại Trung. Thằng quỷ thích kiếm chuyện ấy, đã tạo cơ hội để anh làm quen với con bé một cách ngon ơ. Với tay lấy mấy quyển sách trên bàn, Hòa ngắm nghía những thứ thuộc dạng đồ cổ thiên hạ thích sưu tầm.

Sách này một người đàn ông nào đó đã tặng mẹ anh cách đây 31 năm. Hầu như tủ sách của gia đình anh đều là sách tặng và thuộc sở hữu của mẹ anh. Trước đây, ông ngoại Hòa rất mê sách, mẹ anh cũng thế. Khổ nỗi, ba và anh em Hòa lại trái ngược. Với anh, những tuyệt tác văn học thế giới không nghĩa lý gì. Hòa không thích văn chương. Anh mê làm kinh tế như ba anh. Anh là người thực tế, quyết đoán, tự tin và kiêu ngạo. Anh ghét mọi sự suýt soát, ủy mị thường tình đầy rẫy trong văn chương. Là đàn ông, anh thích mạnh mẽ, độc lập, quyền hành, anh không giống Trung, đa cảm, nhẹ dạ, yếu đuối như con gái. Sự hùng hổ, bậm trợn chỉ là lớp vỏ bên ngoài, để rồi mỗi lần có tí rượu, anh chàng lại khóc ti mi như con gái. Trung cũng chả mê sách.

Trung rất thương mẹ , bởi vậy nó nhất định không vứt bỏ tử sách nhện giăng bụi bám của bà. Mà nó đi đâu giờ này vẫn chưa về nhỉ ? Điện thoại rao , Hòa nhấc máy :

- Trung về chưa ?

- Dạ chưa ạ !

- Đồ hoang đường ! Chắc tao chết vì tức nó.

Hòa vội nói :

- Nó lớn rồi. Ba lo làm gì cho mệt. Ba đi nghỉ đi. Chắc nó đang bên nhà dì Giang.

Ông Quân cau có :

- Làm gì có ! Tao vừa nghe điện thoại của bà ấy xong. Hừ ! Hay là nó tới đó ?

Hòa im lặng. Anh cũng nghĩ như ba mình nhưng lại nói khác đi :

- Trung không tới đó đâu. Nó đàn đúm với bạn bè thôi. Hôm nay thứ bảy mà ba.

Ông Quân thở dài :

- Mày trông chừng nó hộ bạ Ba mệt mỏi lắm rồi. May ra nó còn nghe lời mày.

- Ba yên tâm. Con vẫn trông chừng nó mà ?

Hòa chột tội nghiệp ba mình. Quả thật ông để mắt tới thằng con lẽ ra đã biết phụ giúp ông trong lãnh vực kinh doanh thì nó chỉ phá.

Không nghĩ tiếp về Trung nữa , Hòa dán mắt vào quyển sách có tựa là "tặng vật" :

"Nàng gần tôi như bông hoa gần đất lành , dịu dàng với tôi như giấc ngủ đối với tay chân thấm mệt , rã rời. Tình yêu tôi dành cho nàng là cuộc đời tôi sống , tràn trề như dòng sông vào dịp nước lũ mùa thu , tuôn chảy thành thơ "

Một cách ví von về tình yêu đây mà ? Ngày xưa chắc mẹ đã chết ngộp vì những lời như vậy. Bà là một người lãng mạn , nhiều mơ mộng luôn sống theo kiểu "lãng đãng trên mây" như nhận xét của dì Giang.

Trung về , nó đang nhấn kèn xe inh ỏi ngoài cổng như một thằng mất dạy. Nó biết làm thế , thế nào anh cũng vội vàng ra mở cửa vì không muốn phiền hàng xóm. Nén bực dọc , Hòa kéo chốt cửa. Trung phóng xe vào mặt mày đỏ gay.

Hòa nhăn mặt :

- Mày sắp bốc cháy vì rượu rồi thì phải.

Giọng Trung tỉnh rụi :

- Chưa sao đâu. Vài ly với mấy ông già nhằm nhò gì.

Hòa khó chịu :

- Mày lại tới đó hà ?

- Ờ.

- Hừ ! Dư hơi. Dì Giang và ba không thích đâu.

Trung cười khẩy :

- Hai người ấy thì biết thích gì. Ngày cả anh cũng vậy , sống như thế thật phí đời.

Hòa gằn :

- May không được phê phán người khác.

Trung nhún vai :

- Phê phán người khác không phải cách sống của tôi. Đó chỉ là một nhận xét bé tẹo.

Bước tới dàn máy , Trung mở to volume Hòa bấm remote cho âm thanh nhỏ lại :

- Khuya rồi ! Đừng làm ồn hàng xóm.

Trung xoa cằm :

- Cô lảng giềng xinh đấy. Tôi rất muốn đáp lễ chuyện cô ta đã đánh tôi bằng sách của mẹ.

Hòa sắc lạnh :

- Mày không được đụng vào Tùng Chi Cô ấy con nhà gia giáo đấy.

Trung vênh mặt :

- Gia giáo mới xứng với danh giá của nhà mình. Mà chẳng lẽ anh mê con gái gia giáo dữ như cọp cái ấy , rồi Hoàng Lan để cho ai ?

Trung chột cười khùng khục :

- Gia giáo nổi gì ngữ ấy ! Tôi sẽ cưa đôi con nhóc đó cho anh xem.

Hòa cung tay lại và nuốt cơn nóng xuống :

- Hai thằng anh con bé không để mày đụng tới đâu.

Trung ngạo nghễ :

- Quan trọng là bản thân nó kìa ! Trung này xưa nay chưa thất bại ở khoảng tán gái bao giờ.

Hòa cười khẩy :

- Vậy mày thử tán con nhỏ coi.

- Tôi đùa chút chơi. Làm gì ... máu thế ?

Khệnh khệnh Trung bước vào toa lét và huýt sáo ồm ồm. Hòa khế lắc đầu. Chẳng lẽ anh nói với ba rằng mình cũng không khiến được thằng em ương bướng dù thật là như vậy ?

Uể oải , Hòa điện thoại cho ba mình biết Trung đã về. Anh ra balcon đốt điều thuốc và thấy đèn nhà Tùng Chi vẫn còn sáng.

Buổi tối ở khu phố này khá yên tĩnh. Anh sẽ ở đây đôi ba tháng , tới bao giờ nhà xây xong sẽ dọn đi. Chỉ nghĩ tới ngày đi , lòng Hòa đã thấy tiếc , nhưng ngay tức thì Hòa xua ngay sự nuối tiếc ấy bằng

cách nghĩ tới công việc.

Rít vội điều thuốc cho cháy đỏ lên , Hòa búng nó xuống sân rồi vào phòng ngồi trước máy tính.

Việc gì tới sẽ tới nhưng Hòa muốn lên kế hoạch tất cả mọi thứ , kể cả chuyện yêu một người. Anh đã thực hiện tốt bước một việc tán tỉnh Tùng Chi , rồi anh sẽ lần lượt thực hiện tiếp bước hai , bước ba cho tới khi con bé bướng bỉnh ấy rơi vào tay anh.

Người ta bảo "Nhất cự ly , nhì tốc độ". Anh đang ở rất gần Chi Gàn như "Bông hoa gần đất lành" vậy sao anh không tăng tốc độ ?

Trò chơi nào cũng có sự quyến rũ riêng. Và chưa bao giờ Hòa cưỡng lại được sức quyến rũ của trò chơi tình ái.

++

++

Trung nheo mắt khi nhận ra một trong hai cô gái vừa vào quán là Tùng Chi Con bé bối rối hẳn khi thấy anh. Hừ ! Cọp mà vờ làm mèo. Trung giơ tay chào hết sức điệu dàng. Anh thềm sang ngồi cùng bàn , đá qua đá lại với con nhỏ dăm ba câu hết sức , song nghĩ tới lão anh Hai , Trung lại dẫn lòng xuống , mặt dửng dưng , lăm lì kiểu xem thế giới này như pha.

Đó cũng là cách tạo ấn tượng với bọn con gái. Rành rẽ trong chuyện này nhưng Trung vẫn thận trọng để gây sự tò mò cho Tùng Chi Anh biết Chi vẫn còn gờm mình lắm nên dù ra vào đụng mặt côm cốp , cô vẫn lờ không chào hỏi hay cười xã giao với Trung lấy một cái.

Chẳng biết Tùng Chi nói gì mà con nhỏ đi cùng nhìn anh tủm tỉm. Cái cười của nó làm Trung nhột nhạt hết sức. Vờ phớt đời , Trung bưng ly cà phê lên bằng cử chỉ hết sức lịch lãm. Ít khi nào anh vào quán một mình , nhưng hôm nay thì khác , Trung đang có bạn.

Ở bàn bên kia , hai cô gái tiếp tục bầu vào nhau khúc kha khúc khích. Tiếng cười rất khẽ , chạm nhẹ vào anh nghe như tiếng reo vui của cái chuông gió. Ấy vậy mà cô nàng từng làm anh ... mất ngủ mỗi đêm vì quyền sách dây cộm , cho nên chớ "Trông mặt mà bắt hình dong".

Khao khát chinh phục lại bùng lên trong hồn Trung. Một con bé mạnh mẽ như thế mà ôm được vào lòng thì thích phải biết. Trung cười thầm : "Thỏ ! Hãy đợi đấy ! Rồi sói này sẽ cho cưng một bài học để đời tuyệt vời nhất."

Trung đứng dậy khi một phụ nữ trung niên ăn mặt sang trọng bước vào.

Nhìn thấy anh , bà ta mỉm cười rồi nhanh nhẹn đi đến. Vít đầu Trung sát vào mình , bà âu yếm hôn lên trán anh.

Tùng Chi và Oanh Nhi tròn mắt nhìn quên cả ly trà dâu vừa được mang ra.

Oanh Nhi thì thào :

- Bà ta là ai vậy ?

Chi nhún vai :

- Tao không biết , nhưng trông đẹp ấy chứ !

Nhi Gật đầu :

- Cả hai người đều đẹp nhưng hơi bị phô.

Trung cười thật tươi , những nét bặm trợn lằn lì trên mặt anh biến mất. Tùng Chi ngỡ ngàng nhận ra Trung hay hay , anh trông cá tính hơn Hòa nhiều nhờ đôi mày rậm , đôi mắt sáng lì để làm rối người đối diện. Ngay lúc này đôi mắt ấy đang long lanh niềm vui.

Người đàn bà lên tiếng :

- Nhà xây tới đâu rồi ?

- Dường như mới xong phần móng. Con không quan tâm nên không biết cụ thể.

- Vậy là hai đứa còn cù bơ cù bất dài dài.

Trung bảo :

- Mẹ không phải lo Tụi con thuê được một chỗ cũng khá , trông lịch sự hơn ngôi nhà cũ của mình nhiều. Hay là mẹ về với tụi con.

Thì ra đó là mẹ của Trung , Tùng Chi vờ không quan tâm nhưng cô lại hết sức tập trung để nghe lỏm chuyện người ta.

Mấy hôm trước trong một lần điện thoại với Hòa , Chi có hỏi về ba mẹ anh. Hòa cho biết hai người đang ở chỗ khác tiện nghi hơn ngôi nhà anh thuê tạm này. Tùng Chi cảm giác anh không thích nhắc đến ba mẹ nên không tiện hỏi thêm. Cô vẫn thắc mắc tại sao ba mẹ không ở với cùng con cái , dù ngôi nhà thuê này còn rộng thênh thang.

Tùng Chi nghe mẹ Trung cười khế :

- Con thừa biết Hòa không thích điều đó , hơn nữa mẹ muốn hưởng tự do tuyệt đối.

Trung chép miệng :

- Cái giá tự do của mẹ quá cao.

- Con trách mẹ đó sao ?

- Con chỉ buột miệng khi nghĩ tới mình thôi. Dẫu bao nhiêu tuổi chẳng nữa người ta cũng vẫn cần có mẹ kế bên để được thương yêu , thậm chí nghe mắng mỗ. Riêng anh em con thì không , dù vẫn còn cha mẹ đầy đủ.

Mẹ Trung trầm ngâm :

- Mẹ dành hết tuổi xuân cho chồng cho con. Giờ còn lại những ngày

tàn thu mẹ muốn sống cho nỗi đam mê thời trẻ của mình. Lúc nào mẹ cũng là mẹ của hai đứa. Mẹ không làm gì xấu cả. Mẹ đã giải thích như thế bao nhiêu lần rồi ? Con không hiểu sao ?

Trung nói :

- Mẹ không làm gì xấu nhưng làm điều lập dị. Tất cả những cái mẹ hướng tới đều phù du hào nhoáng. Con đã bỏ thời gian , tâm trí để khà khê bên những ông bạn văn chương của mẹ và nhận ra họ không thật.

Mẹ Trung cau mặt :

- Không thật nghĩa là sao ?

- Mẹ có để ý những bong bóng xà bông không ? Nó lấp lánh bày sắc cầu vồng đầy và bay cao khi có gió để rồi vỡ tan trong chớp mắt. Bạn mẹ là những bọt xà phòng đấy !

- Hồn láo ! Mẹ không muốn con tới uống rượu với họ. Rắc rối lắm nếu ba con biết.

Trung rùn vai :

- Họ không chỉ là bạn mẹ mà là bạn của cả con , một đứa không biết làm thơ , viết truyện là thế nào. Bởi vậy mẹ không cảm được tình bạn văn nghệ mệnh mông có biên giới đâu nào.

Người phụ nữ làm thinh. Bà lấy trong bóp ra hai cái thiệp mời :

- Đêm giao lưu thơ nhạc "Mùa thu không trở lại" để giới thiệu tuyển thơ mới của mẹ , con và Hòa đến dự nhé.

Trung ngần ngừ :

- Con thì được rồi còn ông Hòa chẳng hiểu có bận bịu gì không ?

- Bảo nó cố gắng thu xếp, không người thân dự mẹ buồn lắm.

- Vâng ! Con sẽ bảo.

- Còn tiền tiêu không ?

- Dạ vẫn còn. Con cần mẹ hơn tiền.

Tùng Chi nghe người phụ nữ cười :

- Bỏ thói ủy mị đi. Lẽ ra con phải nói rằng con cần người yêu hơn cần mẹ.

Trung bướng bỉnh :

- Người yêu muốn bao nhiêu cũng có , nhưng mẹ chỉ có một.

- Hãy yêu đi rồi con sẽ thấy người yêu dù nhiều bao nhiêu cũng duy nhất có một. Lúc ấy mẹ sợ mẹ không còn quan trọng nữa. Anh em con yêu và cưới những phụ nữ thực tế chớ đừng chọn những người mơ mộng sống trên mây như mẹ.

- Sao mẹ lại nói thế ?

Người phụ nữ cười héo hắt :

- Vì mẹ không mang hạnh phúc đến cho ai hết , ngay cả cho bản

thân mình. Thôi mẹ đi đây. Ngày mai mẹ sẽ tới chỗ tụi con để chở sách. Đó là gia tài một đời của mẹ.

Trung nói :

- Vẫn còn nguyên không rách quyền nào mẹ ạ !

Người phụ nữ vuốt má Trung với tất cả triu mến :

- Con ngoan quá ! Đừng uống rượu nữa , nghe không ?

- Con sẽ cố bằng cách đi nhảy cho thật nhiều vào. Mẹ an tâm đi.

Tùng Chi chớp mắt , cô xúc động khi thấy Trung ngồi lại buồn xọ Lúc này anh ta trông hiền từ như nai , một chú nai lạc mẹ ngơ ngác cô đơn trông thật tội nghiệp.

Oanh Nhi thì thảo vào tai Chi :

- Hình như mình vừa xem một bi kịch ?

Chi chép miệng :

- Tao có cảm tưởng như vậy. Tội nghiệp ! Hấn hiếu thảo đấy chứ !

Nhi nheo mắt :

- Mà động lòng vì hôm trước lỡ tay quá mạnh hả ?

- Tầm bậy ! Hấn và Hòa là hai anh em đó.

Oanh Nhi tấn công tới :

- Thì so đi ? Mà có quyền chọn một trong hai mà !

Tùng Chi bấu môi :

- Những gã nát rượu không đời nào nằm trong bộ nhớ của tao.

Oanh Nhi nói :

- Xì ! Đừng nên khẳng định như vậy , đời còn dài lắm em ơi !

Tùng Chi giận dỗi :

- Về !

Oanh Nhi thản nhiên :

- Uống hết trà thì về chờ ở lại làm gì khi kịch đã hạ màn rồi.

Hai người đứng lên. Trung vẫn ngồi lại với ly cà phê thứ hai. Bỗng dưng Tùng Chi buột miệng khi Trung nhìn mình :

- Chào ! Tôi về trước.

Trung đáp lại bằng cái nhếch môi lãnh đạm làm cô quê độ trước nụ cười tủm tỉm của Oanh Nhi.

Tùng Chi nghiêng răng :

- Đồ hợm hĩnh !

Oanh Nhi ... chế dầu vào lửa :

- Thế mới đáng mặt nam nhi chứ !

- Thù dai , nhỏ mọn chờ nam nhi đại trượng phu gì tới hấn.

- Ấy vậy , chờ có người mất ngủ vì nghĩ tới hấn.

Tùng Chi làm thinh , cô rồ gạ Chiếc xe vọt xuống lòng đường khiến

Oanh Nhi ngồi sau lưng la oai oái :

- Tao chưa muốn chết đâu !

Tùng Chi bật cười :

- Tao cũng vậy cho nên tao muốn biết ai ... chê tao "Chua ngoa nhưng lại dễ yêu".

Oanh Nhi lắc đầu :

- Không nói được là không nói được.

- Thế mày và hắn có quan hệ thế nào ?

- Bà con ...

- Xa hay gần ?

- Cùng họ Hồng Bàng chui ra từ bọc 100 trứng. Năm mươi theo mẹ lên núi , năm mươi ...

Tùng Chi nổi cáu :

- Tao chán ngấy trò đùa dai của mày rồi.

Oanh Nhi đập vào vai Chi :

- Vậy thì stop. Hết chuyện !

Tới nhà Nhi , Chi không vào , cô quay xe ra hiệu sách. Vừa thấy Chi , mắt Luyện sáng rỡ :

- Trông tiêm anh ...chạy đường này một chút.

Tùng Chi cau mày :

- Một chút là bao lâu. Đề nghị cụ thể ra.

- Ba mươi phút

- Không được kéo như dây thun nện.

- Anh uy tín mà ...

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương 5

Luyện hí hửng phóng xe đi. Tùng Chi lui cui dọn quanh các kệ sách. Các ông mà trông hàng thì bừa bộn phải biết , không dè nào chịu xếp lại những quyển sách khách lôi ra xem vào chỗ củ. Đã vậy lắm khi còn mang cờ tướng ra đánh. Nếu không có Chi và dì Vân , cửa hàng sách cũ biến thành cửa hàng thu mua phế thải mất.

Tùng Chi đang loay hoay với bọn học trò tìm mua cho đủ bộ “Kính Vạn Hoa “ của Nguyễn Nhật Ánh thì Thức đến.

Anh mỉm cười thay lời chào :

- Chi trông hàng có một mình à ?

Cô gật đầu và bối rối vì không biết phải nói gì. Sau bữa chiều Chi

nhất định đòi lại bằng được ba quyển sách nổi tiếng của Tagore để trả lại Hòa , cô và Thức không gặp nhau nữa. Chi biết hôm đó Thức giận nên cô đã nhờ anh Luyện gởi tặng Thức quyển truyện dịch "Một chút mặt trời trong nước lạnh" như một lời ngảm xin lỗi , không biết "Tướng Luyện" đã đưa tận tay anh hộ cô chưa.

Như để trả lời thắc mắc của Chi , Thức trầm giọng :

- Cám ơn Chi đã tặng tôi quyển sách.

Tùng Chi mỉm cười :

- Anh không chê chứ ?

- Không ! Tôi quý nó vì là quà tặng nhưng thú thật những quyển sách của Tagore vẫn làm tôi ảm ức ... buồn.

Tùng Chi bẻ những ngón tay :

- Rất tiếc tôi không thể làm khác , sách ấy là của Hòa trước khi của anh.

Thức nhếch môi :

- Tùng Chi nghĩ sao nếu tôi nói người đề tặng trong những quyển sách đó cách đây 30 năm là của ba tôi ?

Tùng Chi tròn mắt. Cô buột miệng :

- Đỗ Khánh Cường là tên ba anh ?

Thức khá ngạc nhiên :

- Trí nhớ em hay thật. Ba tôi đó !

Tùng Chi buột miệng :

- Thật là bất ngờ ! Giờ tôi đã hiểu tại sao hôm trước anh khẳng khẳng muốn giữ chúng.

- Chi không giận tôi chứ ?

Tùng Chi lắc đầu. Cô không thể nói điều mình biết với Thức , phiền phức cho cô lắm. Thôi thì cứ im im cho yên chuyện.

Tùng Chi lảng qua chuyện khác :

- Anh tìm anh Luyện à ?

Thức nhìn cô :

- Nếu tôi tìm Chi thì sao ?

Chi trở đi :

- Có sao đâu ! Nhiều khách quen vẫn tìm tôi để hỏi về những quyển sách cũ họ thích.

Thức hỏi :

- Thế Chi có thể nói gì với tôi về những quyển sách của Hòa ?

Tùng Chi dè dặt :

- Sao anh hỏi thế ?

Thức thẳng thắn :

- Tôi muốn giúp ba mình tìm gặp người ông đã tặng sách ngày xưa

ấy.

Tùng Chi tò mò :

- Bác trai và người ấy không liên quan với nhau sao ?

Thức lắc đầu :

- Nghe đâu chừng hai người hai phương cũng đã 30 năm rồi. Và từ đó bắt tin nhau.

Tùng Chi đoán xa đoán gần :

- Chắc chắn trước kia hai người phải rất thân thiết ? Người được tặng sách hẳn là tri kỷ của ông ?

Thức lơ lửng :

- Chắc là như vậy.

Tùng Chi chợt nhớ tới mẹ của Hòa. Bà ta có phải là Khánh Hà , người xưa của ba Thức không ? Với những gì Chi nghe sáng nay , rồi những gì cô đã đọc loáng thoáng trong quyển nhật ký đó , thì hết 99% đúng. Bà ấy vẫn còn đẹp , ông bố Thức chắc là một bậc tài hoa lãng tử. Nhưng vì lẽ gì họ phải "người một phương , ta một phương" nhỉ ?

Tùng Chi đã quên khuấy không đọc tiếp quyển nhật ký , nên chưa thể trả lời câu hỏi này.

Cô hỏi :

- Có thật là bác trai rất muốn gặp lại ... cố nhân không ?

Thức ngập ngừng :

- Ông không nói ra điều đó , nhưng tôi cảm nhận được nỗi ray rức , hoang mang của ông khi biết những tặng vật một thời bị đem rao bán. Nói chung chắc ai cũng ray rứt như thế chớ đâu chỉ riêng ông. Ba tôi càng ray rứt hơn khi đã mấy mươi năm không biết tin tức của người phụ nữ đó. Bà sống chết ra sao ? Tại sao lại đem bán những quyển sách đã được bọc nhung như vậy ?

Tùng Chi thắc mắc :

- Anh có biết vì sao hai người xa nhau không ?

- Tôi không biết. Ngay cả tên Khánh Hà , tôi mới đọc được lần đầu tiên trong những quyển sách đó.

- Điều đó chứng tỏ Khánh Hà là một bí mật của bác trai. Và bí mật đó đã bị anh bật mí ?

Thức bật cười vì cách nói chuyện hóm hỉnh của Tùng Chi. Rồi anh chợt ngáy người vì Chi nói đúng. Người phụ nữ ấy chắc là một phần đời quá vắng của ba anh.

Có lẽ Thức chưa nghe tên bà Khánh Hà. Còn mẹ , chắc chắn mẹ phải biết bà ta là ai. Nếu Thức không lầm thì bà Hà chính là nguyên nhân khiến ba mẹ anh phải chia tay nhau , chớ không phải vì hai

người không đồng quan điểm sống nên đã li dị như anh tưởng bao lâu nay.

Rõ ràng cha mẹ cũng có những bí mật riêng mà con cái không hề được biết. Bà Khánh Hà là người thế nào ? Muốn biết Thức phải hỏi mẹ chứ không thể hỏi ai khác.

Tùng Chi tò mò :

- Anh đang nghĩ gì thế ?

- Tôi nghĩ thôi không thắc mắc về ... nhân vật Khánh Hà nữa.

Tùng Chi thấy nhẹ nhõm , cô cười cười :

- Cho qua nhé !

Thức gật đầu , lòng rộn ràng vì nụ cười của Tùng Chi Anh vẫn chưa nguôi nghĩ về Chi cho dù anh biết trong trái tim cô bé không hề có anh. Thức đã thấm thía với những câu thơ Xuân Diệu :

"Vì sao gặp gỡ bữa đầu tiên.

Tôi đã đầy thân giữa xứ phiên"

Hiện tại Thức đang quen một vài cô gái , Thỉnh thoảng vẫn đi chơi với họ , nhưng anh vẫn nghĩ tới Tùng Chi mà không biết vì sao , khi giữa anh và cô bé vẫn còn khá xa lạ. Có lẽ Thức giống ba ở thói đa tình. Mẹ chưa biết , thời trai trẻ ba anh rất mực phong lưu. Ông nổi tiếng đào hoa lãng tử , không biết bao nhiêu cô gái đẹp đã phải lòng ông. Ông rất mực đa tình nhưng cuối cùng đã lấy mẹ , một người nhan sắc bình thường , rất thực tế. Bà thực tế đến mức đã không giữ được ông cho riêng mình.

Tùng Chi ngóng mắt ra cuối đường :

- Anh Luyện đi đâu mà lâu thế không biết.

Thức nói :

- Chi cần Luyện về để làm gì ? Không có cậu ấy tôi sẽ làm hộ tất cả.

Chi lắc đầu. Thức kể một hơi :

- Há cảo ? Bò bía ? Bánh cuốn ? Gỏi đu đủ ? Bắp xào ? Chi đói rồi phải không ? (Hán thích tên này ghê Hiếu ý con gái dễ sợ. Khoái tử)

- Eo ơi , sao anh rành quà vật quá vậy.

- Tôi tìm hiểu và biết đó là những món khoái khẩu của Tùng Chi.

Thức ra vẻ tự đắc :

- Từ nhiều người chớ không chỉ mình Luyện. Nhưng đúng phải không ?

Tùng Chi bĩu môi :

- Trật lất ! Đó là những món tôi ghét.

- Đúng là con gái. Lúc nào cũng nói ngược.

- Mà anh tìm hiểu tôi chi vậy ?

Thức nhìn thẳng vào mắt Tùng Chi :

- Lễ nào Chi không đoán ra khi em vốn rất thông minh ?

Tùng Chi đỏ mặt. Cô bị rơi vào lưới của Thức rồi. Anh ta vốn tầm ngàm cơ mà. không khéo Thức nói toạt lý do ra thì chết.

Ngay lúc ấy , có người mang sách cũ tới bán. Tùng Chi vội vàng ra tiếp. Cô tính để mặt Thức vẫn vợ kế bên , nhưng anh đã nhanh nhẹn xắn tay vào phụ Chi phân loại sách như dân chuyên nghiệp. Anh làm cô phải ngạc nhiên thật sự vì tốc độ làm việc của anh. Chẳng mấy chốc hai bao sách to đã phân loại xong. Chi chỉ việc trả tiền cho khách trong khi Thức khiêng chúng vào đúng chỗ trên kệ.

Thức tủm tỉm :

- Tôi ... làm .. trợ lý cho Chi không đến nổi tệ chứ ?

Tùng Chi hình mũi :

- Nhưng cũng chưa phải xuất sắc nhất.

Thức nhẹ nhàng :

- Tôi hiểu. Chuyện đó dễ mà. Kiên trì nhẫn nại nhiệt tình sẽ thành xuất sắc thôi.

Tùng Chi tránh ánh mắt của Thức. Cô băng khuâng nhận ra trái tim mình thật bông bột. Cô dễ mềm lòng trước sự sẵn đón của Hòa , cảm động trước vẻ chân tình của Thức và ấm ức rộn ràng vì nét phớt đời của Trung. Cả ba đang là gió cuốn cô trôi nổi , bông bênh giữa một không gian thật mơ hồ xa lạ.

"Đà Lạt Ngày ... tháng ... năm 197...

Tối hôm nay trường tổ chức cắm trại. Hội trường biến thành nơi khiêu vũ , Hơn một nửa lớp mình đều học nhảy. Mình nhảy không giỏi nhưng cũng chả tệ đến mức phải giảm lên chân người khác. Cương nhảy dễ dàng như cá lội nước. Bọn con gái đều thích anh dìu đi. Lệ thường con gái phải đợi con trai đưa tay mời , nhưng ở đây hết đứa này đến đứa kia trân tráo đòi nhảy với Cương khiến mình không thể nào đến gần anh được cho dù anh vừa nhảy vừa nhìn mình với tất cả sốt ruột.

Ấm ức , mình chỉ muốn bỏ về , ngay lúc đó mình thấy Chiêu Ly , nó đang đứng trong một góc tối và nhìn Cương với cái nhìn cháy bỏng như có lửa trong mắt. Nó say Cương quá thể rồi , mình bỗng khó chịu dù Chiêu Ly không tranh nhảy với anh như những cô gái khác , nhưng ánh mắt mê đắm đó khiến mình cay cú vì ghen.

Rồi đến lúc bọn con gái cũng buông Cương của mình ra. Anh loay hoay tìm mình , trông vừa tội vừa thương. Mình bước về phích anh với nụ cười mẫn nguyện vì biết sẽ không ai ... cướp anh nữa. Nhưng bước chân mình như rơi tòm vào hụt hẫng khi Chiêu Ly đã nhanh hơn.

Con bé đi như lướt đến trước mặt Cương. Nụ cười rạng rỡ trên môi , mắt long lanh hạnh phúc khi lời được anh ra sàn nhảy. Mình đứng như chết trân giữa tiếng cường hã hê của lũ yêu nhèn nhện. Chúng có vẻ thích thú khi thấy mình bị Chiêu Ly phỏng tay trên. Không ngăn được giận , mình bỏ ra về và Cương đã không chạy theo như mình đã tưởng.

Tới nhà , mình thấy anh Quân đang ngồi trong phòng khách với chị Giang. Lẽ ra mình về phòng riêng khóc cho hả , không hiểu sao mình lại ngồi xuống kể chị Giang và lú lo mọi chuyện trên đời như vừa rồi chả có gì xảy ra.

Dường như nhờ có mình , không khí trong phòng khách sôi nổi hẳn lên. Anh Quân hoạt bát hơn , chị Giang bớt e lệ , rụt rè và khối đá chèn ngang ngực mình cũng nhẹ đi rất nhiều. Mình đang vờ vịt đóng kịch đây và mình đóng rất khéo , rất duyên dáng đến mức anh Quân cứ phải chăm chú nhìn quên cả chị Giang bên cạnh.

Anh Quân càng nhìn mình , mình càng hứng thú làm trò. Mình huyên thuyên kể chuyện trường lớp rồi trông ngóng Cương sẽ tới ... Nhưng anh mất tăm. Chị Giang đã đưa anh Quân ra cổng , mình về phòng gieo người xuống giường , mắt ráo hoảnh.

Chưa khi nào mình giận Cương và căm ghét Chiêu Ly đến thế. Anh yêu mình , sao lại không đoái hoài tới mình. Lẽ nào mình bỏ về Cương lại không biết ? Mình thật đại dốt khi giận lẫy như vậy. Chắc chắn đêm nay mình không sao ngủ được. Dạ vũ kéo dài tới sáng.

Một người đa tình , đào hoa như Cương sẽ được các nàng bao quanh , anh còn thời gian đâu nữa để dành cho mình. Mình đã sai lầm , sai lầm thật rồi.

Đà Lạt. Ngày .. Tháng ... năm 197...

Một tuần lễ không thèm nói chuyện với Cương có quá nhiều không ? Mình đã "ra giá" như thế nhưng mới một chủ nhật không có Cương , mình đã xác xơ như sắp chết.

Đang buồn quá trời , mẹ lại bắt ăn vận sửa soạn thật đẹp để tới nhà anh Quân. Mình viện lý do nhức đầu nhằm từ chối thì bị bà mắng.

Thế là đành tung chăn ngồi dậy ...

Thật ngạc nhiên khi chỉ mỗi mình mình tháp tùng ba mẹ , còn chị Giang lại ở nhà. Mình hỏi ông bà cụ ậm ự vờ giả tảng nên thôi. Đi vắng đờ hơn ở nhà ôm gối nhớ tới anh.

Nhà anh Quân lớn , sang trọng quá mức. Dù gia đình mình thuộc hàng trung lưu nhưng khi bước vào đại sảnh của ngôi biệt thự này mình phải ý tứ , dịu dàng , đoan trang , thùy mị. Nếu muốn có một yếu điệu thực nữ nghiêm nghị đi cùng , ba mẹ nên gọi chị Giang mới

phải chứ !

Cho đến khi xong việc , người ta mời khách lên sân thượng để nhảy mình mới hiểu vì sao ba mẹ chọn mình. Đơn giản vì thánh nữ trinh trắng không biết nhảy. Thế là mình nổi đình nổi đám giữa khách của gia đình Quân. Anh cũng nhảy với mình bằng những bước cứng ngắt , vô hồn , vô cảm đến buồn cười. Anh Quân làm mình nhớ đến Cường. Anh "phăng" hay , nhảy rất say đắm. Nhìn Cường , mình thấy không phải anh nhảy chỉ bằng hai chân mà còn bằng cả tóc, mắt , môi , miệng chớ không như anh Quân cầm tay người ta như cầm một khúc gỗ , vịn tới vịn lui không mảy may xót thương.

Dường như ba mẹ mình và ba mẹ anh Quân đang bàn tính chuyện làm ăn quan trọng , nên sau bữa tiệc mình không thấy các bậc sinh thành đâu cả. Thế là mình tha hồ nhảy với các anh chàng lạ hoắc , nhảy đến rã rời và thích thú khi nghĩ mình đang bù cho ngày hô qua Thật đáng đời Cường , anh sẽ như thế nào khi thấy mình lả lơi trong tay người khác nhỉ ? "

- Chi ơi ! Bạn tìm ...

- Dạ ! ...

Nhép đại quyển nhật ký xuống dưới nệm , Chi chạy vội xuống nhà , lòng thắc mắc không biết đưa nào tìm mình.

Tới phòng khách , cô khựng lại khi gặp nụ cười của Trung. Anh ta tìm Chi làm gì nhỉ ? Dù Chi và Hòa càng ngày càng thân thiết hơn , Chi vẫn không nghĩ có lúc cô và Trung sẽ mặt đối mặt thế này.

Tùng Chi khô khan :

- Tìm tôi có chuyện gì không ?

Mặt Trung không hề đổi sắc :

- À ! Hàng xóm phải có qua có lại chứ. Tôi biết Chi vẫn còn dị ứng về hành động quấy quá hôm say rượu đó nên lời đầu tiên tôi muốn nói là lời xin lỗi. Thành thật xin lỗi dù xét cho cùng tôi mới đúng là nạn nhân.

Tùng Chi ậm ự :

- Đó là lời đầu tiên. Anh nói tiếp lời sau cùng đi.

Trung bất bình :

- Chưa chi đã muốn đuổi khách về. Sao Tùng Chi đối xử bất công thế. Tôi và anh Hòa chung một mái nhà mà.

Tùng Chi lạnh lùng :

- Xin lỗi tôi đang bận.

Trung vẫn vòng vo :

- Khó tính ghê ! Vậy mà hôm nhận được lời chào của Chi trong quán , tôi nghĩ mình là bạn rồi.

Tùng Chi bắt bẻ :

- Anh có chào lại tôi đâu.

Trung vỗ vào trán :

- Không chào lại sao ? Chẳng lẽ tôi lẫn thần mất rồi ? Nếu thế , tôi xin lỗi lần nữa. Chi thông cảm , hôm đó tôi đang ngẫm nghĩ nhiều thứ.

Bữa nay tôi qua đây cũng vì những điều ngẫm nghĩ đó.

Tùng Chi nhú mày :

- Tôi không hiểu nó liên quan gì tới tôi.

Trung nói :

- Tôi nhờ Chi tìm hộ xem còn sót quyển sách nào của gia đình tôi ngoài quày không.

Tùng Chi sượng trân. Cô đáp ứng :

- Sót quyển nào tôi đã gửi trả lại anh Hòa quyển nấy. Anh hỏi với ý gì đây ?

Trung phân bua :

- Tôi biết mình thiếu tế nhị Khi hỏi như thế , khổ nỗi tủ sách này của mẹ tôi , bà rất quý chúng , vừa rồi kiểm kê lại mẹ tôi thấy còn thiếu một số.

Tùng Chi khó khăn :

- Tôi dám khẳng định với anh hiện giờ quày nhà tôi không giữ quyển sách nào của gia đình anh hết. Nếu không tin anh cứ tới kiểm tra.

Trung xoa tay :

- Ấy ! Tôi đâu giám làm thế. Nhưng thú thật , tôi sợ hai ông anh Chi đã bán đi một số trước khi trả về. Bán mà không hay ấy.

Tùng Chi nhột nhạt hết sức vì những lời quá đúng của Trung. Dù là người tôn thờ sự trung thực , Tùng Chi cũng phải uốn lưỡi bảy lần trước khi nói ...láo.

- Làm gì có. Anh chờ về hết rồi. Nếu có thất lạc , cùng trong nhà anh.

Trung nhướng mày :

- Thế sao ? Mời Tùng Chi qua kiểm tra.

Tùng Chi cười khẩy :

- Đó không phải việc của tôi. Anh thắc mắc gì cứ ra quày , hỏi anh Luyện và anh Phương. Xin lỗi anh , tôi đang bận.

Trung ung dung :

- Tôi mới nói lời đầu tiên và lời sau cùng với Chị Điều em cần nghe là những lời thứ hai , thứ ba kia.

Tùng Chi trừng mắt :

- Tôi không muốn nghe.

- Nhưng tôi phải nói. Này ! Đừng ... chần với tôi như thế , trông xấu xí lắm !

Tùng Chi nuốt nghẹn xuống. Cô đứng lên về tiễn khách nhưng Trung vẫn ngồi tĩnh queo.

Anh chột nghiêm mặt gần từng tiếng :

- Anh hai tôi không hợp với Chi đâu. Đừng tin những lời của anh ...

Tùng Chi hất hàm :

- Nghĩa là nên tin những lời của anh ? Hừ ! Nói xấu người khác là tồi. Tồi nhất khi người đó lại là anh ruột mình.

Trung sa sầm mặt :

- Tôi không nói xấu ai hết. Tôi chỉ cảnh báo mà thôi.

Dứt lời Trung xăm xăm bước ra cửa, không một lời chào. Tùng Chi vừa tức vừa hoang mang vì những gì mới nghe.

Bà Hạnh đến bên Chi :

- Nó nói gì vậy ?

- Dạ có gì đâu ạ. Anh ta thăm hỏi xã giao thôi mà.

Bà Hạnh bữu môi :

- Xã giao ! Mẹ không ưa cả hai thằng nhà bên đó.

Tùng Chi buột miệng :

- Họ có làm phiền gì mình đâu ?

Bà Hạnh dài giọng :

- Chỉ nhìn thôi đã không ưa , nói chi tới chuyện làm phiền. Nhất là thằng anh , trông nó xạo xạo thế nào ấy.

Tùng Chi liếm môi :

- Friend của anh Phương đó mẹ. Dạo này anh nhờ anh Hòa , nên ...nên ...

Bà Hạnh lắc đầu :

- Chuyện làm ăn này không bền đâu.

- Sao mẹ biết ?

- Nó nhờ thằng Phương bán ba mớ linh kiện cũ rồi chia dăm bảy đồng bạc hoa hồng nhưng mồm lại lên giọng như ra ơn giúp đỡ.

Tùng Chi nuốt nước bọt , cô không nghĩ như mẹ nhưng không biết bên vực Hòa bằng cách nào. Với cô , anh chưa có khuyết điểm nào hết. Mẹ không ưa Hòa song đó chỉ là cảm tính chớ mẹ cũng đâu tìm ra cụ thể điểm yếu nào của anh để khẳng định Hòa thiếu trung thực.

Bà Hạnh tiếp tục nói :

- Mẹ không muốn thằng Phương qua lại với bên đó , nhưng nó không nghe.

Tùng Chi nhỏ nhẹ :

- Tại mẹ có ấn tượng chớ con thấy anh Hòa được lắm !

Bà Hạnh lừ mắt :

- Hừ ! Cái đầu rẽ giữa trông khó ưa vô.

- Quan trọng là cái bên trong đầu tóc kìa mẹ !

Bà Hạnh cố chấp :

- Mẹ e rằng trong ấy chẳng có gì ngoài những câu đưa đẩy sáo rỗng.

Bà liếc xéo cô :

- Những con bé ngốc thường thích nghe đẩy đưa như thế. Mẹ tin là con khôn ngoan hơn ai hết.

Tùng Chi kêu lên đầy oan ức :

- Tự nhiên mẹ lại ... kéo con vào chuyện này.

- Mẹ nói hờ thế thôi .. Trông nhà ! Mẹ đi làm đây.

Đóng cổng xong Chi rầu rĩ quay vào. Bên kia sân Trung khoanh tay ngạo nghễ khiến cô sợ. Khi nghĩ mình chỉ có một mình , nhớ hấn mượn rượu leo rào sang thì chết.

Đóng kín cửa vào nhà , Tùng Chi về phòng riêng. Cô ngấm nộ hồng đã khô quắt queo và nhớ tới Hòa. Thật ra anh là người thế nào nhỉ ? Sao Trung lại tỏ vẻ không ưa anh mình ra mặt thế ?

Sau khi biết Hòa là người chủ trương ... đẩy đi hết những sách cũ của mẹ mình , Oanh Nhi đã ... phê ngay :

- Hấn ta sống vô tâm , đoạn tình và có lẽ rất thực dụng , khác với gã em coi là phê nhưng đa cảm.

Tùng Chi không cho như vậy , cô bảo :

- Hòa thực tế chứ không phải là thực dụng. Anh cũng không vô tâm , bằng cớ là Hòa đã quan tâm đến anh Phương và cả tao nữa.

Xoay nộ hồng trong tay , Tùng Chi thấy buồn. Cho rằng nhỏ Oanh Nhi là dân chí mền , không đủ trình độ phê phán người khác , Chi cũng phải quan tâm tới nhận xét của người đầy kinh nghiệm sống như mẹ chớ.

Bệnh vực Hòa cách mấy Chi vẫn phải chua chát nhận ra : Anh thật tàn nhẫn với mẹ ruột khi đang tâm bán đi "Gia tài một đời của mẹ" Nếu hôm đó Trung không về kịp , hoặc anh em Chi nhanh chân hơn , có lẽ bà Khánh Hà không chỉ mất vài ba quyển sách quý mà đã mất cả gia tài.

Tùng Chi ê ẩm buồn. Có phải cô là một con ngốc thích những lời đẩy đưa sáo rỗng không ? Sự thật Hòa là người như thế nào ? Sao Trung phải "Cảnh báo" cô về anh ?

Tùng Chi mím môi vật những cánh hồng khô rồi nuối tiếc ép chúng vào quyển từ điển Anh văn dày cộm.

"Bỏ thì thương , vương thì tội."

Hòa Từng nói thế vì mớ sách cũ của bà Khanh Hà , Bây giờ Chi vận dụng vào những cánh hoa tả tơi này và tin rằng Hòa không đến nỗi vô tâm sáo rỗng.

Tạm bằng lòng với những “luận điệu” bên vực Hòa , Tùng Chi vươn vai đứng dậy.

Chuông ngaoi cổng reo vang. Chi đặt tay lên tim. Nếu là Trung thì sao ? Len lén nhìn qua cửa sổ ,Tùng Chi thở phào khi thấy Thức. Anh đang đứng lóng ngóng trông thật buồn cười. Không vội vàng gì , Chi cứ thế cho Thức tha hồ ... kinh ngạc.

Đang hiu hiu cười khoái trá , Chi bỗng giật mình vì giọng chát chúa của Trung vọng qua :

- Tùng Chi ơi ! Tùng Chi à ! Có khách.

Tùng Chi cuống cả lên vì Trung không dứt gọi. Cô vội vã chạy ra sân.

Liếc sang balcon Chi thấy anh chàng đang cười.

Thức cùng cười khi cánh cổng sắt mở ra :

- May quá ! Cứ tưởng Chi vắng nhà.

Cô nghênh mặt lên :

- Ở nhà một mình thì có. Mà anh Luyện ngoài quầy sách chớ đâu có ở đây.

Thức nhún nhận :

- Tôi biết !

Chi lẩm bẩm :

- Vậy sao còn ...

Thức nói :

- Tôi đến thăm em chớ đâu phải tìm Luyện.

Tùng Chi kêu lên :

- Tôi khỏe lâu rồi với lại mình cũng mới gặp đây , thăm làm gì , mẹ tôi mắng đấy !

- Mẹ không mắng đâu. Bác bảo tôi thỉnh thoảng ghé chơi mà.

- Nhà tôi đâu có gì chơi. Mẹ tôi mời lời đấy. Sao anh lại tưởng thật nhỉ ?

Thức điềm tĩnh :

- Bác gái rất chân tình.

Mặt Tùng Chi đỏ ửng lên:

- Còn tôi gian dối đúng không ?

Thức buồn thiu :

- Đừng nói vậy , trong tâm tưởng của tôi , Tùng Chi bao giờ cũng tốt.

Đưa Tùng Chi một hộp giấy nhỏ xinh xắn Thức nói :

- Đăm ba đĩa nhạc mới , Tùng Chi nghe cho đỡ buồn.

Tùng Chi nhìn anh :

- Tại sao lại có quà ? Tôi không dám nhận đâu.

Thức trầm giọng :

- Chỉ là chút niềm vui. Người ta có thể từ chối nhiều thứ nhưng niềm

vui thì nên nhận ...

Ngập ngừng một chút , Thức nói tiếp :

- Cuộc sống này buồn nhiều hơn vui. Bởi vậy hãy nhận và cất những niềm vui ấy vào một góc nào đó của trái tim. Rồi có lúc em sẽ thấy hữu ích.

Tùng Chi tỏ vẻ miễn cưỡng :

- Nếu thế , xin cảm ơn anh.

Thức đặt hộp đĩa CD vào tay Chi và nói :

- Chào !

Anh phóng xe đi rồi nhưng Chi vẫn còn tần ngần ngoài cổng. Vừa rồi cô kiêu căng quá , nhưng cô không thích Thức , cô có quyền kiêu chứ ! Nếu không dễ ghét như vậy , anh ta còn làm phiền Chi dài dài.

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương 6

Hài lòng với lời ngụy biện cho mình , Chi tung tăng vào nhà. Tiếng Trung huyết gió rồi nói to :

- Anh chàng trông phong độ hơn anh tôi nhiều. Chúc mừng !

Tùng Chi gân cổ :

- Vô duyên !

Trung cười. Anh huyết gió liên miên , vào nhà rồi Chi vẫn còn nghe những âm thanh rộn ràng đuổi theo mình.

Buổi trưa , Tùng Chi đi học. Vừa dắt xe ra , cô đã thấy Trung. Anh ta phóng xe theo sát cô :

- Chào ! Cho tôi quá giang một đoạn đường nhé.

Tùng Chi lạnh lùng :

- Tôi không quen và cũng không thích. Đề nghị anh đừng bám theo như vậy.

Trung nghiêng người về phía Chi :

- Đuổi tôi , Chi sẽ hối hận vì không ai ... bỏ nhỏ về anh Hòa cho Chi nghe.

Chi bấu môi :

- Xì ! Ai thèm nghe.

- Nhưng tôi thèm nói xấu anh mình. Này nhé ! Ông Hòa đã có chán vạ cuộc tình rồi. Tán gái trở thành thói quen của ông. Cô nàng nào trông ưa mắt là ông ta ... thề phải cưới cho đỡ ngay. Khi cưới được rồi

, ông sẽ ngâm rằng :

"Tình chỉ đẹp khi còn trong mộng tưởng

Đời mất vui khi đã vẹn câu thề."

Tùng Chi buột miệng :

- Xạo !

Vờ như không nghe Chi nói , Trung tiếp tục :

- Sau khi ngâm xong hai câu "độc chiêu" đó , anh Hòa sẽ rong ruổi tìm cho mình người trong mộng mới tinh.

Tùng Chi mím môi :

- Kể chuyện tiểu lâm cũng được lắm , nhưng hơi bó láo khi dám đưa nhân vật chính là anh mình.

Trung trợn mắt :

- Chuyện tiểu lâm à ? Em đúng là có óc khôi hài. Rồi có ngày em sẽ cười ra nước mắt vì chuyện mà em cho là tiểu lâm.

Tùng Chi đanh mặt :

- Yêu cầu xưng hô đàng hoàng. Ở đây chả ai làm em anh hết.

Trung vỗ đùi :

- Quên nữa , Tùng Chi thích được tôi gọi là chị mà. Đúng là tôi vừa thiếu tế nhị lại kém nhạy bén. Xin lỗi chị Chi vậy.

Tùng Chi sượng đỏ mặt. Cô hậm hực rồ ga , Trung cũng tăng tốc.

Giờ cao điểm xe đông nghịt , Chi muốn tránh Trung cũng không được.

Anh chàng lì lợm bám cô tới tận cổng trường nhưng trong im lặng , chớ không nói ra cả nữa.

Giờ xe vào bãi , Chi thở phào nhẹ nhõm khi Trung đã biến mất. Ngồi trong lớp , cô cũng chả tiếp thu được trọn vẹn. Cô nhớ tới những lời nói của Trung và tức anh ách.

Có đúng là Hòa có chán vạn cuộc tình không ? Tùng Chi là người thứ bao nhiêu Hòa đang ra sức cưa đổ để rồi quên ?

Lẽ nào những lời ngọt ngào anh hay thăm thò vào điện thoại là những lời chót lưỡi đầu môi ?

Tùng Chi chợt nhận ra hàng đêm cô mong được trò chuyện với Hòa biết bao nhiêu. Rồi Chi thẳng thốt nhận ra : Dù nói chuyện khá nhiều với Hòa , song lòng cô vẫn chưa hiểu gì về con người , gia đình anh. Dường như Hòa rất né tránh nói tới bản thân hoặc gia đình , Khi Chi hỏi thăm , anh trả lời hết sức chung chung.

Nhưng tất cả những điều đó cũng đâu nói lên rằng Hoà đang đùa với Chị Tại sao cô lại tin một gã sáng xỉn chiều say , rồi rêu rao những điều xấu cho anh ruột mình ?

Anh Phương cũng khen Hòa cơ mà. Hòa không thể là người như

Trung nói. Trong mắt Tùng Chi , anh lấp lánh toa? sáng , cô khó tin bất cứ điều gì khiến anh bị lu mờ.

Trống tiết. Cả lớp về sớm. Oanh Nhi rủ Chi sang quận 7 câu cá , nhưng cô không đi. Uể oải , cô dong xe về nhà. Chỉ một mình Chi và nỗi cô đơn. Nhìn sang nhà Hòa , cô thấy chiếc Future màu bạc dựng chống nghiêng. Vậy là có Hòa ở nhà. Tùng Chi như òa vỡ niềm vui khi anh xuất hiện ngay ngưỡng cửa , miệng cười quẩn rũ.

Bằng những bước chân mạnh mẽ anh bước tới hàng rào , giọng dụ dỗ :

- Sang với anh.

Tùng Chi thận trọng :

- Em phải nấu cơm.

- Còn sớm mà nhỏ.

- Nhưng mà ...

Hòa bật cười :

- Anh qua nhà em vậy.

Dứt lời Hòa đu người sang hàng rào nhảy xuống đứng trước mặt Tùng Chi nhanh như làm xiếc.

Cô ôm ngực :

- Trời ơi !

Hòa tỉnh quái :

- Làm gì xúc động dữ vậy ?

Tùng Chi ấp úng :

- Sợ chớ không phải xúc động.

Hòa tỉnh tứ :

- Sợ nhưng thích vì từ đó tới giờ chưa ai dám liêu như thế với em.

Anh nói đúng chứ ?

- Nhỡ té thì sao ?

- Té để có kỷ niệm mà thương mà nhớ , anh tình nguyện được té.

Tùng Chi ù cả hai tai , cô quên hết những lời Trung vừa nói cách đây mấy giờ đồng hồ về Hòa. Cô nghe tim đập thình thịch và không cưỡng được mong muốn có Hòa bên cạnh.

Rất tự nhiên và tự tin , Hòa ngồi xuống bậc thềm rồi đưa tay về phía Chị Ngân ngừ một giây , Chi đặt tay mình vào tay anh. Hòa kéo nhẹ cô ngồi xuống kế bên anh và lặng thinh không nói gì.

Hòa là người lên tiếng trước :

- Ngày đầu dọn về đây , anh đã thấy thích khung cảnh nhà em. Một khoảng sân nhỏ tĩnh lặng. Ngôi nhà xinh xắn với bậc thềm cửa như một chỗ để mơ mộng. Anh tin chắc ngôi nhà hàng xóm phải có một cô bé rất hay ngồi ở bậc thềm cạnh chậu Thu hải Đường này. Đến

khi nhìn thấy em , anh đã suýt rạo lên ...

Tùng Chi ngắt lời anh :

- Chắc là anh thất vọng lắm ?

Hòa ngạc nhiên :

- Sao anh lại thất vọng ? Trái lại là đằng khác.

Giọng Hòa trầm xuống đắm say :

- Anh rất vui vì được gặp lại em.

- Một con nhỏ bị em trai anh gọi là cạp cái ?

- Có sao đâu. Ở nhà mỗi lần anh em cự nhau , Trung vẫn gọi anh là cạp đực. Nhờ Trung , anh mới phát hiện một cô cạp cái hết sức dễ yêu.

Tùng Chi nghe hồn lảng lảng. Con gái , đứa nào không thích được nghe những lời như thơ thế này , nhất là những lời thơ ấy lại được nói lên bởi một anh chàng đẹp trai , trong một khung cảnh lãng mạn.

Chi chớp mắt :

- Chắc anh thương anh Trung lắm , nên nói ra lời nào là bênh ảnh lời này.

Hòa lơ lửng :

- Thì chỉ có hai anh em mà.

Chi hỏi tới :

- Chắc hai bác chiều ông tướng ấy hơn chiều anh ?

- Chỉ có mẹ là chiều Trung thôi , còn ba anh nghiêm khắc lắm. Nên Trung luôn né ông.

- Em chưa thấy hai bác tới đây lần nào.

Hòa ngập ngừng :

- Mẹ anh ở Đà Lạt chứ không ở Sài Gòn. Gia đình anh còn nhiều đất đai , trang trại trên ấy , nên mẹ không bỏ về đây được , lâu lâu bà về thăm.

Tùng Chi hơi ngỡ ngàng một chút về câu trả lời rất mạch lạc của Hòa. Thì ra mẹ anh ở Đà Lạt , nhưng qua lần "hóng chuyện" trong quán cà phê , Chi hiểu rằng bà Khánh Hà sống riêng vì muốn được "tự do" , chứ đâu phải vì bận quản lý đất đai. Trang trại như Hòa nói.

Tùng Chi lơ mơ đoán rằng hiện tại bà Hà đang đeo đuổi sự nghiệp văn chương , điều bà nhấn mạnh là "nỗi đam mê thời trẻ" của mình. Dĩ nhiên Hòa không chấp nhận việc này , nên anh không thể nói rõ chuyện gia đình cho Chi nghe , cô hoàn toàn thông cảm với anh.

Tùng Chi tò mò :

- Có một người , em nghe Trung gọi là dì Giang. Dì ấy hầu như ngày nào cũng tới đây.

Hòa nói :

- Dì Giang là chị ruột của mẹ anh. Dì không có gia đình nên rất thương cháu. Dì tới để lo cơm nước , dọn dẹp cho bọn anh đó.

Tùng Chi tấm tắc :

- Có dì như anh như vậy thật sướng !

Hòa nheo mắt :

- Thế Chi thích làm cháu dì Giang không ? Hôm nào dì tới anh xin hộ.

Tùng Chi liếc anh :

-Em có dì rồi chứ bộ.

- Có thêm nữa càng tốt.

Tùng Chi tummy chớ không trả lời , Hòa tấn công tới :

- Tùng Chi mà chịu , dì Giang cưng phải biết. Trông sẽ yêu thế kia.

Vừa nói , Hòa vừa nhìn Chi như nhìn một con búp bê ngờ nghệch đang chờ tay người ve vuốt. Tự nhiên Chi thấy sờ sợ. Như để tự vệ ,

Tùng Chi nghiêm mặt :

- Những lời ngọt ngào thường không phải lời nói thật ,bởi vậy đừng mồm mép để đón ngã em. Như vậy là đều !

Nghe tiếng "đều" , Hòa khựng lại , không nói thêm lời nào , anh đột ngột đứng dậy , nhảy rào về nhà.

Tùng Chi biết mình lỡ lời , nhưng không lẽ gọi anh lại hoặc nhảy rào theo anh để xin lỗi. Cô ngồi như bị đinh đóng trên thềm. Ngồi lâu lắm và lòng ân hận nhiều lắm.

++

++

Nhạc , hết bài này tới bài kia. đĩa hiện đại lẫn cổ điển cứ được mở liên tục bất tận , khiến Tùng Chi ngồi nhìn chăm chú vào vở nhưng không học được dù chỉ một chữ.

Suốt nửa tháng nay , ngày nào lảng giềng cũng mở nhạc. Tùng Chi có cảm giác Hòa đang hành hạ cô vì tội dám nói anh đều , Giờ Chi mới nhận ra Hòa không đều mà ác. Ác khủng khiếp nên mới đầy đọa cô bằng âm nhạc như vậy.

Bà Hạnh gọi bằng giọng cau có :

- Phương.

Đang nhíp giò xem Tivi , anh nhồm dậy :

- Có.

Bà Hạnh dấm dăng :

- Nè ! Cái thằng bạn gì của mày à !

- Sao ạ ?

- Chúng có điên không mà mở nhạc suốt gày vậy ?

Phương cà khịa kiểu "Chiếc nón kỳ diệu" :

- Điên thì không có đứa nào , nhưng thất tình thì có một đứa mẹ ạ.

Bà Hạnh tò mò :

- Đứa nào ?
- Đứa lớn !
- Là thằng bạn mày à ?

Phương gật đầu. Bà Hạnh thắc mắc :

- Nó thất tình con nhỏ nào bán băng đĩa nhạc à ?
- Sao mẹ biết ?
- Tao đoán thế. Nếu không sao nó mở nhạc suốt ngày. Thất tình kiểu này tao mới thấy à ...

Phương cười khì :

- Kiểu này dễ thương chứ mẹ. Mình được nghe nhạc ... chùa.

Bà Hạnh bĩu môi :

- Điếc con ráy. Tao hồng ham. Mày sang bảo nó mở âm thanh vừa đủ nghe thôi. Để phiền hàng xóm tao phản ảnh lên tổ dân phố đấy !

Phương gật đầu :

- Chà ! Mẹ sai con chuyện này coi bộ hơi thiếu tế nhị à.
- Hừ ! Cần gì phải tế nhị với tụi bất lịch sự.
- Mẹ thông cảm đi. Người ta thất tình mà.

Bà Hạnh hứ trong cổ :

- Trông không giống thất tình.

Nãy giờ ngồi im lặng , Tùng Chi buộc miệng :

- Thế nào mới gọi thất tình ạ ?

Bà Hạnh lừ mắt :

- Mày hỏi đồ mẹ hả ? Liệu hồn đấy !

Tùng Chi kêu lên ầm ức :

- Tự nhiên mẹ mắng con.

Bà Hạnh làm thinh đi xuống bếp. Phương tủm tỉm cười làm Chi phát cáu. Cô khoanh tay ngồi thu vào một góc salon , lòng tấm tức không hiểu sao mẹ lại cáu với mình.

Dạo này cô buồn nhiều hơn vui. Chỉ cần mẹ hay anh Phương động một chút là nước mắt vẫn dài thi nhau rơi. Cô buồn nhưng không thể nói với ai trong gia đình vì cô là con gái. Con gái đâu thể thú nhận mình thích , mình yêu , mình khổ , mình thất tình gã nào đó ... với Oanh Nhi , nhỏ bạn thân nhất , Tùng Chi cũng kín như bưng chuyện Hòa giận mình. Cô âm thầm mang nặng nỗi ân hận trong tim. Rất nhiều khi Chi muốn xin lỗi Hòa nhưng không sao mở lời được vì gương mặt xa lạ , dửng dưng và lạnh lùng của anh phớt ngang bên kia hàng rào.

Mẹ nói đúng , trông anh không giống thất tình. Nếu có thất tình kẻ đó đích thị là Tùng Chi. Cô ăn không ngon , ngủ chập chờn mòng mị.

Trong nửa tháng , cô tụt ký khiến mẹ phát hoảng vì sợ cô suy dinh dưỡng nữa. Bà ép Chi ăn , bắt Chi ngủ nhưng khổ sao mẹ không khiến Chi cảm lòng thôi nhớ thôi thương gã cao ngạo bên hàng xóm. Cô đang oán , trách , hận Hòa để rồi bất ngờ vì anh Phương ... rao lên rằng Hòa đang thất tình.

Người khiến anh đau khổ đo phải là Tùng Chi không ? Thật lòng cô không dám nghĩ thế , nên nỗi đau như càng dâng cao khi tưởng tượng Hòa đang hồn xiêu phách lạc vì một cô gái nào đó.

Tùng Chi dè dặt hỏi :

- Có đúng là ông Hòa đang thất tình không anh Phương ?

Đang dán mắt vào tivi , Phương cười cười :

- Ủa ! Em ghét hẳn lắm mà sai lại hỏi với về quan tâm vậy ta ?

Chi quanh co :

- Không phải em quan tâm mà em tò mò về người mình ghét. Nếu đúng thế thật đáng đời hẳn.

Phương nhún vai :

- Anh nói đại cho mẹ đừng cần nhằn vậy chớ hẳn mà thất tình gì.

Chi nhếch môi. Cô nghe sống mũi cay xè nhưng cố không để lộ cảm xúc. Giọng anh Phương lại vang lên :

- Nghe chừng gia đình ông ta có chuyện.

Tùng Chi hỏi tới :

- Chuyện gì vậy ?

- Bà mẹ Hòa và bà dì ruột của anh ta xung đột. Kết quả có một bà nằm viện.

- Bà nào hả anh ?

- Bà dì yếu tim của anh ta.

- Sao anh biết ?

Phương rung đùi :

- Hôm đó anh và Hòa đang ở công ty Hòa được điện thoại là di ngay. Hẳn ta bỏ mặc anh một mình trong văn phòng. Nhờ vậy anh còn biết thêm chuyện khác , khiến hẳn rầu rĩ còn hơn thất tình.

Ngừng lại để kích thích sự tò mò của Chi , Phương tiếp :

- Qua những mẩu đối thoại của mấy cô nàng nhiều chuyện trong công ty , anh đoán ông bố Hòa đang thiếu vốn để xoay vòng kinh doanh. Có thể họ phải bán ngôi biệt thự đang xây dang dở.

Tùng Chi trợn mắt :

- Nghiêm trọng dữ vậy sao ? Đó là cả một công ty mua bán cơ mà , sao lại thiếu vốn ? Thật là khó hiểu !

Phương bật cười :

- Em đúng là khờ. Công ty lớn chừng nào thì cần vốn chừng ấy.

Công ty của gia đình Hòa chỉ là dạng cò con. Một ngày chẳng biết bao nhiêu công ty như vậy được thành lập rồi phá sản. Vừa rồi công ty của Hòa phải bán "sân" ba mớ , lỗ đâu phải ít. Bởi vậy họ thiếu vốn là cái chắc.

Tùng Chi đã ân hận lại càng ân hận hơn khi nghĩ cô bỏ mặc cho Hòa buồn như không người chuyện trò an ủi. Giá như Chi nén tự ái xuống xin lỗi Hòa , chắc chắn anh đã bớt buồn vì đã có cô là tri kỷ (như anh từng nói qua điện thoại)

Tùng Chi bồn chồn liếc sang nhà anh , nhạc vẫn tuôn trào , buồn trong cô cũng thế. Chạy lên lầu , cô nhấn số điện thoại nhà Hòa. Phải đợi hồi chuông thứ ba mới có người nhắc máy. Tùng Chi ngập ngừng khi nhận ra giọng Trung :

- Cho tôi gặp anh Hòa.

Trung thật lịch sự :

- Anh tôi đi vắng. Xin lỗi phải Hoàng Lan không ?

- ...

- Nếu đúng là Hoàng Lan thì anh tôi nhắn đang ngồi chờ chị Ở cà phê Đồng Vọng. Chị đến sẽ gặp ngay. Anh Hòa trông chị lắm. Chúc hai người vui.

Tùng Chi chưa kịp nói lời nào , Trung đã gác máy. Người nóng bừng bừng , cô chết sững vì hụt hẫng. Thì ra Hòa không có ở nhà mà đang hò hẹn với một cô gái có cái tên thật là vương giả : Hoàng Lan. Anh đâu có buồn bã ngồi trầm tư bên khói thuốc và thổn thức theo dòng nhạc không lời như Chi tưởng tượng. Hòa không hề thất tình , anh Phương vờ nói dối cho vui.

Chi hiu hắt với nỗi niềm riêng. Cô không biết quán Đồng Vọng ấy ở đâu. Giờ này chắc Hòa đang trông ngóng cô Hoàng Lan của anh. Chỉ nghĩ như thế thôi , Chi đã muốn khóc. Cô ôm ngực ra balcon ngồi mà không biết mình đang mong chờ điều gì.

Ngay lúc ấy , cô thấy Hòa. Đúng là Hòa rồi. Anh cũng ngồi ở balcon nhà mình trên tay là điếu thuốc trông trầm tư mặc tưởng làm sao !

Tùng Chi như muốn rơi quả tim đang thổn thức ra ngoài. Cô nuốt tiếng rủa Trung vào lòng. Anh ta đúng là quỷ sứ. Chi không đời nào tha thứ cho Trung.

Điện thoại lại rao , Tùng Chi tiếc nuốt rời mắt khỏi Hòa. Vào nhà , cô nhắc ống nghe. Giọng Trung vang lên :

- Tùng Chi hả ?

Cô gầm gừ :

- Đồ nói láo !

Trung tỉnh táo :

- Tôi muốn tránh cho Chi khỏi buồn vì tôi biết chắc anh Hòa không nhận điện của Chi.

Tùng Chi uất nghẹn :

- Tôi không tin anh.

- Nên tin đi. Vì vừa nghe chuông reo , anh ấy đã bảo "nếu Tùng Chi gọi bảo anh đi vắng". Trong khi anh cố tình ra balcon ngồi cho Chi thấy.

- Tại Hòa đang giận tôi nên ... nên ...

Trung nhấn mạnh :

- Mọi lời bào chữa đều lố bịch , nhất là bào chữa cho điều mình không nắm chắc. Lời khuyên chân tình nhất tôi gởi riêng cho Tùng Chi là : Quên anh Hòa đi. Chưa muộn lắm đâu.

Tùng Chi giận dữ gác máy. Cô nhào ra balcon , nhưng Hòa không còn ngồi đó nữa. Ruột gan Chi đau thắt lại , cô không biết nên tin vào đâu bây giờ.

Vào phòng úp mặt vào gối , cô muốn khóc nhưng nước mắt đâu cả rồi. Nhạc bên nhà Hòa vẫn vọng qua không dứt. Chi nằm như chết giữa sự dẫn vật của mình.

Lâu lắm cô mới nghe giọng mẹ :

- Chi ! Xuống đóng cổng cho anh Phương chở mẹ đi công chuyện.

- Vâng !

Vùng dậy , chậm chạp cô xuống nhà. Cô khoá cổng quay vào và thấy Hòa. Anh leo rào sang ngồi chờ dưới bậc thềm như tự đời nào.

Tùng Chi run cả người vì bất ngờ và xúc động. Cô dụi mắt , tưởng mình trông lầm.

Hòa dịu dàng :

- Tới đây với anh.

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương 7

Tùng Chi ríu cả chân. Anh ngồi đó , cách cô có vài ba bước , nhưng Chi cảm giác anh xa lắm. Cô thấy bước chân mình bèn bồng , bèn bồng và rơi thõm vào vòng tay Hòa lúc nào không hay. Bỗng dưng Chi òa khóc.

Hòa dỗ dành :

- Anh xin em đừng khóc.

Tùng Chi đẩy anh ra. Hòa nắm chặt tay cô , lòng bàn tay anh tỏa hơi nóng như lửa. Bao nhiêu lời Chi muốn nói bay đi đâu hết.

Hòa đưa ngón tay trở lên môi Chi :

- Em cần đi ! Cần một cái cho đau cho hả giận , cho đáng tội anh.

Tùng Chi sụt sùi lắc đầu. Hòa nâng mặt cô lên :

- Nửa tháng qua với anh quả là cơn ác mộng. Vì tự ái anh đã quay mặt mỗi khi gặp em để rồi đối diện với nỗi cô đơn rợn ngườì.

Chi sụt sùi :
Chi sụt sùi :
Chi sụt sùi :

- Em đã lỡ lời , nhưng em không bình thần được trước những gì nghe nói về anh.

Hòa lau nước mắt cho cô :

- Là Trung phải không ? Anh không trách nó vì Trung chưa bao giờ chịu hiểu anh. Nó luôn quan trọng hóa những mối quan hệ với phái nữ của anh.

Tùng Chi thắc thỏm :

- Nghĩa là anh từng quen nhiều người ?

Hòa gật đầu :

- Đúng vậy ! Vì giao tiếp , vì công việc. Anh không quen biết , thậm chí thân thiết với nhiều người mới đáng ngạc nhiên. Nhưng tất cả là quá khứ. Một quá khứ đang chờ chấm hết.

Chi kêu lên :

- Rồi mai một em cũng sẽ là quá khứ à ?

Hòa làm thinh. Vài giây sau , anh nói :

- Anh không nói chuyện tương lai , anh chỉ biết bây giờ chúng ta đang là bên nhau.

Dứt lời , Hòa nhẹ nhàng ôm Tùng Chi trong tay. Chi giấu mặt vào vai anh chấp nhận. Cô chấp nhận yêu một người như thế. Cô tin Hòa. Cuộc đời như dòng sông , ai biết nó sẽ qua những ghềnh thác nào trước khi xuôi về biển. Nhưng lẽ nào Chi sợ những ghềnh thác ấy khi dòng sông đời cô đang trôi qua những bờ cỏ mịn màng đang in bóng những nụ hoa dại ven bờ cùng trời xanh mây trắng ?

Cô sẽ yêu , sẽ chảy đi như dòng sông kia , dẫu biết muốn về tới biển sông sẽ phải qua bao nhiêu là ghềnh thác.

Hòa cười thật quyến rũ khi thấy Hoàng Lan đẩy cửa kính bước vào. Quán cà phê buổi chiều vẫn còn vắng khách. Hòa đứng lên kéo ghế cho Lan. Cô gái mỉm cười tự mãn khi được đối xử theo kiểu .. Tây.

Hòa trách cứ :

- Sao bắt anh chờ lâu thế ?

Hoàng Lan chơi đôi mi dài :

- Phải tập xong em mới được về. Khiếp ! Mỏi rời rã cả 10 ngón tay.

- Để anh xoa cho.

Vừa nói Hòa vừa nắm bàn tay mềm trắng suông dài của Lan. Anh ân cần nhẹ bóp từng ngón với tất cả dịu dàng khiến cô hết sức cảm động.

Hạ thấp giọng , Hoàng Lan thầm thì :

- Em yêu anh.

Hòa đặt môi mình lên tay Lan :

- Ừ , chúng ta yêu nhau.

Hoàng Lan phụng phịu :

- Bao lâu rồi anh nhớ không ?

Hòa nhún nhường :

- Ba năm.

Hoàng Lan nhấn mạnh :

- Ba năm , hai tháng , 8 ngày.

Hòa buột miệng :

- Em nhớ còn hơn máy tính. Hay thật.

Lan nói :

- Chẳng phải anh bảo "Yêu em ngay cái nhìn đầu tiên sao ?". Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là vào sinh nhật của em. Bởi vậy với em không có gì khó nhớ hết.

Hòa nũng nịu :

- Cám ơn sinh nhật. Nhờ đó , anh mới có được em.

Hoàng Lan chum chim. Cô không giấu vào đâu hạnh phúc đang ngập tràn. Bên Hòa , cô luôn được nghe những lời ướp mật , một thứ mật khiến người ta say. Nhưng hôm nay dường như trông Hòa lạ lạ. Lan có cảm giác hồn vía anh đang lang thang đâu đây chớ không ở hết bên cô như trước đây.

Hoàng Lan nhỏ nhẹ :

- Có chuyện gì à ?

Hòa bẹo má cô :

- Chuyện gì là chuyện gì ?

Lan cong môi :

- Không biết nên em mới hỏi anh. Nhưng em chắc anh đang gặp chuyện gì đó.

Hòa đợi người phục vụ đi xong mới nói :

- Mẹ anh vừa chọc giận dì Giang đến mức phải nhập viện vì lên cơn tim.

Hoàng Lan nhú mày :

- Hồi nào ? Sao không cho em biết để em vào thăm dì ấy.

- Cách đây một tuần. Bữa nay dì Giang đỡ rồi nhưng vẫn còn rất giận

mẹ anh.

Thở dài , Hòa nói tiếp :

- Anh thật kho chịu khi là người ở giữa , không bênh mẹ thì bắt hiểu , nhưng bênh mẹ anh không làm được.

Lan tò mò :

- Nhưng tại sao mẹ và dì Giang lại xung đột ?

Hòa trầm giọng :

- Mẹ đòi rút vốn ra khỏi công ty của gia đình. Điều này khiến công ty sẽ thiếu vốn trầm trọng và dẫn đến phá sản như chơi.

Hoàng Lan ngạc nhiên :

- Tại sao bác lại có ý định đó ?

Hòa chép miệng :

- Mẹ anh muốn làm ăn riêng. Dì Giang rất bất bình , thế là hai bên lờ qua tiếng lại và dì ấy ngất đi vì giận mẹ.

Hoàng Lan tò mò :

- Thời gian qua , ai chăm sóc dì Giang ?

- Con bé Nạ Nó chạy ra chạy vào bệnh viện như cái đèn cù.

- Bác gái bỏ mặc dì Giang à ?

Hòa nói :

- Mẹ có vào viện nhưng anh và Trung đâu dám để hai người gặp nhau. Trung về phe mẹ , nó toàn trách ba , dì Giang và anh.

- Trách là trách thế nào ?

Hòa ngập ngừng :

- Trung bảo mọi người xử ép khi cứ giữ vốn của mẹ lâu nay không chịu trả lại bà.

Hoàng Lan im lặng. Cô nhớ tới hai người đàn bà của gia đình anh. Bà Khánh Hà mẹ anh là một người đầy cá tính , dù không được tiếp xúc nhiều với bà , song Lan vẫn dễ dàng cảm nhận sự phóng túng , nghệ sĩ trong tâm hồn bà. Cô cảm thông nhiều hơn phê phán bà Hà , có lẽ vì cô cũng là một nghệ sĩ hay nói khác đi cô là người hoạt động nghệ thuật.

Hoàng Lan đang học những năm cuối ở Nhạc viện. Cô sẽ là một nghệ sĩ dương cầm. Hoàng Lan không tài năng nổi tiếng để làm nên tên tuổi trong giới âm nhạc , tương lai cô sẽ là một giáo viên dạy dương cầm và cô bằng lòng với công việc nhàn hạ , thanh cao lẫn khuôn mẫu đó.

Giọng Hòa lại vang lên :

- Anh nghĩ khác Trung. Nếu trả vốn lại cho mẹ , bà sẽ làm tiêu tan hết.

Đã vậy , công ty nhà anh cũng điều đứng. Bởi vậy , dù có hơi ép , anh cũng không thể chiều theo ý bà. Chính vì chuyện này , anh luôn

sống với tâm trạng khó chịu , không thoải mái.

Hoàng Lan thắc mắc :

- Nếu giữ vốn lại , bác Hà không phản ứng gì sao ?

Hòa tự tin :

- Mẹ có thể nhờ pháp luật giải quyết , nhưng anh tin chắc bà không làm thế vì danh dự.

Hoàng Lan buộc miệng :

- Như vậy khác nào chiếm dụng vốn ?

Hòa sa sầm mặt :

- Em đã quá lời rồi.

Hoàng Lan gượng ngao :

- Xin lỗi. Có lẽ em không hiểu vấn đề này , nên nói không đúng ý anh.

Hòa phát tay :

- Tốt hơn hết , chúng ta chuyển đề tài. Anh muốn biết chừng nào em công diễn mà dạo này tập dợt trời chết vậy ?

Hoàng Lan nhú mày , cô hơi khó chịu vì cách nói , thái độ của Hòa nhưng vẫn trả lời :

- Dạ cuối tháng. Tới lúc đó em sẽ gọi vé mời anh.

- Nhớ gọi sớm để anh còn sắp xếp thời gian.

- Vâng.

Cả hai bỗng rơi vào im lặng. Hoàng Lan xoay cái ly thủy tinh trong tay Hòa lặng lẽ đốt thuốc. Lan nhận ra càng lúc cô và anh càng có khoảng cách. Cô yêu nhưng không hiểu thấu đáo con người anh như đã tưởng , hay là cô đang dần dà khám phá anh nên nhận ra hai người yêu nhau nhưng không nhìn chung một hướng ?

Hoàng Lan không biết nữa. Cô linh cảm một điều , con đường tình cô đang đi không phẳng lặng chút nào và hạnh phúc cô đang có rất phù du dễ vỡ.

Lan nhú mày khi thấy Hòa nhìn đồng hồ :

- Anh không rảnh hả ?

Hòa trợn mắt :

- Với em anh lúc nào cũng rảnh , nhưng công việc không cho phép.

Lúc này anh đã đợi em cả nửa tiếng , giờ anh phải về công ty.

Hoàng Lan nhếch môi :

- Càng ngày con người càng khô khan, nghèo nàn hơn trong tình yêu chỉ vì công việc.

Hòa nói :

- Nghệ sĩ như em còn cay đắng như thế , huống hồ những người tât bật như anh.

Hoàng Lan nói :

- Em vẫn không biết chỗ ở mới của anh.

Hòa nhăn nhó :

- Ối dào ! Bề bộn lắm. Anh không thích chút nào làm sao đưa em tới được.

- Nhưng em thích trông thấy anh lượm thượm , vô trật tự một chút.

Hòa có vẻ ngạc nhiên :

- Để làm gì ?

Hoàng Lan tủm tỉm :

- Không biết , nhưng em thích thế.

Hòa nhún vai :

- Em buồn cười thật. Tiếc là anh không có thói quen xấu đó để đáp ứng đúng sở thích bốc đồng của em.

Hơi nghiêng người về phía Lan , Hòa nói :

- Chúng ta về thôi.

- Nhớ điện thoại cho em đấy. Dạo này điện thoại anh cũng lười , em gọi lại thì không gặp.

- Anh sẽ cố nếu rảnh.

Vừa nói anh vừa hôn phớt lên má Hoàng Lan. Ngay lúc đó. Hòa cảm giác có người nhìn mình. Xoay ra cửa , Hòa thấy Tùng Chi , cô vừa bước vào với một người bạn và đang đứng như trời trồng. Mặc cho cô bạn ngơ ngác.

Hòa khựng lại , sững sờ một tích tắc thôi , anh nhanh chóng bình tĩnh như không , khiến Tùng Chi đang chơi với vì bất ngờ lại thấy mình có lỗi khi đã xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện.

Cô đã bắt Oanh Nhi và lũ bạn tìm cho ra quán cà phê Đồng Vọng trong thành phố có ước tí quán cà phê này và cô đã tìm ra nó để bây giờ Tùng Chi chợt hiểu thế nào vỡ tan hững hờ khi đất dưới chân cô sụp lở và xung quanh ngập nhoe vì sự thật quá tàn nhẫn.

Tùng Chi bấu lấy Oanh Nhi Con bé vốn nhạy cảm , nên hiểu ngay vấn đề.

Con bé rít lên bên tai Chi :

- Thằng đểu ! Để tao dạy nó một bài học.

Chi lấp bắp :

- Đừng , đừng , tao van mày !

Oanh Nhi chua ngoa :

- Mắc mớ gì tao mà van với xin.

Dứt lời con nhỏ ngồi phịch xuống cái bàn trống gần đó. Như một cái máy. Tùng Chi líu ríu ngồi theo. Cô ngơ ngác nhìn đoá cúc tím lẻ loi trong bình và thấy sao tội nghiệp màu hoa buồn tẻ tái áy chớ không nghĩ được gì nữa.

Oanh Nhi bực tức :

- Mày biết sẽ có ngày thế này , nên nhất định tìm cho ra quán cà phê đồng Vọng phải không ? Đúng là ngốc ! Tìm thấy rồi phải tỏ thái độ đi chứ. Sao cứ như chết rồi thế này ?

Hòa đứng dậy với Hoàng Lan. Ngang bàn Chi ngồi , anh không giới thiệu mà ngừng lại hơi với vẻ bình thường của người quen gặp người quen.

- Chào ! Tùng Chi cũng vào quán này à ?

Tùng Chi không biết trả lời thế nào , cô nghe cổ khô đắng , mắt cay xè chực khóc.

Nhỏ Oanh Nhi cay cú :

- Chả lẽ quán này dành riêng cho anh ? Phải vào đây để nhìn thấy con người không đơn giản chút nào chứ.

Hòa mỉm cười kể cả :

- Thì vậy ! Hai em cứ tiếp tục ngồi nhìn thiên hạ nhé. Anh về trước.

Oanh nhi nghiêng răng nhìn theo Hòa :

- Mày từng bảo Hòa đều và ân hận vì lời buột miệng ấy thật không đáng. Tao thấy con người này thật dễ sợ. Hắn còn hơn cả đều nữa.

Tùng Chi liếm môi :

- Trong trường hợp này ai cũng ứng xử như Hòa , chứ có gì đâu mà dễ sợ.

- Thế còn mụ đi chung với hắn không nói lên điều gì sao ?

- Có thể là đồng nghiệp không chừng.

Oanh Nhi kêu lên :

- Trời ơi ! Hắn có gì khiến mày u mê đến thế ?

Tùng Chi làm thinh. Cô biết mình không hề tin những gì mình vừa nói , nhưng cũng không đủ sức nói đúng những điều mình thấy vì như thế dầu sao Chi còn chút hy vọng vào Hòa. Thật là mâu thuẫn ! Rõ ràng Tùng Chi nghi ngờ Hòa , nên cô đã tìm chi bằng được quán cà phê đồng vọng khi nghe những lời lấp lửng của Trung. Tuy nhiên , khi tìm đúng quán , Tùng Chi vẫn tự trách sao yêu mà không tin người mình yêu. Đến khi đẩy cửa bước vào , thắc thỏm đảo mắt tìm , thấy Hòa đang âu yếm người con gái khác , Chi tưởng mình rơi xuống chín tầng địa ngục thế mà cô vẫn bình vục anh. Đúng là u mê.

Oanh Nhi nói với người phục vụ :

- Hai ly cà phê đen !

Rồi quay sang Chi , Nhi lên giọng :

- Mày cần uống cho tỉnh người để nhận định thật rõ mối tình điên rồ này , nếu với mày đó là tình yêu.

Ừ , đó phải là tình yêu chưa ? Hòa đã nói yêu Chi bao giờ đâu ?

Những câu chuyện qua lại bằng điện thoại của hai người chỉ là những câu chuyện băng quơ, ỡm ờ, nhớ nhớ, thương thương kiểu tán tỉnh mà mỗi lần nghe Hòa nói lên bằng giọng trầm đàn ông, Tùng Chi luôn ngất ngây hạnh phúc. Cô đã yêu bao giờ đâu để biết khi yêu đàn ông thể hiện ra sao.

Nhỏ Oanh Nhi lại cao giọng ... thầy đời :

- Tao đọc đâu đó trong tạp chí .. Tiến sĩ tâm lý phân tích rằng : "Bao giờ cũng thế khi yêu con gái trở nên bạo dạn , còn con trai thì hoá ra nhút nhát". Bởi vậy nghe mày kể những lời Hòa nói với mày , tao cho rằng hấn xạo. Những gã mồm mép tía lia là trong bụng không có gì , trong tim toàn máu đen. Đại dột tin nó thì chết.

Tùng Chi vuốt mặt , cô lạnh gáy vì những lời sắc sảo của Oanh Nhi Chi cố nhăm nháp. Cà phê không ngọt cũng không đắng mà sao chát ngất tình đời , nhưng Chi vẫn nghen ngào nuốt xuống. Cô đã cố tin rằng Hòa chỉ có mỗi mình cô dù anh luôn nói rằng : "Vì giao tiếp , vì công việc anh quen rất nhiều phụ nữ". Chi từng hãnh diện nghĩ là trong những phụ nữ Hòa quen , cô quan trọng nhất.

Ôi chao ! Sao Chi lại tự huyền hoặc mình như thế.

Oanh Nhi tiếp tục lải nhải :

- Ngay từ đầu tao đã thấy Hòa không được. Quên đi vì hấn chẳng đáng cho mày khổ , mày nhớ.

Bỗng dưng Tùng Chi phát khùng :

- Im giùm tao đi. Chưa rõ về người ta thì đừng vội đánh giá hay kết luận như đinh đóng cột.

Oanh Nhi bấu môi :

- Mày muốn rõ cỡ nào. Giữa chốn đông người mà vai kề má áp thế kia.

Tùng Chi ra vẻ thản nhiên :

- Với tao là chuyện nhỏ.

Nhi trợn mắt :

- Vì mày cũng từng thế với Hòa à ?

Chi ú ớ :

- Tầm bậy ! Tao muốn nói là tao không ghen.

Oanh Nhi buông một tiếng :

- Xạo ! Lúc nãy trông mày như xác chết mà làm bộ. Hừ ! Ghen hay không , không quan trọng. Điều tao muốn nói là Hòa giả dối , hấn bắt cá bằng lưới chớ không chỉ bằng tay.

Tùng Chi xẵng giọng :

- Cám ơn mày đã cảnh báo. Tao không muốn mày quan tâm sâu sát chuyện riêng của tao.

Oanh Nhi đổi :

- Hừ ! Tao đúng là dư hơi.

Tùng Chi ôm mặt. Cô không dám nhìn Oanh Nhi vì tia mắt nó dữ dội quá. Chi biết Nhi rất thương mình , nên mới có những lời thần thần đến thế với cô Song Nhi không thể nào hiểu sự mãnh liệt của tình yêu , nên khẳng khẳng bắt cô quên trong khi bản thân nó không hiểu quên là điều khó khăn nhất trong tình cảm.

Cô yếu ớt mở lời :

- Tao cần thời gian.

Oanh Nhi làm tới :

- Bao lâu ? Đừng nói với tao là hai ba năm mới quên được đấy !

- Mà đừng ép tao như vậy.

Nhi đưa hai tay lên trời như đầu hàng :

- Rồi ! Tao xin lỗi đã quá nóng. Đúng là mày cần thời gian. Nhưng trong khoảng thời gian vô hạn đó mày phải tỉnh táo bỏ ngoài tai lời đường mật của hắn. Mày phải là người dứt khoát trước.

Tùng Chi rên rỉ :

- Vài tháng nữa hắn cũng dọn nhà đi cơ mà.

Oanh Nhi chua ngoa :

- Ái chẳng biết vậy , nhưng thành phố này có bao lớn , chỉ vòng vèo vài con phố là gặp nhau thôi.

Tùng Chi lấy :

- Tao không tìm , không gặp , mày vừa ý chưa ?

Oanh Nhi khịt mũi :

- Vừa ý !

Rồi cô nói tiếp :

- Tao biết mày đang giận , đang ghét tao , nhưng sau này nghĩ lại mày phải cảm ơn tao đấy.

Tùng Chi uống hết ly cà phê và buông thõng :

- Về !

Oanh Nhi ... xưng phong nhận việc nó ghét nhất :

- Để tao chờ.

Chi cười gượng :

- Mày sợ tao lạc tay lái à ?

Nhi nhún vai :

- Tao sợ những người bốc đồng , nông nổi.

Tùng Chi đưa chìa khóa xe cho Oanh Nhi , con bé đưa cô về nhà.

Mở cửa cô chạy một mạch vào phòng. Ngã xuống giường , cô vái mình được chết.

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương 8

Trời mưa , mưa dầm suốt ngày. Dường như có áp thấp nhiệt đới. Quầy sách ế ẩm phải biết. Những sạp , kệ kê bên ngoài được anh Luyện kéo sát vào trong , được dì Vần cẩn thận phủ lên một lớp nhựa trắng dầy.

Không khí ẩm ướt , khiến những quyển sách cũ nặng trĩu , bốc mùi meo mốc. Tùng Chi sợ nhất những ngày mưa dầm. Buôn bán ế ẩm lại phải ngồi giam mình giữa bốn bề sách cũ thật ảm đạm thê lương. Anh Luyện vương vai gào lên :

- Trời ơi ! Buồn quá ! Ế quá !

Đang cặm cụi dán bìa cho hai quyển của bộ “Khải Hoàn Môn “ , Tùng Chi phải ngược lên nhìn.

Luyện xoay cổ nghe rần rắc và nhại lời một bài hát Cẩm Vân hay hát :

- “Giá trời đừng mưa và quán anh đừng ế , Anh sẽ có tiền đưa em đi shopping.”

Tùng Chi mĩa mai :

- Tiền ở đâu ra thế ?

Luyện cười cười :

- Ở đâu bây giờ , em khéo hỏi. Hôm qua mém tí là bán được bộ “Chiến Tranh và Hòa Bình.”

- Ai biểu anh hét giá trên mây làm chi.

- Nhưng quyển đó đâu phải lúc nào cũng có , hét cao là đúng. Sách hiếm càng để lâu càng quý. Thế nào ông ta cũng ghé lại cho mà xem. Nếu ông ta ghé , nhất định anh sẽ nâng giá lên nữa. Hôm qua cứ thấy ông tăng tiu bộ sách là biết ông đã mê tí.

Tùng Chi nói :

- Nếu ông khách đó hên thì gặp em. Em sẽ bán rẻ.

Luyện giầy nẩy :

- Điện à ? Tự nhiên không quen lại bán rẻ.

Tùng Chi chì chiết :

- Ủ , điên. Em ghét ai bán sách vỡ như một gian thương bán hàng đầu cơ tích trữ.

- Nhưng nó đích thị là một món hàng. Buôn bán phải tính lời chứ.

- Đành rằng vậy , nhưng như anh và anh Phương em không thích.

Luyện chép miệng :

- Lại xa xôi nhắc tới ba mớ sách của nhà thằng Hòa. Sao dai thế em ?

Tùng Chi trách móc :

- Hai ông làm em khó xử với anh Hòa lẫn anh Thức.

- Ồi dào ! Em cứ quan trọng hóa vấn đề. Tại tay Hòa trước sau bất nhất , bán rồi lấy lại mới sinh chuyện , mình không trách hấn ta thì thôi , đời nào hấn dám thắc mắc gì mình. Lẽ ra hôm trước em không nên đòi sách đã bán cho Thức để trả lại Hòa. Anh chỉ nhìn thoáng nhưng đoán chắc với hấn sách ấy chẳng chút giá trị gì nếu quý sách , ngay từ đầu hấn đã không bán tổng bán tháo chúng đi.

Nhìn Tùng Chi , Luyện ngập ngừng :

- Dì Hạnh không ưa Hòa đâu.

Tùng Chi chớp mắt :

- Ưa ai , ghét ai là quyền của mẹ. Anh nói với em làm gì.

Luyện nhún vai :

- Vì anh cũng không ưa hấn.

- Lý do ?

Luyện xoa cằm :

- Lý do hả ? Hòa không phải mẫu người trung thực , hấn mau thay đổi , không có tâm hồn.

Tùng Chi nhói tim :

- Sao anh biết ?

- Không giải thích được. Đàn ông nhìn đàn ông khó lắm lắm.

Chi nói :

- Anh Phương có cái nhìn khác anh.

Luyện khịt mũi :

- Điều đó chưa chắc. Tại nó không nói ra vì đang làm ăn với Hòa.

Nếu em cần một lời khuyên , Phương sẽ làm em khóc đấy.

Tùng Chi lặng lẽ nhìn mưa. Hôm gặp Hòa ở quán cà phê Đồng Vọng tới nay , Tùng Chi cố nhưng vẫn không thể “dứt khoát trước” với Hòa như Oanh đã bảo.

Mỗi tối khoảng tám giờ , anh gọi điện và Chi luôn ngồi chờ sẵn để nhắc máy. Ở nhà không ai biết Chi và anh vẫn trò chuyện với nhau hàng đêm. Mọi người tưởng lũ bạn chung trường chuyên môn "nấu cháo điện thoại" của Chi gọi chứ không bao giờ ngờ là Hòa. Từ khi anh phone sang nhà Chi cú điện thoại đầu tiên , cô đã “cắm” bạn bè gọi cho mình vào giờ thiêng liêng lãng mạn ấy , vì cô đã dành cho Hòa. Nó đã thành một thói quen làm cô đắm say như một kẻ nghiện chất kích thích nào đó. Trò chuyện với nhau , Hòa không hề giải thích

, nhắc nhở gì tới cuộc... Đứng độ Ở quán Đồng Vọng nên Tùng Chi cũng không thể nhắc để hỏi đó là ai.

Cô ngại anh bảo mình trẻ con , thiếu bản lĩnh giao tiếp. Cô ngại anh cười chế giễu rằng cô ghen (Dầu thực tế cô rất ghen). Chính vì muốn được là người lớn , được ngang hàng với Hòa nên Chi phải bầm bụng cho qua tất cả.

Duy một điều cô không qua nổi là sự quyến rũ của Hòa. Cô đã nói dối với Oanh Nhi rằng đã “dứt khoát” với Hòa. Có thể con bé không tin , nhưng cũng chẳng thể nào kiểm tra được Chị Suy cho cùng Nhi cũng đâu có quyền ngăn cấm Chi yêu một người nào đó chỉ vì ngoài Chi , người đàn ông đó còn quen các cô gái khác.

Giọng Luyện lẫn vào tiếng mưa rỉ rả :

- Em nghĩ gì qua những lời anh vừa nói ?
- Không nghĩ gì hết.
- Thế có cần ở anh một lời khuyên không ?

Tùng Chi ơ hờ :

- Không cần , nhưng nếu anh khuyên em sẽ nghe xem thế nào.

Luyện hạ giọng :

- Hãy suy nghĩ về những lời anh nhận xét Hòa. Nó có lợi cho em đó.
- Tùng Chi đứng dậy , cô chồm người ra hàng hiên đưa tay hứng mưa. Tại sao trừ cô ra , không ai thích Hòa hết vậy. Ngay cả Trung , em ruột Hòa cũng nói xấu anh mình. Khổ nỗi nhiều người ghét Hòa chừng nào , Chi lại càng yêu anh chừng nấy. Chi tin cô gái trong quán và anh chỉ là bạn bình thường.

Chi nhìn đồng hồ. Giờ này Hòa đang trong cà phê Đồng Vọng. Tối hôm qua anh đã hẹn cô hôm nay sẽ tới đó. Hòa nói dù bão táp cấp ba đi nữa anh cũng chờ Chi và cũng phải tới nếu Chi nghĩ đến anh. Bão thì chưa , chỉ mới áp thấp nhiệt đới thôi , nhưng Chi phải nói dối thế nào để đi trong mưa mà anh Luyện không tra hỏi đây ?

Dường như nhận thấy vẻ bồn chồn của Chi , Luyện hắt hàm :

- Định đi đâu phải không ?

Tùng Chi ngập ngừng :

- Em thăm nhỏ bạn bị ... bị bệnh.
- Bệnh gì ?

Chi cắn môi :

- Viêm ruột thừa.

Luyện nhăn mặt :

- Chà ! Phải mổ ! Tội nhỉ !

Tùng Chi chém vào :

- Bởi vậy mới phải đi thăm.

- Mưa thế này ...!

- Em đi được mà !

Luyện hấp háy mắt :

- Thăm bệnh mà trông háo hức như đi thăm bò.

Tùng Chi cong môi lên :

- Anh buồn cười thiệt !

Thở phào khi Luyện không tra hỏi gì thêm , Tùng Chi mặc áo mưa vào dẫn xe ra.

Mưa. Đường phố thừa người , Tùng Chi nghe lòng nhẹ tênh. Cô vừa sợ vừa háo hức như lời anh Luyện nói. Đây là lần hẹn hò đầu tiên của hai người , lẽ ra Chi phải điệu dàng một chút , nhưng tất cả cũng tại mưa. Thôi thì hãy đến với nhau bằng chân tình không một chút điểm trang làm dáng nào.

Cửa mở , Tùng Chi mang hơi mưa bước vào quán , cô không lạnh khi nhận ra nụ cười ấm áp của Hòa. Anh đứng dậy dang rộng tay đón cô khiến Chi tưởng thế gian này chỉ có hai người. Tùng Chi run chân như cô bé lọ lem bước vào lâu đài của hoàng tử. Quán âm âm tối , ánh đèn vàng lung linh và tiếng nhạc trông như ở một cõi lạ nào. Hòa dẫn Tùng Chi lên lầu. Bên trong khung cửa kính , trời ẩm đục những hạt mưa.

Hòa hỏi :

- Sao Chi ngồi thừ ra thế ?

Chi trả lời :

- Em đang nghĩ không biết trước đã có ai cùng anh ngồi chỗ này chưa.

Hòa cười :

- Có cùng ngồi nhưng dịp cùng nhìn mưa rơi như vậy.

- Ai vậy ?

- Một người nào đó có nói tên em cũng không hình dung ra.

Tùng Chi mím môi :

- Người hôm trước phải không ?

Hòa khuấy cà phê cho Chi :

- Uống đi cho ấm.

- Em không lạnh.

- Nhưng anh lạnh nếu Chi cứ thế này. Chúng ta sẽ có một thỏa thuận nhỏ nhé ?

Tùng Chi chớp mi :

- Thỏa thuận gì cơ ?

Hòa từ tốn :

- Ở bên nhau chỉ nói về hai đứa chứ không nói tới người nào khác

hết.

Tùng Chi hỏi :

- Tại sao lại bó buộc mình như thế ?
- Để khỏi phải điên vì suy nghĩ mông lung. Để hạnh phúc vì chỉ nghĩ tới nhau.
- Không đúng ! Anh muốn ép em nghĩ theo anh thì có.

Hòa nhún vai :

- Nói hay lắm ! Anh không ép ai cả. Có yêu thì phải chiều.

Tùng Chi nóng người vì từ "yêu" được Hòa nói lên dễ dàng như sự đã rồi. Thế là thêm lần nữa cô không "thu thập" được gì từ Hòa.

Cô băng quơ khen :

- Nhạc hay quá !

Hòa gật gù :

- Nhưng xưa cũ. Phải nói là cổ lỗ thì đúng hơn. Anh ghét tất cả những gì mang tính gọi nhớ.
- Bởi vậy , nên anh mới bán tất cả sách cũ ?
- Để làm gì cho chật nhà. Thời buổi muốn đọc gì chỉ cần truy cập.

Tùng Chi cãi :

- Đó là truy cập trên máy chứ không phải đọc sách.

Hòa nhún vai :

- Thì cũng là chữ cả thôi.

Chi nói :

- Chữ trong một quyển sách vẫn văn học hơn. Em lại thích đọc sách bằng sách.

Hòa bật cười :

- Vì em là cô chủ quầy sách mà ?

Tùng Chi liếc anh :

- Thế anh thích đọc trên máy vì anh là cậu chủ công ty điện tử à ?

Hòa nghiêng đầu ngắm cô :

- Anh thích cách nói chuyện của em.

Tùng Chi chớp mi , cô vẽ vòng vo trên mặt bàn rồi nói :

- Những quyển sách ở nhà anh bây giờ thế nào rồi ? Em muốn biết số phận chúng ?

Hòa hờ hững :

- Mẹ anh đã cất cả rồi.

Tùng Chi đại dốt :

- Bà sống một mình phải không ?

Hòa xụ mặt :

- Ai nói với em vậy ?

Chi đáp ứng :

- Vô tình em nghe Trung nói chuyện với dì Giang. Sách là của bác gái mà.

Hòa khô khan :

- Sách đó đa số của người khác tặng mẹ anh. Bà giữ chúng đã lâu , trong khi anh chỉ muốn chúng biến đi mất.

Tùng Chi ngạc nhiên :

- Tại sao vậy ?

Hòa tỏ vẻ khó chịu :

- Tại chúng khiến mẹ anh luôn hoài niệm. Bà luôn chìm đắm trong quá khứ giống như bà chỉ hạnh phúc ở thời quá vãng đó.

Tùng Chi ngập ngừng :

- Và chính vì không tách rời khỏi quá khứ nên bác đã sống một mình ?

Hòa nhìn cô :

- Em có cách đoán chuyện thông minh lắm. Nhưng tiếc là không đúng.

Tùng Chi hỏi tới :

- Vậy thì tại sao ?

Hòa chép miệng :

- Em quan tâm đến mẹ anh làm gì ?

Tùng Chi vênh mặt lên :

- Vì em quan tâm đến anh.

Hòa bật cười :

- Nên giới hạn ở mức độ nào ấy thôi. Quan tâm không có nghĩa là tò mò đâu cô nhóc ma lanh ạ.

Tùng Chi làm thinh. Hòa biết cô dối nên đặt tay lên vai cô và xoay người cô lại đối diện mình.

Hòa nghiêm nghị :

- Sao lại giận anh hử Chi ?

Tùng Chi cũng nghiêm nghị :

- Em chỉ muốn hiểu và thông cảm với người em yêu. Thế nhưng anh lại ...

- Sẽ có nhiều vấn đề em không hiểu được đâu. Mà anh đã nói rồi , chúng ta không nhắc đến người thứ ba.

Tùng Chi lại thua cuộc lần nữa. Cô yêu nhưng thấy mình luôn đứng bên lề cuộc đời của người mình yêu.

Mưa vẫn đầy ngoài trời , Tùng Chi nghe hơi mưa lạnh buốt. Cô biết tình yêu cô dành cho Hòa mong manh lắm. Mong manh như những hạt mưa dễ vỡ kia , song không phải vì sự mong manh ấy mà cô thôi yêu anh.

Thức bưng ly cà phê lên môi rồi khẽ khàng đặt xuống . Thức không hiểu sao anh lại vào quán một mình rồi thẳng thốt nhận ra sao mình cô đơn đến thế giữa những đôi lứa ngồi tựa vào nhau . Có lẽ vì anh nghe lời quảng cáo ngọt ngào của Oanh Nhi . Con nhỏ nói quán cà phê Đồng Vọng nhất định sẽ cho anh cảm xúc mạnh nếu anh thường xuyên đến.

Con nhỏ lơ lửng , úp mở một cách dễ ghét . Ấy vậy mà Nhi đã ... dụ được anh tới đây bằng nhiều lơ lửng , úp mở đó.

Phải công nhận nhạc ở đây hay . Cà phê ngon , trang trí nội thất độc đáo nhờ tường và sàn dát gỗ nâu . Màu nâu cổ điển , ấm áp , lãng mạn và cũng rất ấn tượng với một người đơn độc như anh.

Giờ này quán vắng . Thức có thể nhìn rõ mặt từng người . Những người đang yêu thì mãi chìm trong cõi tình riêng của họ , chỉ có một cô gái lẻ loi ngồi ở góc phòng với phin cà phê nhỏ xuống từng giọt đen là đơn độc giống anh.

Có lẽ cô ta đang chờ một người nào đó chứ không như anh chỉ ngồi chờ thời gian trôi đi.

Cửa quán mở , Thức sững sờ khi thấy Tùng Chi . Cô bước vào , mắt thoáng ngạc nhiên khi nhận ra anh . Thức chợt hiểu ngay cảm xúc mạnh Oanh Nhi muốn ám chỉ khi ... dụ anh đến đây.

Lúc Thức còn ngẩn ngơ thì Tùng Chi đã khẽ gật đầu chào anh rồi cô đi như lướt vào trong . Nhìn phong cách tự tin của Chi , Thức biết cô đến đây nhiều lần rồi , chắc chắn đã có ai đó chờ Chi . Nhưng nào có ai đâu ngồi một mình như anh và cô gái tóc dài kia.

Tùng Chi ngồi xuống nơi góc khuất , Thức bèn chôn nhìn theo , ngay lúc ấy cô gái tóc dài rời bàn mình để tới chỗ Tùng Chi vừa ngồi.

"Sắp có chuyện không hay rồi" . Linh tính báo cho Thức như thế nhưng anh không biết làm sao . Theo Oanh Nhi thì Hòa là một kẻ bắt cá nhiều tay , con bé tin chắc Tùng Chi sẽ khốn khổ vì hắn ta . Nếu Thức không làm , cô gái tóc dài kia hẳn là tình địch của Tùng Chi cô ta đến để nói chuyện phải quấy với con bé Chi gốc nghèo đấy.

Thức nhấp nhồm không yên , anh chả có tư cách gì để chen vào chuyện của người khác . Tùng Chi đâu thích anh , cô luôn tỏ thái độghét cho anh biết mỗi khi có dịp , nếu bây giờ anh ngồi xuống kế bên cô và làm thân thiện thì chắc trông rất lố bịch.

Nhạc chuyển tới bài thứ năm thì Thức trông thấy Hòa , cũng như Tùng Chi lúc nãy , anh ta nhanh nhẹn đi vào trong . Khi Hòa đi tới ngay chỗ Thức ngồi , anh đứng dậy chặn Hòa lại.

Mặt anh ta chuyển từ ngạc nhiên sang khó chịu :

- Chuyện gì vậy ?

Thức nhỏ nhẹ :

- Ông cứ ngồi xuống đã.

Hòa nhú mày :

- Tùng Chi bảo anh tới đây à ?

Thức lắc đầu . Đợi Hòa ngồi xuống xong , anh mới nói :

- Tôi tình cờ có mặt chứ Tùng Chi đâu có bảo ban gì.

Hòa hỏi tiếp :

- Nãy giờ anh có thấy Chi không ?

Thức gật đầu :

- Có ! Chi đang nói chuyện với một cô nàng tóc dài phía bên trong.

Hòa kêu lên :

- Tóc dài à ?

- Vâng , Tóc dài ! Có gọi cho anh điều gì không ?

Hòa lạnh tanh :

- Không ! Dù thời buổi này tóc dài hơi bị hiếm . Nếu Chi đang có bạn chắc tôi về.

Thức nói :

- Sao vội vàng vậy ?

Hòa nhếch mép ranh ma :

- Tôi thấy mình thừa khi có anh ở đây.

Thức thần nhiên nhấn từng tiếng :

- Tôi không tới đến mức thích nhìn kẻ khác khó xử . Nhưng tôi bảo cho mà biết . Nếu anh khiến Tùng Chi bị xúc phạm , tôi thề không bỏ qua cho anh đâu.

Hòa cười nhạt :

- Như thế nào mới gọi là xúc phạm ?

Thức muốn dấn vào bộ mặt đẹp trai , trí thức nhưng đều của Hòa hết sức , nhưng anh cố dằn xuống :

- Như câu anh vừa nói đã làm xúc phạm cô ấy.

- Khéo thần tượng . Tùng Chi không sành vàng lá ngọc như anh tưởng và những cô gái như Chi tôi quen nhiều.

Mặt hất lên , Hòa châm chọc :

- Nhân đây cảm ơn anh hôm trước đã nén lòng gởi Tùng Chi trả lại tôi mấy quyển sách cũ . Mẹ tôi quý chúng lắm . Chả là sách ấy người ta tặng cho bà mấy chục năm về trước.

Thức ngạc nhiên :

- Mẹ anh là bà Khánh Hà à ?

Hòa ngạo mạn :

- Anh cũng biết mẹ tôi nữa sao ? Bà chỉ mới tập tành làm thơ chứ chưa thật nổi đình nổi đám gì lắm đâu.

Đứng dậy , Hòa nói :

- Tôi đi ! Anh chăm sóc Tùng Chi hộ tôi nếu thấy cô ấy buồn.

Thức nuốt sự tức giận xuống . Nhìn Hòa kiêu căng bước khỏi quán , Thức chợt tội nghiệp hai cô gái đang ngồi bên trong . Cả hai đang đấu tranh với nhau vì một quả tim chó sói . Thức chợt liên tưởng tới mẹ Hòa , người đàn bà ba anh đã một đời yêu mê đắm , yêu cho tới bây giờ dù đã bao nhiêu năm bất vô âm tín . Bà Hà là người như thế nào ? Sao Thức không cảm tình được với con trai bà vậy.

Cô gái tóc dài cũng rời quán , chỉ còn Tùng Chi ở lại . Chi ở khuất bên trong nên Thức không biết cô đang như thế nào nhưng anh tin chắc chắn tâm trạng cô không ổn.

Ngần ngừ vài giây , anh bước tới chỗ Chi ngồi.

Đang ngực đầu xuống , Tùng Chi ngẩng vội lên rồi mắt tối xầm thất vọng khi người vừa ngồi xuống không phải là Hòa.

Cô cúi kính :

- Xin lỗi anh . Tôi đang có bạn.

Thức nói :

- Người ấy về rồi.

Tùng Chi thẳng thốt :

- Anh bảo sao ?

Thức nhắc lại :

- Hòa có đến nhưng về ngay khi thấy em đang nói chuyện với cô bạn lúc nãy.

Tùng Chi vụt tươi hẳn nét mặt :

- Anh ấy bận tí việc rồi sẽ quay lại.

Thức điềm đạm :

- Hòa không quay lại đâu . Anh ta nói như thế mà ...

Tùng Chi nghe giọng mình run rẩy :

- Anh nói dối.

Thức xót xa nhìn cô :

- Để làm gì nếu lời nói dối ấy khiến tim em rướm máu ?

Tùng Chi ngờ ngác hỏi Thức :

- Tại sao Hòa phải về khi anh ấy biết tôi chờ như lâu nay chúng tôi vẫn chờ đợi nhau ?

Thức nhỏ nhẹ :

- Điều này chắc em rõ hơn tôi . Đừng dối lòng nữa Tùng Chi.

- Anh thì biết gì mà lên mặt.

Thức nhìn Chi đang mím chặt môi và khẽ thở dài . Có lẽ tâm trí Chi đang bấn loạn , hoang mang . Tất cả những điều ấy thể hiện rõ ở hai bàn tay bối rối đan vào nhau và đôi mắt mở to nhìn vô vọng . Nét

mặt Chi là nét mặt của người không còn gì để mất . Nó khiến Thức thấy thật sự lo lắng.

Anh thật dịu dàng :

- Tôi có thể làm gì cho Tùng Chi không ?

Chi khó khăn mở lời :

- Để tôi một mình.

Thức gật đầu . Anh đứng dậy trở về chỗ ngồi cũ trong khi Tùng Chi như đổ gục trên bàn . Cuộc chuyện trò với Hoàng Lan lúc nãy đã khiến trái tim kiêu hãnh của Chi bị tổn thương nặng nề , giờ lại thêm việc Hòa bỏ về không chờ gặp cô ... Tùng Chi chới với như đang rơi vào vực sâu thăm thẳm.

Hoàng Lan đúng là người không hẹn mà đến . Cô ấy khiến Tùng Chi ngạc nhiên đến mức không nói được lời nào mà chỉ ngồi nghe trong tĩnh lặng.

Hoàng Lan đã xoa tóc ngồi trước mặt Chi với vẻ xinh xắn và thùy mị . Lan đã vào đề thật ngọt , thật gọn y như cô ta chuẩn bị cuộc trò chuyện này kỹ lắm rồi : “Chị biết em là Tùng Chi , hàng xóm mới của anh Hòa . Chị nghe Hòa nói về em khi em và anh ấy mới biết nhau ...”

Hoàng Lan mở đầu khéo đến mức Tùng Chi chỉ biết gượng cười nghe cô tâm sự :

- Em biết không . Chị và anh Hòa yêu nhau đã ba năm . Chính xác là ba năm , bốn tháng . Yêu nhau ngay lần gặp đầu tiên và được hai bên gia đình vun đắp . Chuyện tình của bọn chị êm như mặc nước trong hồ , chị tin Hòa tuyệt đối và rất hiểu tính Hòa . Anh ấy đào hoa , đa tình nhưng rất mức chung thủy với chị , cho nên dù có nhiều cô nhỏ đeo theo Hòa nhưng chị không hề ghen . Với em chị lại thương hại vì cách cư xử có phần quá đáng của Hòa . Anh ấy vì hận bị Tùng Chi mắng "Đểu" mà đã quyết tâm tán tỉnh cho bằng được em rồi bỏ . Hòa muốn đều cho em biết mặt . Chị yêu Hòa song không thích thói cao ngạo ăn miếng trả miếng của anh ấy , càng không muốn một cô bé ngây thơ như em bị tổn thương . Bởi vậy sau nhiều đêm suy nghĩ chị đã quyết định gặp và nói rõ sự thật cho em biết . Có thể Hòa sẽ trách chị nhưng anh sẽ tha thứ để tiếp tục yêu chị , song với em thì không thể . Hòa không tha thứ cho em đâu ,em nên chủ động dang Hòa ra nếu không sẽ phải khổ.

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương 9

Hoàng Lan còn nói nhiều lắm , đại khái toàn những chuyện của cô ta và Hòa . Tùng Chi chỉ ngồi nghe và không tin đó là sự thật.

Nhưng bây giờ đây đúng là sự thật rồi . Hòa đã bỏ về , anh biết vở kịch đã hạ màn . Cô gái anh yêu đã hạ gục đối phương bằng trò chơi trả thù của anh.

Tùng Chi đứng dậy không nổi nữa , cô nằm gục trên bàn . Người phục vụ tới hỏi thăm gì đấy nhưng cô không làm sao trả lời.

Cùng như lần nào đó , bữa nay Tùng Chi lại muốn được chết . Khổ nỗi cô không chết mà còn kinh khủng hơn cả chết vì nếu chết người ta đã không biết thế nào là đau đớn.

Giọng Thức vang lên sẵn đón :

- Tôi đưa em về nhé ?

Chi lắc đầu :

- Tôi không cần anh.

Thức gần giọng :

- Nằm ngã dài ra bàn như một con nghiện thiếu thuốc thể kia mà còn kiêu căng . Người ta sắp mời em ra khỏi quán đó.

Tùng Chi mím môi đứng dậy . Trời đất vừa quay cuồng vừa tối tăm trong mắt cô.

Thông khéo lại tụt huyết áp vì suy nhược mắt . Tùng Chi nghĩ được tới đó là đầu gối đã khụy xuống . Cô ngã vào người Thức và bỗng sợ như mình ... bị chết thật như mới vừa rồi mình mong được chết. Kéo cái mềm len mềm như nhung ra khỏi người Tùng Chi , Oanh Nhi quát :

- Dậy ! Dậy cho ... bác gái nhờ .Thất tình bao nhiêu đó là nhiều rồi .. Con ạ !

Cố ghì chéo mềm lại , Tùng Chi rên rỉ :

- Mày ... biến ngay cho ... tao nhờ . Tao không thất tình ai hết . Mày đừng hô hoán lên như vậy ác lắm !

Oanh Nhi chì chiết :

- Tao ác cỡ nào cũng còn thua một người . Hừ ! Trách người khác mà không chịu nhìn lại bản thân . Tự hành hạ mình là có tội với bản thân lẫn cha mẹ đấy.

Tùng Chi dỗi :

- Tội hay không tao biết , mày cần gì lên án . Thì ra lão Thức khó ưa ấy là chú họ ba đời gì đó của mày . Giờ tao mới nhận ra một điều ,

chú cháu mày có điểm chung lớn nhất là bao đồng . Thích xen vào chuyện người khác.

- Hừ ! Nếu không thế chú Thức đã không ra tay cứu giúp mày những hai lần . Hôm đó nếu là tao , tao đã cho mày chết trong quán Đồng Vọng luôn.

Tùng Chi bỗng sực sùi:

- Ai bảo ông ấy đưa tao về làm gì rồi bây giờ mày kể công . Cứ để tao chết cho yên.

Nhi gắt :

- Nói như vậy mà cũng nói , Chuyện gì đâu phải chết khi mày đã biết rõ con người thật của Hòa . Anh ta tồi nên mới trả thù phụ nữ theo kiểu đó . Rồi cô nàng Hoàng Lan cũng sẽ dặt anh ta ra cho mà xem. Lấy trong giỏ xách ra một đĩa CD mới , Oanh Nhi bảo :

- Nghe cho đỡ buồn.

Tùng Chi dò dẫm :

- Chắc không phải của mày ?

Nhi nhún vai :

- Của ai chả được . Thắc mắc làm gì.

Tùng Chi lặng lẽ thở dài :

- Chú mày không cần tốt với tao như vậy.

Oanh Nhi khoát tay :

- Đi mà nói với ông . Tao chỉ thừa hành.

Tùng Chi ôm gối , cô nhớ hôm ở quán Đồng Khánh , Thức đã xốc cô trong tay vỗ về cô khi Chi không dần lòng oà khóc lên nức nở.

Sau cơn khóc ấy tâm hồn Chi như trầm lắng xuống , cô ngồi sau xe cho Thức chở về nhà và dĩ nhiên Chi ôm một trận khiến ba mẹ hồn vía lên mây.

Cô bỗng ngập ngừng :

- Thật ra ông Thức là người như thế nào hả Nhi ? Sao lâu nay tao không nghe mày nói gì tới ông hết vậy ?

Oanh Nhi kể :

- Ba chú Thức với ông nội tao là anh em chú bác . Thỉnh thoảng chú ấy mới ghé nhà thăm ông nội tao . Trong một lần trò chuyện , tình cờ chú Thức biết tao học chung với mày thế là ... ông cụ hỏi tới.

- Và ... khen tao dễ thương nhưng hơi chua ?

- Đó là một nhận xét hết sức chính xác.

Tùng Chi nhếch môi :

- Có lẽ sau này Thức sẽ bảo tao vừa chua vừa ngọt ... không chừng.

Oanh Nhi nhip chân :

- Nhận xét ấy cũng đâu hề sai.

Tùng Chi bồng tò mò :

- Ba ông Thức là người như thế nào , mà biết không ?

Oanh Nhi ngập ngừng :

- Tao chưa gặp mặt một lần nào , nhưng nghe nội tao kể thời trai tráng ông ấy là một bậc tài hoa song lận đận đủ điều.

Chi thắc mắc :

- Thế nào là lận đận đủ điều ?

Oanh Nhi nhú mày :

- Đại khái có tài nhưng không gặp thời , yêu một người nhưng lại lấy người khác , sau cùng không sống được đành bỏ quê hương ra nước ngoài lập nghiệp nhưng cũng chẳng thành công.

Tùng Chi kêu lên :

- Ủa ! Như vậy là .. là ...

- Chú Thức ở cùng mẹ và ông bố dượng nên cũng buồn nhiều hơn vui.

- Thế cha con không liên lạc với nhau sao ?

Oanh Nhi nói :

- Cách đây hai năm ông chú Cường có về thăm quê . Ông chú có ý bảo lãnh chú Thức nhưng chú ấy hình như không thích . (KTT)

- Tại sao vậy ?

- Nội tao cũng từng hỏi như mày . Chú Thức bảo là chú không muốn làm người lạ trong ngôi nhà của ba mình , hơn nữa chú không muốn sống ở nước ngoài . Nhiều người bảo chú Thức dại , song chú thì tỉnh queo.

- Theo mày thì sao ? Anh Thức khôn hay dại ?

Oanh Nhi nói :

- Tùy quan niệm sống của từng người thôi . Ba tao rất quý chú Thức , ông khen chú ấy sâu sắc có nghĩa có tình . So với cách sống chỉ biết có mình của một số người trẻ hiện nay , chú Thức hơi cù lần nhưng thật tốt phúc cho ai được chú yêu.

Tùng Chi khịt mũi :

- Mày ... tiếp thị chú mày đó hả ?

Nhi thần nhiên :

- Tao chỉ trả lời đúng câu mày hỏi . Nếu chưa thỏa đáng , cứ hỏi tiếp tao rất sẵn lòng ... giới thiệu sản phẩm không tính công.

Tùng Chi bật cười vì cách nói ngang phè của Nhi . Con nhỏ kêu lên :

- Cám ơn chú Thức . Nhờ chú mà nhỏ Chi đã cười trở lại.

Chi chớp mắt nhìn qua ô cửa sổ . Ngôi nhà bên kia đóng im lìm , chẳng biết hiện giờ Hòa có trong ấy đấy không ? Từ hôm đó tới nay

cô không nghe điện thoại của anh . Chuông reo , nếu là anh cô sẽ gác máy . Đúng là một tuần Hòa không gọi sang nữa . Với cô tất cả đã chấm dứt mà sao lòng như đeo đá , nặng đến mức trong những cơn mơ , Tùng Chi luôn thấy mình chìm dưới đáy sông tối tăm , ngột ngạt.

Oanh Nhi bồng thì thảo :

- Mày ... dứt đẹp thằng đểu ấy rồi phải không ?

Tùng Chi ậm ừ chớ không trả lời . Con nhỏ lại nói tiếp :

- Chú tao tuy cù lằn nhưng tốt bụng cực kỳ , thế gian này đốt đuốc tìm cho ra một người giống chú khó lắm đó.

Tùng Chi cúi lên :

- Mày hành nghề mai mối từ bao giờ vậy ? Cho mà biết , ta và chú mày rất ư là vô duyên , mày khỏi hao công tốn sức để gán ghép.

Oanh Nhi bĩu môi :

- Xin lỗi mày ! Tao có hơi khen chú Thức thiệt , nhưng chưa hề mai mối cho ai , huống hồ chi mai mối cho một ... đứa như mày.

Chi tự ái :

- Như tao thì sao ?

Oanh Nhi nhịp chân như con trai :

- Có mắt không trông hay gọi là mù quáng cũng được.

Tùng Chi ức lắm . Cô đẩy cái đĩa CD về phía Nhi :

- Mang về đi . Tao không những mù mà còn điếc nữa , nghe không nổi nhạc này đâu.

Oanh Nhi chép miệng :

- Tiếc nhỉ ! Vậy để ông Phương nghe . Nhạc này đúng gu của ông.

- Chà ! Mày biết cả gu của anh tao à ?

- Tao thì không , nhưng chú Thức biết.

Chi ngạc nhiên :

- Ông đâu có thân với anh Phương.

- Nhưng thân với anh Luyện . Con trai mà ! Dễ kết với nhau lắm.

Tùng Chi làm thinh . Cô biết anh Luyện rất thích Thức . Hai ông nói chuyện rất ăn rơ , nhất là nói về thể dục , thể thao . Mỗi khi Thức ghé quầy , hai người trao đổi mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa hết chuyện .

Những lúc như vậy Tùng Chi cũng để ý lắng nghe , song Chi đã có Hòa , cô không thể để tâm hồn mình vương bận thêm vì Thức.

Có phải chính vì Hòa nên cô luôn làm ra vẻ ghét bỏ Thức rồi dần dà cô chắc mẫm rằng mình rất ghét , rất ghét anh không ?

Bỗng dưng Tùng Chi thấy ngại khi cứ liên miện nói với Oanh Nhi rằng mình ghét chú Thức . Thật ra với Chi , Thức là "ân nhân" nếu xét theo khía cạnh nào đấy . Ghét "ân nhân" là điều rất không nên.

Oanh Nhi bỗng hỏi :

- Mà mày muốn biết tin về Hoàng Lan không ? Tao bán tin cho.

Tùng Chi ra vẻ thản nhiên :

- Tao không quan tâm.

- Nhưng nên nghe cho hiểu sự đời.

Tùng Chi im lặng . Cô vốn rất tò mò . Oanh Nhi thừa biết như vậy mà còn vờ hỏi , chẳng nhẽ Chi hạ mình bảo : "Tao rất muốn" hay sao.

Oanh Nhi thì thảo :

- Gia đình Hàong Lan có phần hùn khá lớn trong công ty của nhà Hòa , do đó chắc chắn hai bên sẽ kết thông gia với nhau.

Đến đây Tùng Chi không im được nữa :

- Sao mày biết ?

Nhi hất mặt :

- Dĩ nhiên phải có người cung cấp . Tin này chính xác tới 99%.

Tùng Chi nhếch môi . Hoàng Lan chẳng từng ... khoe với Chi là gia đình đôi bên đều vun đắp cho hai người là gì ?

Oanh Nhi nhấn mạnh :

- Công ty của gia đình Hòa đang thiếu vốn cho nên giả dụ , tao giả dụ thôi nghe , Hòa có yêu mày chẳng nữa thì người hấn cưới làm vợ vẫn là Hoàng Lan , một nghệ sĩ dương cầm , con nhà danh giá chứ không thể là mày . (Han)

Tùng Chi nói :

- Đã có bao giờ Hòa nói chuyện cưới xin với tao đâu . Đừng đề cập tới vấn đề khó chịu này nữa Nhi.

- OK , cho qua ! Nhưng mày tươi lên tao xem Chi.

Tùng Chi gượng gạo cười :

- Có gì đâu ! Hì hì hì ...

Nói thế nhưng lòng Chi cứ nhoi nhói . Cô vụt đứng dậy đi xuống nhà , Oanh Nhi lẻo đẻo theo sau.

Chi mở tủ lạnh :

- Đói quá !

Lấy ra hai hộp sữa tươi , Chi đưa Nhi một hộp . Cả hai ra sân ngồi . Buổi chiều xuống chậm chạp khiến Chi cứ ngậm ngùi nhớ tới không gian của quán Đồng Vọng.

Cô băng quơ :

- Tao không ngờ chú Thức của mày cũng biết quán Đồng Vọng.

Đang chu môi hút ống hút , Nhi nói :

- Thì trước đây nhờ chú thức chỉ , tao mới biết chỗ đưa mày tới ấy chứ . Giờ thì già từ cà phê nhé em.

Ngay lúc ấy có tiếng xe ngừng ngay cổng , cả hai đều nhìn ra.

Oanh Nhi reo lên :

- A ! Chú Thức ! Hay quá !

Rồi mau mắn chạy ra mở cổng . Tự dưng Tùng Chi bối rối vì nhớ lại lúc cô khóc trong vòng tay của Thức , khóc ngon lành không biết xấu hổ là gì . Chắc hẳn anh đánh giá Chi rất thấp ? Chi nghĩ thế thôi Chi đã muốn độn thổ . Cô lúng túng chào trong khi Thức thật tự nhiên.

Anh đưa ra một bịch nilông :

- Há cảo ! Món ruột của hai ... đũa phải không ?

Oanh Nhi tit mắt :

- Phải ! Chú đúng là số một . Để cháu phục vụ cho.

Dứt lời , Nhi cầm bịch há cảo chạy biến vào bếp . Thức ngồi xuống bậc thềm đối diện với Chi . Nhìn cô thật dịu dàng anh hỏi :

- Đã khỏe thật rồi chứ ?

Đề lấy ... phong độ cho mình , Chi không trả lời , cô vịn lại :

- Thế nào là khỏe thật ?

Thức hóm hỉnh nói một hơi :

- Là không choáng váng tâm hồn , là không đau nhói con tim , là bình yên trong giấc ngủ , là ăn đủ các bữa trong ngày , là cười dài dài.

Tùng Chi nhún vai :

- Khỏe ! Thế còn anh ! ... À quên ... chú chứ ?

Thức chép miệng :

- Tiếc là chú không được khỏe , cháu ạ.

Rồi anh chống cằm nhìn Chi làm cô nhột nhạt hết sức.

Thức nói tiếp :

- Tuy vậy , chú rất mừng khi biết Tùng Chi đã ăn được ngủ được.

Tùng Chi chớp mắt :

- Nhưng tại sao chú lại không khỏe ?

- Không khỏe vì tạikhông khỏe . Thế thôi . Mà Chi bận tâm làm gì nhỉ ? Dù là không khỏe , tôi vẫn đủ sức làm một chỗ dựa cho ai đó cơ mà.

Chi ậm ự :

- Chắc đã rất nhiều người dựa dẫm chú.

Thức gật đầu :

- Ừ , nhiều . Bởi vậy vai chú lúc nào cũng nặng trĩu nỗi buồn đau của thiên hạ.

Oanh Nhi bưng ra một mâm nhỏ , trên đó có ba đĩa há cảo còn nóng hổi.

Con bé hí hửng :

- Mời chú.

Thức tằm tằm :

- Mời hai cháu.

Oanh Nhi nhiệt tình làm hoạt náo viên cho bữa tiệc há cảo đột xuất này , nó huyền thuyên đủ điều , khiến Chi cũng thấy vui.

Ăn xong , Oanh Nhi khẳng khái đòi về vì bận đưa mẹ đi công chuyện . Tùng Chi thừa biết nó kiểng cớ để không làm kỳ đã cản ... địa ông chú nhưng không biết làm sao giữ nó lại trong khi Thức chả tỏ ý muốn gì mới ghét chứ.

Khi còn lại hai người , Thức ngập ngừng :

- Tôi có đôi điều muốn nhờ Tùng Chi giải thích hộ.

Tùng Chi dè dặt :

- Vâng , anh cứ nói.

Thức thẳng thừng :

- Chi biết bà Khánh Hà mẹ của Hòa chứ ?

Chi tròn mắt nhìn , cô không hiểu sao Thức lại hỏi như vậy Lẽ nào Thức đã biết người phụ nữ cách đây 30 năm , ba anh từng đề tặng bao nhiêu quyển sách là ai ? Nếu đúng vậy , ai đã cung cấp thông tin này cho anh ?

Chi lắc đầu :

- Tôi có trông thấy mẹ Hòa một lần , nhưng không biết phải bác ấy tên Khánh Hà không ?

Thức xác nhận :

- Đúng là bác ấy tên Khánh Hà . Người mà ba tôi từng đề tặng sách cách đây 30 năm.

- Sao anh dám khẳng định như vậy ?

Thức nhỏ nhẹ :

- Chính Hòa nói với tôi những quyển sách của mẹ Hòa , bà rất quý chúng vì là sách tặng.

Tùng Chi liếm môi :

- Vậy anh còn hỏi tôi về bác ấy làm gì ?

Thức từ tốn :

- Tôi không phải người tò mò , nhưng thú thật , tôi rất muốn biết về cuộc sống của bà Hà hiện tại . Chi có thể giúp tôi vì tôi thấy ngại nếu phải hỏi Hòa ...

Tùng Chi im lặng . Một lát sau cô nói :

- Hòa luôn tránh né nói về gia đình mình cho dù tôi có quan tâm hỏi . Tôi chỉ biết bác Hà không sống cùng chồng con.

- Lý do ?

Chi nhú mày :

- Nghe có vẻ mơ hồ , nhưng hình như tại bác ấy muốn được tự do cho nỗi đam mê của mình.

Thức tò mò :

- Nổi đam mê gì mà dữ vậy ?

Tùng Chi nói :

- Hình như là bác Hà rất đam mê văn chương , bà đang mộng thành nhà thơ nổi tiếng.

Thức kêu lên :

- Thì ra là thế.

Anh chợt nhớ tới Hòa hôm trước : "Mẹ tôi chỉ mới tập tành làm thơ chớ chưa thật nổi đình nổi đám gì lắm đâu" . Qua cách nói có chút gì khinh khỉnh ấy , Thức đoán chắc Hòa trách mẹ ruột mình.

Thức tư lự :

- Có lẽ Hòa không ủng hộ sự nghiệp thi ca của bà mẹ.

Tùng Chi gật đầu :

- Tôi cũng nghĩ vậy.

Thức chợt thắc mắc :

- Bà Khánh Hà rất quý sách , thế tại sao sách của bà lại có mặt ở tiệm nhà em nhỉ ?

Tùng Chi lơ lửng :

- Dĩ nhiên có người mang chúng tới bán . Cũng may tôi đã trả lại đúng chủ của nó.

Thức điềm đạm :

- Vẫn còn vài quyển ở nhà tôi . Tôi rất muốn gặp bà Khánh Hà để thay mặt ba tôi tặng lại bà ấy lần nữa.

Tùng Chi tròn mắt :

- Anh thích như vậy à ?

Thức ngậm ngùi :

- Tôi nghĩ là ba tôi thích như vậy . Cách đây không lâu , tôi có cho ông biết về số phận những quyển sách cũ . Ba tôi tỏ ra rất bức xúc , ông băng khuôn , lo lắng không biết người ông tặng sách đó bây giờ ra sao . Ông muốn tôi tìm giúp cho ông bà Khánh Hà.

- Bác trai vẫn nặng tình quá.

Thức nói :

- Vâng , cũng vì nặng tình với người xưa mà ba mẹ tôi cần đấng mãi . Sau cùng không chịu nổi , ông đã bỏ mẹ tôi ra đi.

Tùng Chi ngập ngừng :

- Anh không trách ba mình chứ ?

Thức xa xôi :

- Lúc đó tôi 12 tuổi . Cái tuổi tò mò với tất cả mọi thứ xung quanh , cái tuổi rất cần có một người cha bên cạnh . Thế nhưng ông đã bỏ tôi , với ông tôi chẳng là gì cả và dĩ nhiên tôi đã rất hận và rất mặc cảm .

Cái mặc cảm của một người con bị cha bỏ rơi , mẹ có chồng khác đã ăn sâu vào từng chân tơ kẽ tóc , nó khiến tôi trở nên tự ti với bản thân , với bạn bè.

Tùng Chi chợt xót xa , cô quan tâm tới anh thật tình :

- Bố dượng của anh có tốt không ?

Thức gật đầu :

- Ông ấy tốt , nhưng cũng chỉ là bố dượng . Tôi có thêm một đứa em trai cùng mẹ , hiện giờ nó đang du học ở Singapore . Anh em tôi khá hòa thuận , nhưng điều đó không làm tôi bớt lẻ loi . Nhỏ Oanh Nhi bảo tôi nên tìm một người yêu . Tôi quen nhiều , đã gặp người mình ưng ý , vô duyên là người ta không thích tôi.

Tùng Chi chớp mắt , cô tránh cái nhìn của Thức vì nó khiến cô xốn xang.

Giọng Thức trầm xuống :

- Giờ tôi đã hiểu nhiều điều chứ không trẻ người non dạ như xưa , tôi không trách ba mẹ mình . Tôi tự an ủi khi nghĩ mỗi người có một số phận . So với bao nhiêu số phận khác , tôi vẫn sung sướng hơn nhiều.

Tùng Chi tấm tắc :

- Anh đơn giản quá nhỉ ?

Thức nói :

- Đơn giản vẫn dễ sống hơn . Phức tạp không chỉ khổ mình mà còn khổ người khác nữa.

Chi đan hai tay vào nhau :

- Anh ngụ ý gì mà nói thế ?

- Không ngụ ý gì cả . Tôi chỉ nói điều tôi rút ra từ kinh nghiệm sống . Nếu ba tôi đơn giản hơn , ông đâu đơn độc tới giờ.

Tùng Chi cong môi :

- Anh không bắt một nhíp cầu nối giữa ba anh và bà Khánh Hà đó chứ ?

Thức dài giọng đọc :

"Em từ kiếp trước

Tôi từ kiếp sau

Mây khói trên đầu

Trùng phùng mấy thưở"

Anh nói tiếp :

- Tôi không cần phải bắt cầu . Nhưng em thấy đấy . Có những người cứ như mây và khói . Rồi cũng sẽ trùng phùng.

Tùng Chi che miệng :

- Nói cứ như sấm truyền . Nhưng làm cách nào cho mây khói trùng

phùng đây ?

Thức đặt thẳng vấn đề :

- Tôi rất muốn gặp riêng bà Khánh Hà , em giúp tôi chứ ?

Tùng Chi kêu lên :

- Sao lại là tôi khi tôi không quen , không biết bác ấy . Anh đặt thẳng vấn đề với Hòa vẫn hay hơn.

Thức nói :

- Thoạt đầu tôi cũng có ý định vậy nhưng chắc gì Hòa đồng ý khi biết mục đích của tôi.

Chi cắn môi :

- Sao anh lại nghĩ Hòa từ chối ?

Thức nhún vai :

- Trực giác của tôi nói lên điều đó . Anh ta là người đặt bản thân mình cao hơn tất cả , nên từ chối là tất nhiên.

Tùng Chi nhoi nhói vì nhận xét của Thức . Dường như cảm nhận được sự khó chịu của Chi , Thức phân trần :

- Xin lỗi , tôi không cố ý nói sau lưng người khác.

Chi gượng gạo cười :

- Anh có quyền nhận xét chứ . Nhưng tôi sẽ giúp anh bằng cách nào đây ?

Thức ngập ngừng :

- Em có thể hỏi hộ tôi số điện thoại của bà Hà .. Hoặc là địa chỉ cũng được.

Tùng Chi nhấn mạnh :

- Tôi sẽ hỏi dù với tôi ở thời điểm này thật không dễ dàng chút nào . Nhưng sau những gì anh đã làm cho tôi , tôi sẽ cố vì không muốn mắc nợ.

Thức bức rức :

- Xin lỗi , tôi thật thiếu tế nhị Khi không chịu nghĩ cho Tùng Chi . Thôi , không dám phiền em , tôi sẽ tự giải quyết chuyện của mình.

Tùng Chi so vai làm thinh . Hai người rơi vào im lặng . Chi chợt ảm ức buồn khi nghĩ bữa nay Thức đến đây không chỉ đơn thuần để thăm cô vì ... nhớ mà có mục đích riêng . Ấy vậy mà Chi tưởng anh chàng si mình lắm lắm . Tùng Chi cũng tham lam , cô không thích Thức , cô đang "thất tình" Hòa , song lại muốn Thức phải lụy mình ... thật là lụy kia.

Trong lúc đó , Thức lại ân hận vì sự vụng về của mình . Anh muốn được gần gũi Tùng Chi , nhưng vô tình khiến cô bé hiểu lầm . Anh đã thất bại , giờ lại thất bại thêm lần nữa.

Thức ngậm ngủi đứng lên :

- Tôi về ...

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương 10

Tùng Chi hờ hững :

- Vâng ! Tôi sẽ liên lạc ngay với anh khi có thể.

Thức nói :

- Không cần nữa . Em đừng bận tâm.

Thức về rồi nhưng Tùng Chi vẫn ngồi mãi bên thềm . Cô ân hận vì đã xẵng lời với Thức . Anh luôn dịu dàng , ân cần với cô , thế mà cô lại lạnh nhạt . Lẽ ra Tùng Chi không nên vì mình như vậy . Nhìn sang nhà Hòa , Chi thấy Trung . Anh ta ngồi ngoài balcon từ bao giờ .

Thấy Tùng Chi nhìn sang , Trung toe toét cười.

Anh chàng nói vọng sang :

- Chào ! Chúc mừng Chi đã có niềm vui mới.

Khác với trước kia , phải nghe những lời trêu chọc của Trung , lần này Tùng Chi không tỏ vẻ khó chịu . Cô dịu dàng :

- Cảm ơn lời chúc của anh.

Ngập ngừng một chút , Chi nói tiếp :

- Và cả những lời khuyên trước đây nữa.

Trung tủm tỉm :

- Chi là người sáng suốt bậc nhất đó . Tôi thích chơi với những người sáng suốt . Chúng ta sẽ là bạn chứ ?

Tùng Chi thản nhiên :

- Nếu anh không ngại ông anh mình.

Trung cười to :

- Lòng tôi trong sáng tựa ... sao khuê . Sao lại phải ngại người có trái tim đa hệ , nhưng toàn màu đen ?

Tùng Chi nhăn mặt :

- Tôi chưa bao giờ nghe anh Hòa nói kiểu như vậy về em trai , nhưng anh thì ngược lại.

Trung lại nổ :

- Đương nhiên tôi khác anh ấy . Nói kiểu tôi thiên về sự thật , anh Hòa không có khiếu nói thật đâu.

- Hai anh em rất xưng khắc đúng không ?

Trung nheo mắt :

- Chi đang tìm hiểu tôi hay tìm hiểu ... cố nhân vậy ?

Tùng Chi nhún vai :

- Tôi chỉ muốn kiểm tra điều mình từng nhận xét.

- Đúng không ?

- Đúng . À , mà anh vẫn thường gặp bác gái chứ ?

Trung ngáp ngừng :

- Thường hơn anh Hòa.

Tùng Chi hỏi :

- Bác gái đã tìm lại đủ sách chưa ?

Trung vung tay :

- Vẫn còn thiếu , không nhiều nhưng toàn quyền cực quý đối với bà.

Trung nhìn Tùng Chi :

- Tôi biết chúng ở đâu , nhưng không sao xin chúng lại được mới ước chứ.

Chi dẫn đo trước khi nói :

- Tôi cũng biết . Thật ra chuyện này có một chút hiểu lầm nhỏ . Khi anh Phương chở những bao sách đầu tiên về nhà , anh Luyện đã hơi nhanh tay bán liền vài ba cuốn nên khi trả lại cho anh đã bị thiếu.

Trung xoa cằm :

- Có vậy chứ ?

Tùng Chi nói tiếp :

- Tôi đã gặp người mua những quyền sách ấy , người ta sẽ trả lại cho bác gái với một điều kiện ...

Trung hấp tấp :

- Mẹ tôi sẵn sàng chuộc lại sách với giá cao.

Tùng Chi lắc đầu :

- Trong vấn đề này , nên đặt tiền bạc qua một bên.

Trung hơi khựng lại :

- Vậy họ đòi điều kiện gì ?

Tùng Chi từ chối :

- Người ta muốn trao tận tay cho bác gái những quyền sách ấy.

Trung gãi đầu :

- Chà ! Cần long trọng dữ vậy hông ?

Chi tán vào :

- Cần chứ , vì bác gái rất quý chúng mà . Han

- Biết phải nói với mẹ thế nào đây ?

Tùng Chi bảo :

- Anh cần gì phải nói , sự bất ngờ sẽ là niềm vui được nhân lên.

Trung chống tay dưới cằm :

- Chi nói đúng , sự bất ngờ sẽ làm niềm vui được nhân lên . Đạo này mẹ tôi gặp nhiều chuyện buồn . Phải làm bà vui mới được.

Tùng Chi buột miệng :

- Anh đúng là có hiếu.

Trung cười , nụ cười dễ thương của trẻ thơ :

- Cám ơn , Chi đã khen . Thế chừng nào chúng ta tiến hành chuyện này ?

- Càng sớm càng tốt.

Trung búng tay đánh tróc :

- Chúa nhật này được không ?

Tùng Chi lơ lửng :

- Tôi sẽ trả lời anh sau , nhưng có lẽ được.

Giọng Trung chột trảm xuống :

- Cám ơn Tùng Chi thêm lần nữa.

Tùng Chi nhếch môi cười , cô cố giấu nỗi buồn vừa thoáng qua khi nghĩ tới Hòa . Với Chi , anh chỉ còn trong hồi ức , một hồi ức cô không hề muốn nhớ.

Bà Khánh Hà sững sờ nhìn người thanh niên đang đứng trước ngưỡng cửa nhà mình . Như trong mơ , bà áp ứng gọi :

- Cương !

Rồi thẳng thốt nhận ra đây không phải trong mơ để bà phải giật mình tỉnh giấc như bà đã từng mơ như thế trong suốt 30 năm dài.

Người thanh niên mỉm cười , nụ cười sáng bừng trên gương mặt cậu ta khiến bà Hà nghe như có dòng điện vừa chạy qua người.

Thức nhìn bà lễ phép :

- Thưa ... cháu muốn gặp bà Khánh Hà . Han

Bà Hà bừng tỉnh :

- Tôi ... tôi đây . Có chuyện gì à ?

- Cháu là Thức , bạn của Hòa và Trung.

Bà Hà nhíu mày :

- Bạn ? À ! Tôi nhớ rồi . Trung đã bảo hôm nay bạn nó sẽ ghé thăm tôi . Mời cháu vào nhà.

Thức bước theo bà Khánh Hà , anh dễ dàng nhận ra bà đang hoang mang , xúc động khi gặp anh . Điều này dễ hiểu vì Thức rất giống ba , giống đến mức trong họ hàng đã gọi anh là "Cương con".

- Cháu ngồi đi.

- Vâng ạ !

Thức nhìn quanh trong khi bà Khánh Hà bước ra nhà sau . Phòng khách nhỏ hầu như không có gì ngoài những tủ sách kê dọc tường , những quyển sách gáy bọc nhung mạ Vàng . Thức từng nhìn thấy ,

chúng giống những quyển anh đang giữ trong tay.

Thức chú ý đến một tấm hình bán thân được phóng to treo ở một góc tường . Đó là một tấm hình trắng đen chụp một cô gái khoảng 19 , 20 đang cười . Cô gái ấy chắc chắn là bà Khánh Hà thời thanh xuân . Quả thật bà rất đẹp , đẹp nhất là đôi mắt đen tròn vừa ngây thơ vừa quyến rũ . Hẳn ba anh đã chết chìm trong bể mắt ấy , và đến tận bây giờ ông vẫn chưa ngoi lên bờ được.

Bưng ra cái khay màu rêu có hai ly cam vàng tươi , mát lạnh , bà Hà mời :

- Cháu uống nước.

Thức mỉm cười :

- Cám ơn cô.

Rồi anh tấm tắc :

- Nhìn dãy tủ sách của cô , cháu mê quá !

Bà Hà có vẻ tự hào :

- Đó là gia tài của tôi mà . Những người trẻ bây giờ ít mê sách nhất là loại sách tôi đang có.

Thức nói :

- trái lại cháu rất mê , bởi vậy nghe Hòa và Trung khoe tủ sách của cô , cháu liền xin được đến xem.

Bà Hà bỗng nghiêm mặt :

- Cháu là bạn của Trung hay Hòa ?

Thức ngập ngừng :

- Dạ Trung đã cho cháu địa chỉ của cô và hẹn hôm nay ...

Bà Hà nhếch môi :

- Hòa rất ghét cái tủ sách này , bởi vậy tôi ngạc nhiên khi cháu nhắc đến tên nó.

Thức làm thinh . Anh hơi bất ngờ khi ngay phút đầu tiên gặp một người lạ , bà Hà đã nói thế về con trai mình.

Giọng bà Hà rưng rưng :

- Cháu giống một người bạn cũ của tôi , giống đến mức độ vừa gặp tôi đã buột miệng gọi tên người đó.

Thức xốn xan trong lòng , anh trần giọng :

- Ai cũng bảo cháu rất giống ba.

Bà Khánh Hà thẳng thốt :

- Ba ... ba cháu... là ... là...

Lặng lẽ , Thức lấy quyển "Uyên ương gãy cánh", "Ngàn cánh hạc" ra để trên bàn :

- Ba cháu là người đề tặng những quyển sách này.

Bà Hà cầm sách lên , lật trang đầu rồi áp chúng vào ngực . Mặt tái

xanh và xúc động , bà hỏi :

- Sao cháu lại có chúng ?

Thức mím môi nói dối :

- Trung đã cho cháu mượn và cháu thật bất ngờ khi thấy thủ bút cũng như chữ ký cùng tên của ba mình trang trọng trên sách.

Bà Khánh Hà lặng người , lâu lắm bà mới nghẹn ngào :

- Anh Cường có khỏe không ?

- Ba cháu khỏe . Cũng như cô , ba cháu sống một mình ở Mỹ . Khi nghe cháu nói về những quyển sách , ông đã nhờ cháu bằng mọi cách phải gặp được cô ... Ông rất muốn biết tin về cô.

Thức ngập ngừng , anh bối rối khi gương mặt bà Hà đã nhạt nhòa nước mắt . Thật không ngờ bà dễ động lòng đến thế.

Giọng bà Hà xa xôi :

- Ngày xưa , cô là người có lỗi với ba cháu . Cô yêu nhưng không thể sống cho tình yêu của mình . Cô không đủ can đảm thoát khỏi những ràng buộc của gia đình nên đành làm người bội bạc . Thật không ngờ anh Cường vẫn còn nhớ tới cô.

Thức đặt tờ giấy gấp tư lên bàn :

- Địa chỉ của ba con , có cả email , cô muốn liên lạc lúc nào cũng được.

Bà Hà như bừng tỉnh :

- Thế còn mẹ cháu ? Bà ấy có biết cô không ?

Thức gật đầu :

- Dạ có . Hôm trước cháu có hỏi . Mẹ cháu bảo từng học chung với cô ở đại học Đà Lạt và không nói gì thêm dù nửa lời.

Bà Khánh Hà bật cười đau đớn :

- Rốt cuộc cả ba người ai hạnh phúc hơn ai cơ chứ ?

Thức liền nói :

- Mẹ cháu đã kết hôn lần thứ hai , hiện giờ bà và ba sau của cháu đang điều hành một công ty quảng cáo . Cuộc sống rất ổn định . Mẹ cháu là người thực tế , bà hạnh phúc với những gì đang có được.

Bà Hà gật gù :

- Một nhận xét khá lý thú . Người hạnh phúc là người biết chấp nhận sự thật . Tiếc rằng cô không như thế nên quá nửa đời người vẫn còn tìm kiếm viễn vông những cái hư ảo , huyền hoặc rồi tự cho mình bất hạnh.

- Ý cháu không nói thế ạ.

- Nhưng cô lại rút ra cho mình điều đó . Hiện giờ ba cháu sống như thế nào ?

Thức trả lời :

- Ông làm nhân viên cho một công ty xây dựng , về vật chất thì thoải mái , song tinh thần thì ...

Bà Hà ngậm ngùi :

- Xưa kia ông ấy làm thơ rất hay.

- Tiếc là môi trường xứ người không giúp ông phát triển khả năng của mình . Ba cháu tâm sự với các chú bác trong hạ hàng rằng : Khả năng thi phú đã đuối chột mắt rồi , nhưng cuộc sống với ông không vì thế mà nhẹ nhàng hơn , trái lại bao nhiêu ưu uất cứ tích tụ trogn lòng khiến ông càng ngày càng trầm uất.

Hai người bỗng rơi vào yên lặng . Thức bưng ly nước cam lên , trong khi bà Hà như chìm vào cõi xa xôi nào đó.

Chuông ngoài cổng reo vang , bà giật mình nhìn ra và thấy Hòa.

Đứng dậy bà bảo :

- Cháu cứ tự nhiên nhé.

Thức nhú mào . Thật khó chịu khi đụng mặt Hòa ở đây.

Anh đứng dậy theo bà Hà :

- Có lẽ cháu cũng xin phép về.

- Không ở chơi với Hòa sao cháu ?

- Dạ để dịp khác ạ.

Mở cổng , Hòa bất ngờ khi thấy Thức , anh cười ngạo nghễ lẫn khó chịu :

- Gió nào đưa anh tới đây ? Thật đáng ngạc nhiên khi thấy anh hâm mộ mẹ tôi đến thế . Mà sao lại về ? Nếu vì sự xuất hiện của tôi thì thật xin lỗi.

Bà Khánh Hà giận lắm . Nhưng vẫn cố nén xuống bằng cách tươi cười :

- Cháu Thức đang rất bận nên mẹ không giữ lại được.

Thức cũng ra vẻ thản nhiên :

- Hẹn gặp anh hôm khác , có thể ở nhà Tùng Chi không chừng.

Hòa khinh khỉnh :

- Hy vọng sẽ gặp lại nhưng không mong ở nhà Tùng Chi . Tôi tin là như vậy , cửa vào nhà con bé khép chặt lắm rồi và chìa khóa đang trong tay tôi đây này.

Thức gằn từng tiếng :

- Với tôi cái cổng bị khóa chặt ở nhà Tùng Chi không nghĩa lý gì cả .

Chào !

Hòa đá mạnh vào cánh cổng , giọng cáu kỉnh :

- Nó đến làm gì vậy mẹ ?

Bà Khánh Hà lạnh lùng :

- Không liên quan tới con . Tìm mẹ có việc gì ? Nói nhanh lên !

Hòa hậm hực :

- Với con của mình , bao giờ mẹ cũng hà tiện thời gian . Thật đáng buồn !

Vào phòng khách , bà Hà ngồi xuống salon :

- Vào đề đi !

Hòa cũng buông mình xuống ghế , mắt anh chột nhú lại khi thấy mấy quyển sách trên bàn :

- Chẳng đố tới đây vì những thứ quỷ quái này à ?

Bà Hà sa sầm mặt :

- Ăn nói cho đàng hoàng một chút . Nó tới đây vì cái gì đều không liên quan tới mày.

Hòa bực tức :

- Sao lại thế ? Chẳng lẽ nó là con trai mẹ , còn con thì không ? Thú thật , con ghét nó từ cái nhìn ban đầu.

Bà Khánh Hà hỏi :

- Con và Thức quen nhau lâu chưa ?

- Cũng mới đây thôi , kiểu quen đầu chuyện ấy mà . Tại sao nó biết đường tới đây nhỉ ? Nó muốn gì ở mẹ ?

Bà Khánh Hà nói :

- Thức trả lại mẹ những quyển sách nó mua được ở một quầy sách cũ . Nhưng nó nói dối là của Trung cho nó mượn.

Mặt Hòa nghếch ra rất ư vô tội :

- Có chuyện đó nữa à ? Tại sao sách của mẹ lại ở hiệu sách cũ nhỉ ?

Bà Hà cười nhạt :

- Con từng sai con bé Na bán hết tủ sách của mẹ , giờ con vờ vĩnh gì nữa.

Hòa nhún vai , giọng đổi khác nhanh hơn chuyển hệ :

- Chớ con biết để chúng ở đâu khi phải dọn dẹp để xây nhà ?

- Mẹ không thích nghe những lời bào chữa gượng ép đó . Đây chỉ là cớ để con tổng khứ thứ con ghét . May sao thằng Trung vẫn còn biết nghĩ

Hòa hơi chồm về phía trước :

- Phải nói là con hận thù thì đúng hơn . Những quyển sách ấy cứ kéo mẹ về quá khứ . Một quá khứ không có ba và tụi con . Lẽ ra mẹ nên mang chúng theo khi mẹ rời khỏi nhà.

Bà Khánh Hà đau đớn :

- Mẹ không làm thế vì nghĩ đó vẫn còn là nhà mình . Ai ngờ con thì không , con muốn vứt đi hết những thứ thuộc về mẹ.

Hòa rít lên :

- Con căm thù người đàn ông trong quá khứ của mẹ . Chính ông ta

khiến mẹ không an phận chớ không phải mẹ muốn tự do bay bổng cùng văn chương thơ phú gì cả . Mẹ có thể đánh lừa Trung nhưng không qua mắt con được đâu.

Bà Khánh Hà nói :

- Khi lấy ba con , mẹ đã chấp nhận cuộc sống không dành cho mình , giờ các con đã khôn lớn , mẹ muốn tận dụng thời gian còn lại cho riêng mẹ chớ không sống cho người đàn ông nào cả.

Hòa bỗng chuyển đề tài chớp nhoáng :

- Vậy tại sao mẹ đòi rút hết vốn ra ? Nếu không phải để xây một tổ ấm cho mình ?

Bà Hà sửng sốt nhìn Hòa :

- Con nghĩ như vậy à ?

Hòa ra chiều khổ sở :

- Con có sung sướng gì khi nghĩ như thế . Nếu không phải vậy , con xin mẹ đừng rút vốn , công ty sẽ điều đứng vì quyết định ích kỷ của mẹ.

Bà Hà cương quyết :

- Mẹ không thay đổi quyết định đâu . Chúng ta không bàn chuyện này nữa , con về đi.

Hòa nghiêng rằng :

- Mẹ đúng là nhẫn tâm.

- Tại sao mẹ nhẫn tâm , con biết mà.

Hòa hậm hực ra về . Còn lại một mình trong căn nhà vắng lặng , bà Hà cầm từng quyển sách lên rồi vuốt ve rồi lại áp chúng vào ngực và nức nở.

Thế đấy , người đàn ông định mệnh của bà đã chọn sự cô đơn làm bạn bao nhiêu năm rồi vậy mà lâu nay bà luôn tự vỗ về mình bằng cách nghĩ ông ta đã có một gia đình ấm êm hạnh phúc . Ông đã xem cuộc tình với bà cứ như một thoáng mây bay qua khoảng trời thăm thẳm trên cao . Bà quên rằng mây có thể ta biến thành mưa , nhưng ngàn năm trời kia vẫn một màu xanh ngắt.

Bên tai bà chợt vang vang tiếng ông đọc thơ da diết , đa tình :

“Mời em vào quán không mùa

Ta chia nhau ngọn gió lửa rét căm

Mời em vào quán không năm

Để nghe nhớ khóc

Ướt đầm ngón tay

Mời em vào quán không ngày

Để xem trời thả heo may

Để buồn ...

Đắng lòng môi chạm yêu thương
Thời gian quên bỏ muông đường
Đẩy em !"

Ngày xưa bà nghe và cười vì những câu thơ tình ngộ nghĩnh quá .
Bây giờ nhớ lại bà thấm thía từng lời từng chữ.

Tình yêu không mùa , không năm , không tháng , không ngày . Chỉ
thời gian khiến ta đắng lòng khi chạm môi tới mối tình xưa.

Thế đấy ! Mới chớp mắt đã 30 năm . Ba mươi năm những tưởng tìm
đã khô cằn sỏi đá , nào ngờ đâu chỉ chạm nhẹ vào ký ức hời hợt tất cả
kỷ niệm xưa như bật dậy thành âm thanh réo gọi , ngân nga trong
hồn.

Bà Hà giật mình vì chuông điện thoại rao vang . Trấn tĩnh lại , bà nhát
máy , giọng Trung vang lên thật vô tư :

- Mẹ ! Thức đến thăm mẹ chưa ?

- Rồi . Thức vừa đến một tí thì Hòa ghé . Mẹ không hiểu sao anh con
ghét người ta ra mặt.

Trung cười vang trong máy :

- Cũng tại một chữ tình mà ra.

Bà Hà nhú mày :

- Sao ! Hoàng Lan quen cả Thức à ?

- Dạ , không phải Hoàng Lan.

- Vậy thì ai ?

Trung lơ lửng :

- Con nói mẹ cũng không biết ...

Bà Khánh Hà gắt :

- Thì cứ nói xem.

- Con nhỏ tên Tùng Chi , nhà có hiệu bán sách cũ , ông Hòa quen
qua vụ bán sách của mẹ . Thức thích sưu tầm loại này nên cũng
quen Tùng Chi . Con bé ở sát chỗ bọn con đang thuê.

Bà Khánh Hà chép miệng :

- Chỉ vậy mà Hòa ghét người ta , thật ích kỷ và trẻ con.

Trung nhỏ nhẹ :

- Không chỉ như vậy đâu . Anh Hòa ... đa hệ ra sao , mẹ biết rồi . Anh
đã có Hoàng Lan nhưng vẫn ra sức cưa đổ bằng được Tùng Chi .
Tội nghiệp con bé rất ngây thơ , cứ tưởng anh Hòa thật lòng.

Bà Hà rên rỉ :

-Làm vậy tội chết !

Trung cười khẩy :

- Ông Hòa đâu sợ tội , nhưng con biết sợ nên đã cảnh cáo Tùng Chi .
Con bé sau một thời gian thất điên bát đảo vì tình giờ đã khôn hồn

tỉnh vía . Dạo này con thấy Thức hay sang chơi nhà nó nên ông Hòa rất ghét anh ta.

Im lặng một chút , Trung hạ giọng :

- Con không biết vì lý do gì Thức nhất nhất đòi gấp mẹ để trao lại mấy quyển sách . Trong khi anh ta chỉ cần đưa cho con hay ông Hòa là được rồi . Chẳng lẽ vì ông ta ... kị anh Hòa rồi nghi ngờ luôn cả con ?

Bà Khánh Hà vội nói :

- Con thắc mắc làm gì , thường những người quý sách họ kỹ tính lắm . Này ! Gọi mẹ chỉ để hỏi bao nhiêu đó thôi sao ?

Trung cười hì hì :

- Đó mới là dạo đầu thôi mẹ.

Bà Hà hỏi :

- Lại hết tiền tiêu chớ gì ?

- Mẹ tài thật ! Di Giang bảo con thiếu tiền cứ hỏi di ấy , nhưng con không thích . Tiêu tiền của mẹ mình vẫn sướng hơn.

Bà Hà cười khẩy :

- Không cần phải khích tướng, mẹ là mẹ , di Giang là di Giang , hiểu chưa ?

- Vâng , con hiểu lâu lắm rồi.

Bà Hà ngập ngừng :

- Mẹ muốn biết số điện thoại của Thức.

- Con không có , nhưng sẽ hỏi cho mẹ . Thế bao giờ con ghé nhà mà không gặp những ... nhà thơ nghiệp dư vây quanh mẹ ?

Bà Hà chột nhứ mày :

- Ngay bây giờ . Mẹ đang rất một mình đây.

- Ôi ! Sao mẹ nói như than vậy ? Con có bắt mẹ một mình đâu.

Bà Khánh Hà nhắm mắt :

- Đừng đông dài nữa . Tới đi , mẹ chờ ...

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương 11

Bà Khánh Hà lật nhẹ quyển "Uyên ương gãy cánh" , những giòng chữ bằng mực đen lả lướt vẫn còn nguyên màu cùng năm tháng , nó như một bằng chứng thiêng liêng của một mối tình . Dầu thỉnh thoảng bà vẫn mang chúng ra đọc , song lần nào bà cũng xúc động

như được đọc lần đầu tiên.

"Người chính là tình yêu . Ai mà giận được tình yêu" . Đúng vậy , ai mà giận được tình yêu cho dù tình yêu có thể làm người ta khắc khoải cả một đời.

Thức vừa huýt gió vừa xếp lại những quyển sách ở kệ bên . Ngoài quầy , nơi vừa bị một nhóm sinh viên xóc tung lên . Nhìn bộ điệu của anh , chắc ai cũng tưởng anh là chủ tiệm . Trong khi đó , Tùng Chi hết sức nhàn hạ , cô dán mắt vào quyển catalogue thời trang anh Phương vừa mang về hồi sáng và ... không thèm để ý tới xung quanh , cô biết đã có người đáng tin cậy trông quầy hộ mình rồi. Xem thời trang mãi cũng chán , vì biết chẳng có kiểu nào thích hợp với mình , Tùng Chi xếp quyển catalogue lại và bó gối nhìn Thức . Trông anh y như một tên lái sách thực thụ đang kiểm kê sách. Suy nghĩ này khiến cô tủm tỉm cười . Ngay lúc ấy Thức quay lại , anh nheo mắt :

- Chuyện gì vui thế Chi ?

Tùng Chi so vai :

- Tôi không nghĩ anh thích sách đến như thế . Nhìn anh giống ông chủ ghê.

Thức gật gù :

- Kinh doanh sách là một việc hay . Biết đâu chừng sau này tôi sẽ mở một nhà sách lớn nhất thành phố . Nhà sách của tôi không chỉ bán sách mới mà còn là nơi trao đổi , trưng bày những quyển sách cũ , là nơi hội ngộ của những người thích sưu tầm sách.

Tùng Chi hóm hỉnh :

- Ý tưởng độc đáo . Nếu nó thành hiện thực chắc nhà tôi phải dẹp tiệm.

Thức nói :

- Trước khi biến ước mơ thành hiện thực , tôi phải mời dì Vân hợp tác chứ đâu dám mở nhà sách một mình . Nhưng nói thật ý tưởng này không phải của tôi.

Tùng Chi tò mò :

- Vậy của ai ? Oanh Nhi hả ?

HanThức ngần ngừ vài ba giây mới nói :

- Đó là ý tưởng của cô Khánh Hà và cô ấy đang ấp ủ kế hoạch mở một công ty văn hóa trong đó bao gồm một hệ thống các nhà sách rải rác các thành phố lớn.

- Chà ! Muốn thế chắc phải đầu tư nhiều vốn ?

- Đương nhiên . Nhưng cô ấy có khả năng mà . Hơn nữa , công ty nào lại không gồm nhiều cổ đông cùng đầu tư . Nếu nhận thấy có lợi

, người ta sẽ bỏ vốn ra ngay.

Tùng Chi hỏi :

- Anh có định ... bỏ vốn không ?

Thức so vai :

- Nếu em định mở nhà sách , tôi sẽ góp vốn với em.

Tùng Chi bấu môi :

- Hồng dám đâu !

- Sao thế ?

Tùng Chi đáp cụt ngắn :

- Hồng thích !

Thức trêu :

- Không thích mở nhà sách hay không thích ... chú Thức ?

Tùng Chi khịt mũi :

- Anh tự trả lời được mà.

Thức cười :

- Vậy là em không thích làm bà chủ nhà sách . Hơi bị uổng , nhưng thật hạnh phúc cho tôi.

Tùng Chi ầm ức :

- Mồm mép !

Rồi sực nhớ trước đây vì lỡ lời nói Hòa “đều” mà phải trả giá, Tùng Chi bắt giác đưa tay che miệng.

Cô lúng túng :

- Xin lỗi ...

Thức nói :

- Người xin lỗi lẽ ra là tôi . Tôi đã đùa hơi lỗ . Tôi đã đặt để Chi trước điều em ghét.

Tùng Chi chớp mi . Cô không ghét như cô đã nhiều lần nói khi ai đó nhắc tới Thức , nhưng cô cũng không thể cải chính . Thôi thì cứ lặng thinh mặc Thức phân bua như anh đúng là đang có lỗi.

Chi nhỏ nhẹ :

- Từ giờ trở đi , chúng ta không đề cập tới vấn đề ưa ghét nữa . Anh đồng ý chứ ?

Thức gật đầu :

- Đồng ý , nếu điều đó làm em vui.

Tùng Chi chuyển đề tài :

- Ba anh đã nổi liên lạc với cô Khánh Hà chưa ?

- Rồi ! Ngay sau khi tôi gặp cô ấy . Dù chưa gặp mặt , nhưng tôi biết hai người rất vui và xúc động . Tôi cũng rất vui . Cô Hà có điện thoại cho tôi , nói về chuyện sách , hai cô cháu hợp gu lắm.

Thức nhìn cô :

- Có một lần cô Hà hỏi thăm em ...

Mặt Tùng Chi vụt tái xanh , cô chưa kịp hỏi gì thì có tiếng xe dừng trước quầy . Ngược lên cô thấy Hòa . Bỗng dưng Chi ngồi yên như hoá đá , cô bối rối đến mức không biết phải làm sao . Đứng lên chạy vào nhà để tránh Hòa cũng không được , mà chào hỏi thì Tùng Chi chẳng mở miệng để thốt lên lời.

Khác với Tùng Chi , Hòa vẫn ung dung tự tại , anh cười rất tươi và rất quyến rũ khiến Tùng Chi nghe tim mình đập thình thịch.

Với một dáng vẻ hết sức lịch thiệp , Hòa bước về phía Chi , giọng thật êm.

- Anh biết thế nào giờ này em cũng ở đây . Mà có em , thế nào cũng có Thức.

Đề lên kệ hai quyển sách . Hòa nói :

- Gởi em mấy quyển sách , thông tin mới nhất về tin học đó.

Tùng Chi cố gắng dửng dưng :

- Cám ơn ! Em không cần những thứ đó.

Hòa thản nhiên :

- Anh biết ! Nhưng đó là tình cảm chân thành của anh . Không cần cũng nên giữ để làm kỷ niệm.

Rồi không đợi biết phản ứng của Tùng Chi ra sao , Hòa quay sang Thức , giọng quyền hành :

- Chúng ta vào quán . Tôi có tí chuyện cần nói với anh.

Thức cười khẩy . Hừ ! Hòa tưởng mình là ai vậy ? Anh lạnh lùng :

- Tiếc là tôi không thích.

Hòa nhấn mạnh :

- Không thích hay sợ ?

Thức trừng mắt :

- Sợ à ! Sao tôi phải sợ anh chứ ?

Hòa ngạo nghễ :

- Mày quyến rũ Tùng Chi để cô bé quay lưng với tao , tao có thể chịu đựng được , nhưng mày chạm tay tới mẹ tao , tao sẽ giết mày.

Thức sững sờ vì những lời của Hòa . Trấn tĩnh lại , anh nói :

- Anh điên rồi mới nói như thế.

Hòa nhìn Thức bằng cái nhìn tóe lửa :

- Có người con nào không điên khi thấy mẹ ruột bị săn đón , tán tỉnh bởi một kẻ bằng tuổi con mình . Mẹ tao thừa tiền , thích phỉnh nịnh , mày chỉ cần uốn ba tấc lưỡi khen thơ của bà có hồn , văn của bà xúc tích thế là muốn gì chả được.

Thức cố giữ bình tĩnh :

- Nói như anh là xúc phạm đến cô Hà trước tiên . Anh sai rồi !

Hòa gần :

- Không cần biết sao hay trúng , nhưng tao cảm thấy tiếp tục quan hệ với mẹ tao . Nhớ đó !

Ném cái nhìn của mình về phía Tùng Chi , Hòa dịu giọng :

- Lẽ ra anh không nên nói những lời như vậy trước mặt em . Khổ là anh không dần lòng được . Anh xin lỗi , nhưng đó là sự thật thô bỉ nhất . Em hãy cẩn thận khi giao thiệp với hạng người này.

Hòa vừa dậm bước đã bị Thức đứng chặn trước mặt , Thức đánh giọng :

- Chỉ có anh là thô bỉ khi nghĩ xấu về mẹ mình . Anh phải rút lại những gì vừa nói.

Hòa khinh khỉnh :

- Có những chuyện đó nữa sao ? Tao chưa đập vào mặt mày là vì còn nghĩ đến Tùng Chi.

Thức lạnh tanh :

- Mày phải xin lỗi tao vì những lời sỉ nhục đấy.

Hòa thách thức :

- Nếu không , mày làm gì được tao ?

Không nói thêm một tiếng nào , Thức lừ lừ bước tới . Tùng Chi hoa cả mắt khi hai người lao vào nhau . Cô không biết làm sao can thiệp mà chỉ biết đứng bên ngoài la thất thanh , khi Thức bằng một đòn judo đã quật ngã Hòa nằm dài trên đất.

Những người đàn ông ở những hàng quán gần đó chạy tới can . Họ lôi hai người lúc này vẫn còn đang hung hăng như hai con bò tót ra hai nơi.

Hòa chỉ tay vào mặt Thức :

- Tao không bỏ qua chuyện này đâu.

Tùng Chi quỳ quả bước vào trong . Cô vừa sợ , vừa xấu hổ trước bao nhiêu cặp mắt đang hướng về mình . Chắc họ nghĩ hai người đánh nhau vì Chi . Rồi họ sẽ đồn đại chuyện ... giành gái cho mà xem . Rõ là nhục !

Đoán được tâm trạng của cô , Thức vội bước vào theo cô :

- Anh rất tiếc đã không nhận được.

Tùng Chi vẫn còn run :

- Động chân động tay đâu phải là cách giải quyết hay nhất . Thú thật vừa rồi tôi sợ quá.

Thở dài , Chi nói :

- Tại sao Hòa lại nghĩ bậy bạ như vậy chứ ? Hòa còn hăm sẽ không bỏ qua chuyện này , tôi thấy lo.

Thức trầm giọng :

- Anh không ... động tay động chân nữa . Chi không phải lo cho Hòa . Anh hứa đấy.

Tùng Chi làm thinh . Cô chỉ đau đớn khi nghĩ tới Hòa , chứ không hề lo cho anh . Hòa là người cao ngạo , để bụng những chuyện sĩ diện . Chỉ một lời buột miệng của Tùng Chi thôi , cô đã phải trả giá , thì chắc chắn Hòa sẽ tìm cách rửa cái nhục bị Thức quật ngã hôm nay.

Thức lại nói tiếp :

- Anh sẽ giải thích với dì Vân , Luyện và Phương rằng đây là mâu thuẫn riêng giữa anh với Hòa , chứ không hề liên quan đến em.

Tùng Chi ghen lời :

- Nhưng Hòa cố tình dựng chuyện để sỉ nhục anh trước mặt tôi . Anh ấy thật đáng trách.

Bỗng dưng Chi muốn khóc hết sức . Lẽ nào bản chất của Hòa tệ đến thế ? Anh quá tệ khi bộc lộ con người thật của mình trước mắt Tùng Chi.

Thức vỗ về :

- Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa , em sẽ thấy nhẹ lòng.

Tùng Chi gượng gạo :

- Tôi có nghĩ gì đâu.

Thức mỉm cười khích lệ :

- Vậy thì vào làm việc với anh , sách rách nhiều lắm , mình phải dán lại thôi.

Tùng Chi cố pha trò :

- Chà ! Lên giọng giống ông chủ ghê . Thưa ông , tôi phải dán quyển nào đây ?

Thức đưa Chi bộ Anh Nam sử lược :

- Đây ! Bộ sách này cực quý đó , dán lại xong tha hồ cho ông Luyện hét giá trên trời.

Tùng Chi khen :

- Anh thẩm định sách tài ghê . Mà anh thích sách cũ từ hồi nào vậy ?

Thức chuyển tông xưng anh ngọt xớt :

- Anh không nhớ nữa . Nhưng chắc sở thích ấy bắt đầu từ tủ sách của ba anh để lại . Trong đó có bộ "Chiến tranh và Hòa bình" bị thiếu một quyển . Anh bức rức lắm , nhưng không biết làm sao . May nhờ bạn bè chỉ , anh đến các cửa hàng sách cũ trong thành phố . Lùng sục cả tháng trời anh mới tìm đủ trọn bộ . Rồi từ đó máu mê sách cũ lậm vào người . Hễ có thời gian là phân xác đất phân hồn anh đến các cửa hàng sách cũ để tìm kiếm.

Im lặng một chút , Thức nói tiếp :

- Anh đặc biệt thích những cuốn sách xưa có lời tặng ghi ở trang đầu

. Thường là những lời bày tỏ tình cảm một cách nồng nàn , qua đây anh biết rằng ngày tháng năm đó có một chàng yêu một nàng mà không dám ngỏ lời trực tiếp , bèn mượn sách thay lòng.

Nhìn Tùng Chi , Thức xa xôi :

- Mới hay dù xưa nay sách cũng hỗ trợ cho những mối tình , dù mối tình không thành , sách vẫn mãi là kỷ niệm đẹp . Với nhiều người , trong đây có cả bà Khánh Hà , sách là một gia tài , một kỷ vật mà mỗi lần lật trang sách cũ sẽ thấy hồn người xưa ...

Tùng Chi tấm tắc :

- Nói nghe hay thật ! Lần đầu tiên tôi nghe có người nêu lên vai trò tích cực hết sức độc đáo của một quyển sách kiểu như thế.

- Nhưng đúng phải không ?

Tùng Chi liếc xéo Thức , cô chợt nhận ra anh là người sâu sắc , thâm trầm chứ không cao ngạo nhưng hời hợt như Hòa . Chỉ nhớ tới bờ vai vững chãi của anh , bờ vai rộng ấy đã có một lần cô ngã đầu vào ngực nở . Tùng Chi đã khóc cho riêng mình , nhưng cô không khóc trong cô đơn mà bên cạnh cô có một người sẵn lòng chia sẻ.

Giọng Thức ấm áp vang lên :

- Anh từng đọc từ trang đầu của một quyển sách cũ câu này : "Hãy cho người khác nhiều hơn họ mong đợi , và hãy làm điều đó bằng cả tấm lòng" . Anh có cảm giác mình đang làm điều đọc từ trong trang sách ấy bằng cả tấm lòng . Còn Tùng Chi , em nghĩ sao ?

Tùng Chi hóm hỉnh :

- Tôi nghĩ rằng : "Im lặng đôi khi là câu trả lời hay nhất "

Bất giác cả hai người cùng cười . Tùng Chi ngỡ ngàng nhận ra Thức gần gũi với mình biết bao , vậy mà lâu nay cô lại cố tình loại anh ra khỏi tâm hồn để nghĩ mãi tới một người không nên nghĩ.

Tùng Chi uể oải nhìn những dòng xe xuôi ngược trên phố . Suốt một tuần nay cô hết ra rồi lại vào ngóng trông Thức , nhưng chẳng thấy anh đâu . Chi buồn rầu thơ thẩn không khác gì lúc thất tình Hòa . Và cũng như vậy , Chi không dám mở miệng hỏi thăm ai xem Thức đang ở đâu , sao bỗng dưng anh biến mất như chưa từng bao giờ có mặt trên đời này.

Người duy nhất Tùng Chi có thể dò dẫm là Oanh Nhi . Nhưng con nhỏ chảnh ấy dạo này rất thấy ghét . Vào lớp nó toàn ngồi chen vào với bọn con trai , giờ về không về với Chi mà theo bọn chúng vào mấy quán internet để tán gẫu qua mạng.

Tối đến , Chi gọi điện thoại , mới nói bằng quơ dạo đầu vài câu nó đã ỏng ỏng than bận rồi gác máy nghe dội vào đầu cô mớ chuyện.

Tùng Chi ức lắm , cô đâm ra giận cả hai chú cháu Oanh Nhi mà

không biết vì lý do gì.

Người Chi giận đến đau buốt ngực là Thức , anh biến đi đâu mất và không nói với Chi một lời chia tay nào . Bao đêm trần trọc , Tùng Chi không nhớ được mình có làm gì khiến Thức hết muốn ghé chơi không ? Cô tin anh không phải người nhỏ nhặt , chấp nhất những câu bông đùa cợt con để lẳng lặng giã từ nơi anh từng nói rất yêu thích như vậy . Nhưng tại sao ? Tại sao Thức không tới nhỉ ?

Nhạc từ quán cà phê cứ vang ra da diết :

"Chiều nay còn mưa sao em không lại ? Nhớ mai trong cơn đau vùi làm sao có nhau , hằn lên vết đau ... "

Quán xá vắng ngắt , phố xa ngơ ngác buồn . Hàng me già đơn độc thả những chiếc lá vàng nhỏ xíu khiến hồn Tùng Chi cứ rưng rưng . Cô xếp lại mấy bộ sách và băng khuâng nhớ.

Từ xe ôm , dì Vân bước xuống , bà cao giọng bảo :

- Con về đi !

Tùng Chi lại dỗi mắt ra đường :

- Con ở lại với dì cho vui.

Bà Vân kêu lên :

- Ngồi suốt từ sáng tới giờ , chưa mệt à ? Không khéo lẳng đùng ra xỉu thì khổ chứ vui hồng nổi.

Tùng Chi phụng phịu :

- Dì làm như con thích xỉu lắm vậy.

- Ai bảo con thích đâu.

Rồi bà thắc mắc :

- Đạo này sao con siêng thế ? Dì chẳng nghe con nạnh nẹ với thằng Phương , thằng Luyện , đã vậy kêu về nghỉ ngơi lại không chịu . Hơi bị ngộ nghen.

Tùng Chi chép miệng :

- Giờ này về nhà không có ai , con buồn đến chết.

Bà Vân thần nhiên ... đuổi :

- Chết cũng phải về , không thì mẹ mày lại bảo dì Vân bóc lột anh em bây.

Tùng Chi xịu mặt :

- Dì đuổi , con đành đi thôi.

Nhìn Tùng Chi giận dỗi dắt xe , bà Vân nói :

- Đi đường cẩn thận đó.

- Vâng.

Ấm ức , Chi phóng xe đi , thay vì về nhà , cô quyết định ghé nhỏ Oanh Nhi , miệng lầm bầm , cô vái trời cho nhỏ chảnh ấy có ở nhà ... Và lời lầm bầm của cô đã ứng.

Oanh Nhi trong chiếc váy cùn cùn ra mở cửa cho cô , con bé nói như reo :

- Mới nhắc Tùng Chi , Tùng Chi đã xuất hiện . Linh thật !

- Mà nhắc tao làm gì ?

- Người khác nhắc mà chứ không phải tao.

Định hỏi “người nào ?” , Tùng Chi đã kịp ngậm miệng lại khi thấy chiếc Future màu xám bạc của Thức dựng ở góc sân.

Nhi lấp lửng :

- Nhà tao đang có khách , thêm mà đúng là vui nha.

Tùng Chi ra vẻ ngạc nhiên :

- Chú Thức mà là khách à ?

Oanh Nhi nheo nheo mắt :

- Chú Thức là người nhà , tao muốn nói tới "nàng" của chú ấy kia .

Nào , vào đây tao giới thiệu ... bà con cho biết nhau.

Tùng Chi khựng lại , cô áp úng :

- Có người lạ , tao không vào đâu.

Oanh Nhi nhăn nhó :

- Ai đâu mà lạ . Mà trước lạ sau quen , ngại quái gì chứ.

Tùng Chi đành bước theo Nhi . Cô nhớ lại cảnh mình từng chịu đựng khi thấy Hoàng Lan ngồi kể Hòa một cách tình tứ mà khổ tâm.

Chỉ cần bước vào trong , Chi sẽ mục kích màn kịch như thế , nhưng diễn viên là hai người khác . Chao ơi ! Sao cô phải bị làm khán giả bắt đắ dĩ hoài vậy ?

Chỉ mới tưởng tượng , Tùng Chi đã sốc . Cô dứt tay mình ra khỏi tay

Oanh Nhi xăm xăm bước về phía dựng xe.

Cố gắng lắm , Chi mới nói được cả câu :

- Hôm khác tao ghé , giờ tao phải đi chợ ...

Oanh Nhi cười cười :

- Coi vậy mà nhất . Nhưng tao nắm được tẩy của mà rồi . Muốn đi chợ thì cứ đi , tao không giữ mà lại đâu . Biến nhanh lên đi ... thỏ.

Tùng Chi xui xuống như bông gòn gặp mưa . Không ngờ Oanh Nhi đành đoạn đuôi mình như vậy , cô đang muốn nó nắn nỉ mình , vừa muốn bỏ về thật . Nhưng nếu Oanh Nhi nhiệt tình , Tùng Chi sẽ nghĩ lại không chừng . Giờ mà hạ mình bước vào phòng khách thì còn gì là Tùng Chi nữa.

Mím môi , cô gạt chân chống xe , ngay lúc đấy Thức xuất hiện ở ngưỡng cửa . Khác với mọi ngày , hôm nay trông anh thật lịch sự với áo sơ mi kẻ ô nhỏ màu nhạt và cà vạt xanh đậm , mặt đầy vui sướng . Anh cười rạng rỡ với Chi . Cô không sao cười đáp lễ cho tròn nụ khi kể bên Thức là một cô gái đẹp.

Chắc ... hẳn là "nàng" của Thức rồi . Tùng Chi gượng gạo gật đầu chào . Cô gái mặc jupe màu mận chín thì tháo giầy vào tai Thức rồi quay vào trong.

Tùng Chi nghe giọng Thức vang lên như từ nơi nào xa xăm :

- Sao vội thế Tùng Chi ?

Cô nuốt nghẹn xuống :

- Ừ , vội . Vội lắm cơ . Tôi đi đây.

Rồi không đợi chú cháu Oanh Nhi kịp nói thêm lời nào , Tùng Chi phóng xe đi.

Cô không về nhà mà vào quán cà phê cô với Oanh Nhi từng gặp Trung và bà Khánh Hà. Chọn chỗ ngồi khuất sau bụi thủy trúc , Chi gọi cà phê rồi rưng rưng khi nhận ra sự lẻ loi của mình . Rốt cuộc Tùng Chi vẫn là một kẻ nông nổi , bồng bột , cô luôn chủ quan trước sự chăm sóc của một người khác phái để rồi vỡ mộng.

- Chào ! Tùng Chi

Cô hết hồn khi bị gọi đích danh , ngẩng lên Chi thấy Trung . Anh chàng trông trẻ trung , phá phách với chiếc áo body vàng cam tươi rói chói chang đang nhìn cô như thương hại.

Không đợi Chi mời , Trung ngồi xuống :

- Sao lại solo buồn quá vậy ?

Tùng Chi nói dối :

- Tôi đang chờ bạn đấy chứ.

- Cô nhỏ vẫn thường đi chung à ?

Chi không trả lời , cô băng quơ :

- Anh trung thành với cái quán có vẻ cổ lỗ này quá nhỉ.

Trung so vai :

- Tôi không thích mọi sự đổi thay dù đó chỉ là một chỗ ngồi . Còn Chi thì sao mà lại chọn nơi này ?

Tùng Chi khuấy nhẹ ly cà phê :

- Tôi ... tôi không biết chỗ nào nữa hết.

Trung nheo mắt :

- Vẫn còn nhiều quán khác như Đồng Vọng chẳng hạn.

Tùng Chi cay đắng :

- Lẽ ra anh đừng cho tôi biết ở Sài Gòn có một quán cà phê như thế.

Trung đốt thuốc , anh rít một hơi rồi nói :

- Thử một điếu nhé ?

Chi rúm người lại :

- Cám ơn.

Trung bật cười :

- Nhìn Tùng Chi lúc này khó ai tin em từng ... nã tôi không thương

tiếc . Mà sao hôm đó em chần quá vậy ?

Tùng Chi liếm môi :

- Tự vệ thôi.

Trung nghiêng người về phía trước :

- Nhưng rốt cuộc người khiến em tổn thương đâu phải là tôi.

Tùng Chi lạnh tanh :

- Nếu anh muốn ngồi ở đây hãy nói chuyện khác đi.

Trung nhip tay lên bàn :

- Đương nhiên tôi muốn ngồi ở đây . Nào , Chi muốn tôi nói chuyện gì ? Chuyện về anh bạn Thức nhé ? Anh ta là một tay khá đấy , nếu không đâu thấu được tình cảm của mẹ tôi và làm ông Hòa điên tiết lên vì ghen.

Tùng Chi bĩu môi :

- Anh cũng tầm tối như anh Hòa.

Trung bắt bẻ :

- Sao lại tầm tối ? Em cụ thể xem nào ?

Tùng Chi khó khăn mở miệng :

- Anh Hòa cho rằng ... rằng anh Thức có ... có ...

Trung nhấn mạnh :

- Có tình ý với mẹ tôi chứ gì ? Ồi dào ! Ông Hòa đúng là khéo tưởng tượng . Nhưng ông cũng có lý của ông khi nói thế.

Tùng Chi dài giọng :

- Lý gì ác vậy ?

Trung lại rít thuốc . Nhả khói thành những vòng tròn điệu nghệ song , Anh mới nói :

- Chi không biết đâu . Mẹ tôi có mộng làm nhà thơ . Bà cũng làm được một số bài rồi chạy vạy đăng báo này báo kia , rồi gia nhập Câu Lạc Bộ này , Hội nhà thơ nọ . Ba tôi và ông Hòa rất ghét kiểu văn nghệ nghiệp dư này , nên có vài lần lên tiếng phê phán . Mẹ tôi phản ứng lại bằng cách sống tự do để gởi trọn phần đời còn lại cho niềm đam mê như bà vẫn nói.

Trung nhếch mép chua cay :

- Thế là ba tôi mất vợ , anh em tôi mất mẹ vì sự nghiệp thơ ca cuối đời của bà . Tôi luôn tôn trọng sự lựa chọn của mẹ và chấp nhận sự thật đắng cay rằng mình không bằng văn chương thơ phú , song anh Hòa thì không . Bởi vậy anh luôn bất đồng với mẹ.

Tùng Chi vẫn khó chịu :

- Bất đồng đâu có nghĩa người đáng con cháu như Thức có tình ý với bác Hà . Thật là vớ vẩn hết chỗ nói . Lẽ nào bác gái không nói ba anh Thức ngày xưa là bạn thân của bác ?

Trung nhú mảy :

- Bạn thân à ? Thân cỡ nào ? Ông ta tên gì ?

Tùng Chi bưng ly cà phê lên uống . Cô ân hận sao mình lại nhiều chuyện.

Thấy Chi lơ đã , Trung lại nhắc lại câu vừa hỏi . Chi nhỏ nhẹ :

- Anh nên tìm hiểu từ bác gái . Tôi chỉ biết tới đó thôi.

Trung đốt tiếp điếu thuốc thứ hai . Là một người thông minh , anh nói kết mẩu chốt của câu chuyện một cách mau chóng rồi nói :

- Ba Thức chắc là người từng đề tặng mẹ tôi rất nhiều sách ?

Tùng Chi lấp lửng :

- Có thể là thế.

Trung so vai :

- Chỉ là cố nhân thôi . Mà cố nhân thường là nguồn hứng bất tận .

Chà ! Chắc sắp tới mẹ tôi lại ra tuyển tập thơ mới quá.

Tùng Chi ngạc nhiên vì cách nói từng từng của Trung . Dường như anh không quan tâm về cách sống của bà Hà . Anh không như Hòa đặt nặng vấn đề danh dự của cá nhân và gia đình . Trung có vẻ thoải mái vì nghệ thuật . Chắc anh giống tính mẹ , còn Hòa giống tánh ba . Nhưng anh em Trung giống ai cũng không liên quan tới Chi , cô nghĩ ngợi làm gì nhỉ ?

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương 12

Giọng Trung bỗng đổi khác :

- Cách đây mấy hôm , Thức có dẫn một cô gái tới thăm mẹ tôi . Chi biết cô nàng đó không ?

Tùng Chi cố ra vẻ tự nhiên :

- Bạn của Thức , đâu phải ai tôi cũng biết.

Trung búng tàn thuốc vào cái gạt tàn hình vỏ ốc :

- Đương nhiên , nhưng cô nàng này trông ...Tây lắm . Chi nên biết.

Tùng Chi từ tốn :

- Tôi chỉ muốn biết Thức đưa bạn gái tới thăm bác Hà với mục đích gì ?

Trung xoa cằm :

- Chắc anh ta muốn giới thiệu tử sách của mẹ tôi . Hoặc giả giới thiệu bạn gái của mình với bạn gái của ba mình ngày xưa . Hôm ấy tôi có

việc đi ngay nên không rõ lắm.

Tùng Chi lại uống thêm một ngụm cà phê nữa , Trung cười cười :

- Tối nay , Chi sẽ rất khó ngủ đấy.

Tùng Chi thản nhiên :

- Tôi đang cần thức để học bài , lo gì chuyện khó ngủ.

Trung gật gù :

- Cứng cựa lắm ! Nhưng em không thắc mắc xem dạo này ông anh tôi sống thế nào à ?

- Để làm gì khi mọi chuyện đã qua rồi.

Trung nhìn Tùng Chi đăm đăm :

- Nhưng với tôi mọi cái dường như mới bắt đầu . Em là cô gái gây cho tôi ấn tượng mạnh nhất , mạnh đến choáng váng mặt mày . Tôi đã cố nén tình cảm của mình xuống tận đáy lòng vì không muốn anh em mâu thuẫn . Tôi đã đau đớn biết bao khi hiểu với anh Hòa , em chỉ là một thoáng mơ hồ có để đùa vui , mắt cũng chẳng hề buồn . Tôi hằng khao khát được em , nhưng không được . Em như chiếc bóng kẻ bên song chẳng khi nào tôi giữ được em.

Tùng Chi ngơ ngác như người mới từ cung trăng rơi xuống . Cô không ngờ Trung có thể nói như vậy với mình.

Mặt nghiêm lại , cô bảo :

- Tôi không thích anh đùa như thế đâu.

Trung dịu dàng :

- Tôi hay đùa thật nhưng hiện giờ tôi đang rất nghiêm túc . Với tôi , tất cả những gì thuộc về tình cảm đều rất hết sức thiêng liêng , tôi không bao giờ bỡn cợt . Hãy tin tôi.

Tùng Chi bối rối :

- Anh làm tôi khó xử quá.

Trung nòng nản :

- Em hãy nói thật với chính mình cũng như tôi vừa hết sức thật với em.

Tùng Chi chớp mắt:

- Anh lúc nào cũng là bạn , một người bạn tốt của tôi.

Trung nói :

- Cảm ơn em . Tôi buồn nhưng hạnh phúc vì được là bạn tốt của em.

Rồi anh cao giọng :

- Đã là bạn tốt , em cần gì cứ nói tôi một tiếng nhé.

Tùng Chi mỉm cười , cô thấy bớt lẻ loi ở nơi xa lạ này.

Giọng Trung đầy thắc mắc :

- Chắc không phải Tùng Chi tự nhiên vào quán một mình đâu nhỉ ?

- Đã nói tôi đang chờ bạn mà.

- Hà ! Chắc người bạn nào đó đã cho Chi leo cây rồi . Tôi thành thật cảm ơn hẳn đã dành cơ hội cho tôi.

Tùng Chi xụ mặt . Cô vẽ vòng vo trên bàn kiểu như đang sốt ruột ngóng chờ . Nếu phải chờ , chắc người đó là Thức . Nhưng bây giờ chờ anh là đồng nghĩa với vô vọng vì anh đang ở bên cô gái khác.

Lòng Tùng Chi như bị ai xé nát , cô nhìn Trung rít thuốc và hỏi :

- Có ngon không ?

Trung nhún vai :

- Cứ thử rồi biết.

Tùng Chi xăm soi điều thuốc trên tay , Trung nói :

- Thuốc the có đầu lọc nhẹ hùi ,

- Vậy sao anh hút ?

- Cho ra vẻ ta đây vậy mà !

Tùng Chi bấu môi :

- Tôi chả cần cái vẽ khó ưa đó.

Dụi ngay điều thuốc hút dở , Trung bảo :

- Thế thì đẹp ! Em vừa lòng chưa ?

Chi chống cằm nhìn :

- Anh không đi làm như anh Hòa à ?

Trung lắc đầu :

- Không ! Tôi có nhiều người nuôi lắm , tôi đi làm rồi các vị đó sẽ buồn vì không ai xài tiền họ.

- Đúng là ngụy biện . Anh đi làm cho công ty nhà mình không ăn lương cũng tốt vậy !

- Công ty của gia đình không có chỗ nào dành cho tôi hết . Nó là của anh Hòa , chỉ riêng anh mà thôi.

Tùng Chi đọc được trong mắt Trung vẻ bất bình khá rõ , cô dò thêm :

- Nghe đâu , công ty của riêng anh Hòa ấy đang thiếu vốn trầm trọng ?

Trung gật đầu xác nhận :

- Đúng vậy và người góp phần làm nên việc thiếu hụt này là mẹ tôi .

Bà cương quyết rút vốn để làm ăn riêng , nhưng là việc gì thì bà giấu rất kỹ.

- Sao lại giấu ?

- Bà không muốn ba tôi và anh Hòa can thiệp vào chẳng hạn . Nói chung mẹ tôi bây giờ bí mật lắm , nhưng tôi vẫn có thể bật mí một chút về những mối quan hệ ảnh hưởng đến bà ... Dường như anh chàng Thức có hợp tác làm ăn với mẹ tôi đó ...

Tùng Chi thật sự ngạc nhiên vì những gì vừa nghe . Té ra cô chưa biết nhiều về Thức như cô tưởng . Bỗng dưng Chi muốn đập phá hay

xô ngã một thứ nào đó để bớt nặng nề , căng thẳng nhưng cô không thể nào làm như vậy vì nổi loạn không phải là bản chất của Chi . Thường trước những việc bức xúc Chi chỉ khóc như cô đã từng gục đầu trên vai Thức.

Lúc này kể bên cô là người khác . Dù anh ta có nhiều tình cảm với Chi , cô cũng không đủ tin tưởng để ngã đầu lên vai anh ta và khóc . Cô không muốn lặp lại hành động đó nữa.

Tay run run , Tùng Chi lấy một miếng thuốc lá đặt lên môi mình . Trung có vẻ thích thú , anh bật quẹt cho cô . Tùng Chi hít mạnh vào và dĩ nhiên sặc . Chi vừa ho vừa nước mắt tràn trụa chẳng giống ai . Thuốc lá chẳng Ngon lành gì , nhưng Chi cảm thấy mình ngầu ngầu . Buồn bực cứ như theo khói tan biến.

Cô và Trung tiếp tục nói bao nhiêu là chuyện trên trời dưới đất mãi tới khi phố đã lên đèn , cả hai mới rời quán.

Người mở cửa cho Tùng Chi là Phương . Anh hỏi như quát :

- Mày đi đâu suốt buổi chiều hả con khỉ kia ?

Chi trả lời nhát gừng :

- Uống cà phê với bạn.

- Bạn nào khi nhỏ Oanh Nhi gọi điện kiểm mày mấy lần.

- Ngộ thiệt ! Bộ em có mỗi mình nó là bạn sao ?

Giọng Phương dịu xuống :

- Vẫn biết thế nhưng con bé hay đi với em nhất , mọi người phải lo khi cả nó cũng không biết em ở đâu chứ !

Bà Hạnh nói vọng từ bếp :

- Đi chơi ở đâu phải điện về cho biết chớ đâu để lương tuồng như vậy . Lần sau là ăn đòn đấy con.

Tùng Chi chớp mi . Cô thừa biết mẹ nói thế thôi chớ đời nào mẹ đánh Chi dù chỉ một cái cốc nhẹ lên đầu . Bước bằng những bước chân trần nhẹ lên lầu , Tùng Chi buông mình xuống nệm , cô lắng nghe buồn thắm vào từng thớ thịt . Lần thất vọng vì Hòa , Chi cũng rất buồn nhưng nỗi buồn ấy không như nỗi buồn hôm nay Chi phải mang . Mà thế gian này làm gì có nỗi buồn giống nhau . Chi ray rứt bấu vào gối . Chỉ có cô là nhẹ dạ là bồng bột để rồi vướng thêm một nỗi đau khác . Mà lẽ nào Thức không có chút tình ý nào với Chi . Tất cả đều do cô tưởng tượng ? Rồi những lời bóng gió trên đùa của Oanh Nhi cũng chỉ là trò chọc phá nó rất thích.

Ôi ! Sao chú cháu Thức thấy ghét đến thế . Tùng Chi nằm ôm nỗi buồn mãi tới lúc mẹ gọi dậy ăn cơm cô mới lò dò xuống.

Mặc kệ anh Phương và bà Thảo hào hứng cá cược trận bóng tối nay của giải vô địch Ý , Tùng Chi không góp vào lời nào , cô uể oải ăn ,

mệt nhọc nhai và lười biếng nuốt đến mức mẹ phải trừng mắt nhìn mấy lần.

Cơm nước xong , Chi lại rúc vào phòng , cô với tay lấy quyển nhật ký của bà Khánh Hà đọc để giải sầu . Cô đã đọc hết quyển nhật ký , đã hiểu hết cuộc tình đầy bi kịch của bà nhưng thỉnh thoảng Chi vẫn xem lại những dòng như được viết bằng máu của một người bất hạnh trong tình yêu.

Cô biết vì muốn cứu gia đình khỏi bị phá sản , bà Hà đã đồng ý lấy người đàn ông mình không yêu , người đàn ông lẽ ra là chồng của chị gái bà để rồi suốt phần đời còn lại chị em bà hục hặc.

Bằng khuôn Chi tự hỏi Hòa và Trung có biết cuộc hôn nhân oan trái này không ? Có lẽ không , nên Hòa mới không thông cảm với mẹ mình.

Giọng anh Phương ồm ồm :

- Chi ! Điện thoại.

- Ai gọi em vậy ?

- Hình như là tay Hòa , giọng không rõ lắm.

Tùng Chi khá bất ngờ , im lặng vài giây cô mới nói :

- Anh bảo em ngủ rồi.

- Có điên mới tin mày ngủ vào giờ này . Nè ! Tao để máy đó nghe , chuyện gì phải né nhau chứ ?

- Em không nghe đâu !

Dứt lời Chi dán mắt vào quyển nhật ký . Cô chưa đọc được dòng nào đã nghe anh Phương gọi nữa.

Tùng Chi đành đi tới chỗ để điện thoại . Cô thần thờ khi nghe giọng Hòa thật ngọt :

- Cuối cùng em cũng đã nhắc máy ... Dù ghét cỡ nào anh xin em hãy nghe anh nói.

Tùng Chi nhắm mắt lại :

- Tôi nghe đây . Anh nói đi

- Đừng xưng tôi như thế , anh đau lòng lắm.

- Thật ra anh muốn gì ?

Hòa im lặng . Vừa đủ cho Tùng Chi thắc thỏm chờ , anh mới lên tiếng :

- Anh lo cho em ... với cuộc đời này , em vẫn là con bé con ngây thơ , em không lường hết được lòng người đâu.

Tùng Chi cay đắng :

- Vâng ! Anh chính là bài học vỡ lòng của em.

- Cứ mĩa mai , chì chiết anh nếu điều đó làm em vui.

- Em sợ tất cả buồn vui liên quan tới anh . Thôi nhé !

- Khoan đã Chi . Anh muốn khuyên em một lời chân tình . Em nên cảnh giác với Thức . Anh ta không đơn giản chút nào.

Tùng Chi cười nhẹ :

- Phức tạp lắm cũng bằng anh là cùng . Có phải anh lo Thức sẽ hợp tác với bác gái làm ăn gì đó không ?

Hòa hơi khựng lại rồi giả lả :

- Sao anh lại lo nếu hấn và mẹ anh hợp tác ? Anh chỉ lo Thức lừa dối em thôi . Anh biết chắc chắn hấn đang có một cô ...

Tùng Chi nghe cổ khô khốc , cô nói :

- Em cũng biết . Cám ơn anh đã thông tin . Thế anh với chị Hoàng Lan ra sao ? Định bao giờ cưới đây ?

Hòa tránh né câu trả lời :

- Anh nói chắc em không tin . Chớ anh như hòn đá cuội , cứ lăn mãi chả rong rêu nào bám vào được đâu . Anh chưa muốn bị ràng buộc vì anh vẫn còn đang lựa chọn cho mình một người thật hoàn hảo . Anh rất tiếc khi em đã rời xa anh vì những lời bóng gió của Hoàng Lan . Với anh cô ấy chưa phải là một bến bờ yên ả nhất.

Tùng Chi nhấn mạnh :

- Nhưng anh vẫn neo thuyền ở đó chớ nào dám rời xa nơi khác ? Nên nhớ cái bến bờ chưa phải yên ả ấy là cứu cánh cơ nghiệp nhà anh đấy . Đừng nghĩ con bé còn quá ngây thơ với đời này không biết gì.

Hòa kêu lên oan ức :

- Cứu cánh của cơ nghiệp nhà anh à ? Làm gì có chuyện đó . Em nghe nguồn tin thất thiệt này từ đâu vậy kìa ?

- Nhưng đúng phải không ?

- Hừm ! Thật vớ vẩn . Anh là đàn ông mà lẽ nào phải bám váy phụ nữ kiểu như Thức . Hấn đang tìm cứu cánh cho bản thân từ mẹ anh thì có.

Tùng Chi kêu :

- Sao lại kéo Thức vào chuyện này ?

Hòa gằn giọng :

- Anh muốn tìm hiểu xem Thức đang dụ mẹ anh kinh doanh lĩnh vực nào , hãy cho anh biết đi Chi.

- Đi mà hỏi anh ấy chứ đừng moi tin ở em . Thôi nhé ! Em bận lắm ! Dứt lời Chi dập am.nh máy xuống . Cô vỗ vỗ vào đầu như muốn cho những lời Hòa nói ... bật ra hết để tâm hồn cô được thanh thản . Ngày hôm nay Chi phải nghe , thấy và chịu đựng nhiều chuyện quá rồi.

Nhìn qua bên lán giềng , khoảng sân chìm trong tăm tối . Từ khi

Hòa và Trung dọn về nhà đã xây xong đến nay , Chi rất ít khi nhìn qua bên ấy , cô sợ phải đối diện với ký ức về Hòa . Nhưng bây giờ Chi chẳng còn sợ gì nữa , anh không đáng để cô nhớ tới , chính Hòa đã dập tắt chút lửa le lói cô vẫn cố giữ lại cho riêng mình.

Oanh Nhi nheo mắt nhìn Tùng Chi :

- Đã bảo là tao đùa , sao mày để bụng hoài vậy ?

Tùng Chi ra vẻ thản nhiên :

- Tao có để bụng gì đâu !

Nhi bĩu môi :

- Không để bụng sao tránh mặt chú Thức làm ổng ... khùng bỏ tao quá trời.

Tùng Chi bẻ tay :

- Đâu phải lúc nào tao cũng rảnh rang để trò chuyện hay nghe điện thoại của chú Thức nhà mày.

Vẫn đáng về lác xắc , Oanh Nhi vặn vẹo :

- Mày bận gì dữ vậy ? Bận nuôi con mọn hay chăm sóc mẹ chồng ồm ? Hừm ! Tầy của mày tao nắm trong tay đây nè.

Con bé tũm tũm cười :

- Tao mừng vì mày biết quên hạng người không đáng nhớ như Hòa , càng mừng hơn khi mày đã biết khổ vì một người khác.

Tùng Chi giầy nẩy :

- Đừng nói xàm . Tao chả khổ vì ai hết.

- Vậy sao mấy hôm nay nhìn vào mắt mày thấy xa vắng thế ? Nè !

Trước đây mày gan lắm mà.

Tùng Chi nhăn nhó :

- Tao không hiểu mày muốn nói cái gì.

Oanh Nhi hất hàm :

- Trước đây mày dám :

"Yêu ai thì bảo là yêu

Ghét ai cứ bảo là ghét"

Sao bây giờ lại chối một tình cảm chân thật nhất ? Mày có phải thờ đâu mà sợ chú tao.

Tùng Chi ngập ngừng :

- Chẳng lẽ người ta dễ quên và mau chóng đón nhận một tình cảm mới đến thế sao ? Tao không thể chớ không phải sợ.

Oanh Nhi ra vẻ thầy đời :

- Tình cảm tự nó đến , tự nó đi . Mày không ép trái tim mình được đâu.

Tùng Chi nhún vai :

- Mày cũng chả ép được trái tim tao đâu.

Nhi nhíp tay trên bàn :

- Tao đang cứu vớt trái tim mày chớ không hề ép . Tội nghiệp ! Đừng hành hạ nó nữa . Nó đang khao khát được hòa nhịp với một trái tim khác đó.

Tùng Chi phát tay :

- Nói chuyện khác đi.

Oanh Nhi ngóng cổ về phía quầy :

- Chờ cà phê đã . Quán này chậm hơn rùa . Ngồi đây nãy giờ mà chả ai phục vụ hết.

- Cũng do mày chọn rồi cần nhẫn.

Oanh Nhi xa xôi :

- Đôi khi người ta vẫn chọn nhầm mà.

- Lại lý sự . Mày ngụ ý gì đây ?

Oanh Nhi cười :

- Không ! Không ngụ ý gì hết . Tao chỉ nhớ tới chị Kim Thủy khi nói thế thôi.

Tùng Chi tò mò :

- Chị Kim Thủy nào ? Phải người hôm trước ở nhà mày với Thức không ?

- Phải ! Sao mày đoán ra hay vậy ?

- Vì tao là bạn mày . Ý mày ra sao tao phải biết chứ !

Oanh Nhi nói :

- Chị Thủy là bạn thời trung học với Hoàng Lan ...

- Và là "nàng" của chú mày ?

Oanh Nhi xoa cằm :

- Tao nói vậy mà cũng có người tin . Chị ấy là bà con bên mẹ của chú Thức . Lẽ ra tao gọi bằng cô mới đúng vai vế , nhưng không họ hàng ... ngu sao gọi cô.

Tùng Chi thấy nhẹ cả lòng , cô hỏi tới :

- Chắc chị Thủy và chú mày thân lắm !

Nhi gật đầu :

- Có lẽ là như vậy . Nhờ ... moi tin bà Thủy tao mới biết chuyện Hoàng Lan và Hòa đó chứ . Bà Thủy rất có máu buôn bán , làm ăn . Chưa tới 30 mà đã có trong tay mấy shop bán quà lưu niệm cao cấp ngoài quận Nhất . Công danh sự nghiệp của chị ấy thì phát lắm nhưng đường tình duyên lại lận đận , chị ấy lấy nhầm một gã lười lao động , siêng ăn chơi nên đành ly dị , vì chịu đựng gã không xuể . Chị Thủy bảo suốt cuộc đời còn lại chị ấy không bao giờ làm lần thứ hai ... Chị Thủy bảo làm lần trong kinh doanh còn có thể làm lại , nhưng làm lần con người thì Vạn cổ sầu , vạn năm hận ...

Tùng Chi nhăn mặt :

- Mày kể chuyện của chị Thủy gì đó với tao chi vậy ?
- Để mày rút kinh nghiệm chớ chi nữa.
- Kinh nghiệm gì cơ chứ !

Thấy Tùng Chi có vẻ khó chịu , Oanh Nhi cười hì hì :

- Kinh nghiệm ... yêu.

Tùng Chi cau kỉnh :

- Vô duyên !
- Giận rồi hả ? Cho mà biết chú Thức và Hòa là hai thái cực như nước với lửa , như trăng với đèn . Mày chỉ nhằm lẫn đánh đồng hai người như nhau là hỏng to đấy . Tao nhiều chuyện, vô duyên thiệt nhưng tao là bạn thân của mày.
- Bà Tám lửa thì có.

Nhi tình queo :

- Không có bà Tám này , mày lấy ai tâm sự.

Tùng Chi làm thinh . Cô chớp mi khi thấy Thức bước vào quán . Mặt đỏ bừng bừng . Chi tức khi thấy chú cháu Oanh Nhi đã sắp đặt cho cô tới quán "Chạm như rùa" này.

Không cần giả vờ ngạc nhiên sao ông chú xuất hiện ở đây , Oanh Nhi thẳng thắn :

- Cháu giao Tùng Chi cho chú đó . Nếu vụng về làm nó biến mất chú ráng chịu nha.

Dứt lời con bé ung dung đứng dậy bước đi . Tùng Chi vội đứng lên theo nhưng Thức đã giữ tay cô lại.

Giọng anh tha thiết làm cô nao nao lòng :

- Ngồi lại với anh đi Tùng Chi.

Cổ ra vẻ lạnh lùng , Tùng Chi nói :

- Vâng tôi sẽ ngồi lại . Nhưng để làm gì ?

Thức hết sức dịu dàng :

- Anh muốn nói với em rất nhiều điều.

Tùng Chi đành ngồi xuống . Thức hỏi :

- Em có giận anh không ?

Chi đưa tay vén tóc :

- Sao tự nhiên lại giận anh ?
- Nhưng có buồn phải không ?

Tùng Chi làm thinh . Biết ... người ta buồn mà còn cố tình . Hừ !

Những gã đàn ông đều giống nhau ở điểm độc ác . Ở điểm này chắc Thức không thua kém Hòa đâu.

Giọng Thức nhẹ tênh :

- Suốt thời gian qua anh đi công tác ở Đà Nẵng . Anh rất muốn trước

khi đi sẽ nói vài lời như tạm biệt em , nhưng anh đã không làm được điều đó . Anh nghĩ em không cần nghe lời tạm biệt , không cần biết anh ở đâu , làm gì . Tóm lại là em không cần anh nên anh thế nào em cũng đâu quan tâm . Đã như thế , tốt nhất là âm thầm mà đi.

Tùng Chi chớp mắt :

- Anh trách ... người ta đây à ?
- Anh chỉ bày tỏ lòng mình.

Tùng Chi cắn môi :

- Anh có nghĩ mình đã sai không ?

Thức nói :

- Lúc đó thì không . Nhưng khi không được gần em , nghe em rúc rích những lời dù rất vô tâm anh mới nhận ra mình dở , mình sai.

Tùng Chi ầm ức :

- Nhưng anh có thêm sửa sai đâu ?
- Sao em biết ?

Chi nghe giọng mình sũng nước :

- Anh bỏ quên ... người ta luôn còn gì ...

Thức nhìn những giọt nước mắt chực rơi ra khỏi mắt Tùng Chi . Tay anh nhẹ chạm vào chúng nóng hổi nhưng lòng anh lại mát rượi như đất mùa khô hạn gặp mưa rào.

Đây là lần thứ hai Tùng Chi khóc với anh . Nhưng lần này cô khóc cho anh , vì anh . Lòng Thức hân hoan , nhìn gương mặt nhạt nhòa nước mắt ấy , anh chỉ muốn được nâng niu , ấp ủ trong tay và hôn lên bằng những nụ hôn thương quý nhất.

Thức nong nân nhưng chân thật :

- Chỉ có khi chết anh mới quên được em.

Tùng Chi thẳng thốt :

- Thật sao ?

Thức nhẹ nhàng gật đầu . Chi đáp ứng :

- Em không đáng được như vậy . Em ... em ...

Thức trầm giọng :

- Em không thích anh chứ gì ? Điều đó không hề chi . Chỉ cần em biết nhớ khi thiếu vắng anh như vừa rồi là anh vui rồi . Nào ! Kể cho anh nghe em đã làm gì khi không có anh đi.

Tùng Chi cuối đầu . Chẳng lẽ cô khai thật suốt thời gian qua cô chẳng làm được gì ngoài việc ngóng trông rồi sau đó giận mà lẩn tránh anh sao ?

Thức tìm những ngón tay mềm xinh xắn như tay trẻ nhỏ của Chi và giữ trong tay mình . Anh cảm nhận được tay cô đang run và đang từ từ xiết lấy tay anh.

Tùng Chi phụng phịu :

- Em có làm được gì ngoài việc giận dỗi đâu.

Thức cười :

- Giận một người mình không thích chắc là khó chịu lắm . Anh xin lỗi đã làm em giận vậy.

Tùng Chi cong môi lên :

- Anh biết em giận chuyện gì không mà xin lỗi ?

Thức chắc nịch :

- Anh xin lỗi đã làm em hiểu lầm rồi giận lắm . Nhưng cũng nhờ đó anh tin chắc một điều : Anh hạnh phúc khi em đặt tay mình vào tay anh.

Thức nồng nàn , tha thiết :

- Nếu tin anh xin đừng rút tay về.

Chi muốn khóc hết sức khi Thức nâng niu từng ngón tay mình như nâng niu một vật quý.

Cô ray rứt :

- Em sẽ như thế nào nếu một ngày kia thiếu tay anh ?

Thức trầm giọng :

- Trừ khi em không cần anh nữa.

Tùng Chi nói :

- Em cần anh ... Lẽ ra em phải nhận xét điều quan trọng này ngay lần gặp thứ nhất . Hôm đó sau khi bị ngắt , khi tỉnh lại , gương mặt đầu tiên em thấy là anh . Dầu còn hết sức sợ hãi và hoang mang em vẫn cảm được sự lo lắng trong ánh mắt anh . Sau đó gia đình ai cũng rất khen anh , quý anh ...

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương 13

Thức tủm tỉm :

- Chỉ riêng em là ghét anh , ghét ra mặt.

Tùng Chi đỏ mặt :

- Vì em xấu hổ khi tưởng tượng những gì anh đã làm cho em , nên em ghét anh , ghét lắm kìa.

Thức nghiêng đầu nhìn Chi :

- Anh chỉ bế em , hôn hít nhân tạo cho em tỉnh lại chứ có làm gì nữa đâu.

Chi phụng phịu cầu mạnh vào tay anh . Thức lại cười chịu trận . Anh hóm hỉnh :

- Đừng xỉu nữa đây !

Tùng Chi ầm ức :

- Vừa gặp lần đầu đã làm người ta hồn lên mây , bởi vậy ghét là phải.

Thức thì thầm :

- Anh mong được em ghét như vậy đến suốt đời.

Tùng Chi long lanh mắt :

- Ủ ! Ghét đến suốt đời ...

Thức say sưa nhìn Chi , cô chỉ muốn khóc vì mắt chứa đầy yêu thương của anh . Cái nhìn đó Chi chưa bắt gặp ở người đàn ông nào kể cả Hòa , người rất ngọt ngào , âu yếm với Chi.

Thức lo lắng :

- Sao lại rưng rưng nữa rồi ?

Tùng Chi khổ sở :

- Em sợ phút giây này qua nhanh và không lặp lại . Em sợ ...

- Sợ anh giống Hòa phải không ?

Tùng Chi không trả lời . Thức nói :

- Trong đời này đâu có ai hoàn toàn giống ai . Tình cảm người này với người kia cũng vậy . Khi nhìn thấy em lần đầu , anh đã bàng hoàng nhận ra đó là người mình mơ ước . Anh không hiểu vì sao lại nghĩ như vậy khi anh chưa hề biết gì về em.

Im lặng một chút , Thức nói tiếp :

- Mãi tới bây giờ cảm xúc của anh vẫn mãnh liệt như lần đầu trông thấy em . Phút giây này đây sẽ qua , tương lai sẽ tới , nhưng nếu không có em , tương lai ấy không còn chút ý nghĩa nào với anh cả.

Tùng Chi như quay cuồng giữa những lời của Thức . Cô biết cô cần có anh và anh lúc nào cũng giang tay che chở , dìu dắt cô qua những đoạn khúc khuỷu của đường đời.

Hai người tay trong tay , mắt trong mắt bên nhau trong im lặng . Chỉ im lặng mới nói lên tất cả :

Lâu lắm Thức mới bảo :

- Anh đưa em về.

Tùng Chi gật đầu . Cô đi nép vào Thức , ngồi ngoan hiền sau lưng anh . Đường về nhà như ngắn lại , Tùng Chi xôn xao bởi cái hẹn :

"Mai gặp nhau ở quầy sách" của Thức.

Cô vào nhà mang theo nụ cười rạng rỡ của anh . Thức phóng xe đi trong men tình say ngất . Tùng Chi dễ yêu và tội nghiệp . Anh có thể nào thôi yêu khi cô tinh khôi như một đóa bạch lan thể này.

Về nhà anh gặp gương mặt đăm chiêu của mẹ . Bà ngồi ở phòng khách với vẻ chờ đợi . Bà nói ngay khi Thức bước vào :

- Từ chiều đến giờ có nhiều cuộc điện thoại gọi tìm con . Con đi đâu thế ?

Thức ngập ngừng :

- Con đi uống cà phê.

- Với phụ nữ à ?

- Vâng !

Thức ngạc nhiên vì kiểu hỏi như xét nét của mẹ . Bà chưa khi nào thắc mắc về quan hệ bạn bè của anh . Sao hôm nay ...

Bà Chiêu Ly nhìn xoáy vào mắt Thức :

- Người phụ nữ ấy không phải là Khánh Hà chứ ?

Thức ngớ ngàng nhìn mẹ :

- Sao mẹ lại hỏi thế ?

Bà Ly bực dọc :

- Con trai bà ta muốn biết mẹ mình ở đâu vào buổi chiều nay . Hừ !

Cách hỏi đầy ngụ ý của nó làm mẹ khó chịu gần chết.

Thức cũng khó chịu vì cách nói úp mở của mẹ , anh cao giọng :

- Nó ngụ ý gì ? Mẹ nói rõ ra xem ?

- Nó bảo mà quan tâm đến mẹ nó là có mục đích . Hừm ! Mẹ tức điên lên mới cho nó biết xưa kia mẹ nó chết mê chết mệt ba mà ...

Thức nhăn nhó :

- Trời ơi ! Mẹ nói thế làm gì.

- Chớ không phải sao ?

Bà chợt vỗ bàn :

- Thì ra hôm trước mà hỏi mẹ về cái tên Khánh Hà là có lý do . Mà định bắt cầu cho ông Cường à ?

Thức chắc lưỡi :

- Mẹ nói kỳ thật !

- Nếu không , mà giao du với bà ta chi vậy ?

- Kim Thủy định mở nhà sách , con giới thiệu nó với bà Hà . Đó là lý do duy nhất.

Bà Chiêu Ly thoáng ngớ ngàng :

- Sao mẹ không biết ?

Thức nhún vai :

- Đâu có liên quan tới mẹ.

Bà Ly mắng con :

- Mất dạy !

Thức thở dài :

- không khéo mẹ làm cho hỏng chuyện kinh doanh của Kim Thủy

mất.

Bà Ly bĩu môi :

- Làm như thế gian này có mỗi khánh Hà ...

Thức ậm ự :

- Với ba con chắc có lẽ thế.

Dứt lời anh chợt ân hận vì gương mặt tái xanh của mẹ . Bà đứng dậy đi về phòng mình . Anh biết dù mẹ đã có cuộc hôn nhân khác , nhưng bà vẫn còn yêu ba mình . Theo năm tháng tình yêu ấy vùi tận đáy lòng mà không hề tan biến . Vừa rồi anh đã chạm vào nỗi đau của bà.

Tới phòng mẹ , Thức gõ cửa . Bà Ly nhát gừng :

- Chuyện gì nữa ?

Thức ngập ngừng :

- Mẹ không sao chứ ?

Bà Ly im lặng . Một lát sau anh nghe giọng mẹ vang lên :

- Mẹ không muốn dính dấp tới khánh Hà . Cuộc đời mẹ đã thừa bất hạnh vì bà ta rồi . Đừng để mẹ phải bất hạnh hơn nữa.

Thức nhỏ nhẹ :

- Mẹ yên tâm đi ! Con biết mình làm gì mà ...

Bước ra balcon , anh hút một hơi dài và nghe lồng ngực căng phồng , sung sức...

Tùng Chi vừa rửa trái cây vừa ngêu ngao hát heo Mỹ Tâm . Bài "Tình em ngọn nến" khiến người nghe thích thú hát theo . Và Chi đang hát theo hết sức ... ngon lành . khiến Phương ngồi ăn mì gói gần đó phải lên tiếng.

- Đạo này Chi yêu đời dữ hả Chi ?

Chi cong môi :

- Cũng bình thường thôi !

Phương phẩy tay :

- Ờn trời ! Cứ tiếp tục bình thường đi cho mọi người yên tâm công tác.

Tùng Chi kêu lên :

- Là sao chứ ?

- không hiểu thì nhờ tay Thức giải thích cho hiểu.

- Tự nhiên lời anh Thức vào , đúng là lãng nhách.

Vương vai đứng dậy , Phương bảo :

- Lãng nhách thật đó . Nói chung đừng ai suy dinh dưỡng , hạ huyết áp hay xỉu bất tử là tốt rồi . Tay Thức khiến em ăn nhiều , ngủ nhiều , em khỏe ra chứ không mềm như cọng bún thiêu là hẳn giỏi . Mẹ khen hẳn nghe ... mắc mê.

Tùng Chi tủm tỉm cười . Cô không xấu hổ hay giấu tình cảm của mình như trước đây với Hòa . Cô thích thú khi nghe mọi người nhắc đến Thức . Anh chiếm trọn vẹn tình cảm của gia đình cô và Hòa chỉ còn là chiếc bóng mờ . Nhưng dường như Hòa không can tâm . Thỉnh thoảng anh vẫn gọi điện cho Chi cho dù cô luôn từ chối nghe với thật nhiều lý do.

Phương bỗng nói :

- Có một lần Hòa hỏi anh về em và Thức . Anh không muốn trả lời nên cười cười hỏi lại “Tại sao ông lại hỏi về ... chúng nó ?” Hòa làm thỉnh lảng qua chuyện khác . Anh biết Hòa ghét Thức , cái ghét ấy không phải từ em , nhưng em phải đề phòng . Đàn ông tốt mã chưa hẳn là không tiểu nhân.

Tùng Chi gật đầu :

- Vâng !

Cô dọn tô mì Phương vừa ăn xong vào chậu rửa rồi đi học bài nhưng tâm trí để đâu đâu . Chi và Hòa chẳng còn gì nữa , sao cô phải đề phòng và đề phòng anh bằng cách nào đây ? Anh Phương có quá lo xa không khi dặn dò Chi như thế.

Điện thoại reo . Tùng Chi khẽ cau mày . Giờ này không phải Thức , cứ để ông Phương nhận điện . Yên trí với điều mình nghĩ , Chi lại cúi đầu vào vở . Đang ê a trong miệng , Chi giật thót người vì giọng hốt hoảng của anh Phương :

- Có chuyện rồi Chi ơi !

Tùng Chi bật dậy , quyển vở rơi xuống đất :

- Sao cơ ?

Phương gấp rút :

- Thức và Hòa đánh nhau ngay quầy sách nhà mình . Thăng Luyện nhào vô can bị một cú vào mặt xiu . Tao phải ra quầy ngay mới được.

Chi cuống lên :

- Cho em theo với.

Phương quát :

- Ra làm gì cho thêm rộn chuyện . Anh cấm đấy . Hừ ! Dính tới con gái chỉ tổ rách chuyện . Hiệu sách của người ta là chỗ làm ăn mà thành ... chiến trường . Hôm trước đã một lần nay lại tái diễn , chẳng thể thống gì cả !

Tùng Chi xếp de . Cô lo không biết ai đã làm anh Luyện xui đây . Nếu là Thức thì thật gay go . Anh Luyện là con độc đinh của họ bên chồng dì Vân . Chắc dì dưỡng giận ghê gớm lắm.

Lòng nóng như lửa đốt , Chi nói liều :

- Anh không cho theo , em đi một mình.

Phương hằm hừ :

- Mà biết thế nào là xấu hổ không . Vác mặt ra cho thiên hạ đàm tiếu hờ.

Tùng Chi bướng bỉnh :

- Nhưng anh từng nói Hòa ghét Thức không phải vì em.

- Đành là vậy , song thiên hạ đâu có ai biết . Họ chỉ khoái đoán mò nói bậy cho đã miệng . Trông thấy em họ lại xầm xì , anh khó chịu lắm.

Tùng Chi đuối lý . Cô đành ăm ức ngồi nhà và tức sao bọn đàn ông khoái đánh nhau đến thế.

Chuông ngoài cổng reo vang , Chi chạy bổ ra bằng đôi chân trần khi thoáng thấy bóng Thức.

Mở cửa , Thức vọt xe vào sân . Rồi không hiểu bằng cách nào , Chi đã trong vòng tay anh.

Cô thỏn thức :

- Em lo muốn chết . Sao cứ phải đánh nhau vậy hả anh ?

Ngước mặt lên nhìn , Tùng Chi rối rít :

- Anh có bị trúng đầu không ?

Thức lắc đầu . Tùng Chi hỏi :

- Hòa lại kiếm chuyện à ?

Thức khô khan :

- Nếu kiếm chuyện với cá nhân anh thì có gì phải tức tối.

Chi liếm môi :

- Thế ai đánh trúng anh Luyện ?

Thức thở dài :

- Anh đây chớ ai . Anh không dẫn cơn nóng xuống được khi Hòa lại vu lên rằng anh đang dang dúi với bà Khánh Hà nhằm vụ lợi.

- Trời ơi ! Sao Hòa lại độc miệng vậy . Anh ấy làm thế với mục đích gì ?

Thức làm thinh . Một lát sau anh mới nói :

- Dĩ nhiên Hòa có mục đích hẳn hoi.

Tùng Chi hỏi tới :

- Nhưng là mục đích gì ?

Thức gạt ngang :

- Anh không thích nói chuyện gì còn trong phỏng đoán.

Tùng Chi xịu mặt :

- Em thích nghe điều anh phỏng đoán chớ bộ.

Thức lạnh tanh :

- Sẽ chẳng tốt cho Hòa . Chính vì vậy mà anh không muốn nói.

Rồi Thức ray rút :

- Lẽ ra anh nên ở lại xem Luyện thể nào , nhưng dì Vân bắt anh phải đi ngay . Thật anh áy náy quá !

Tùng Chi dò dẫm :

- Nhưng anh sẽ không hành động thiếu kiềm chế khi gặp Hòa nữa chứ ?

Thức nói cụt ngắn :

- Anh không biết !

Tùng Chi nói :

- Em nghĩ vì thiếu sự chăm sóc của mẹ nên Hòa mới ganh tị với bất cứ ai được cô Khánh Hà quan tâm , chứ không phải chỉ với riêng anh.

Thức nhếch môi :

- Vậy sao ! Thì ra em luôn hiểu Hòa mà chưa hề hiểu anh.

Tùng Chi hơi khựng lại và hơi dỗi . Vốn nhạy cảm nên Thức thấy ngay sự thay đổi của Chi . Anh nói :

- Hòa luôn muốn tồn tại giữa anh và em ...

Tùng Chi ngắt ngang :

- Để làm chi khi anh ấy đã có Hoàng Lan . Em nghĩ nếu lúc này anh bớt nóng một chút xịu thôi chắc đã không có chuyện đáng tiếc xảy ra.

Thức khó chịu :

- Đây chỉ là những điều em nghĩ , trong những suy nghĩ đó anh là người có lỗi chứ không phải Hòa . Em nghĩ hay thật !

Tùng Chi đại dốt :

- Thì lần trước cũng chính anh lao vào trước đó thôi !

Thức nhún vai :

- Anh không còn cách nào khác.

Chi cố chấp :

- Anh có thể dùng lời nói cơ mà !

Thức gằn giọng :

- Mồm mép không phải là sở trường của anh.

Hai người im lặng ngồi ở hai góc hiên nhà . Tùng Chi liếc vội gương mặt lạnh lùng của Thức . Cô đã nói sai hay sao ? Rõ ràng Thức rất nóng nảy chứ không đảm tính như Hòa . Yêu một người đàn ông như vậy dễ đau tim lắm . Chi không ngờ ngoài những lúc anh dịu dàng , ân cần săn sóc mình từng chút , Thức có thể nhào vào đánh nhau với ai đó , như cô đã chứng kiến một lần.

Chi ngập ngừng :

- Em sợ đánh nhau lắm . Anh hứa với em là đừng như thế nữa nha anh.

Thức cười nhạt :

- Em làm như anh là dân chuyên nghiệp đánh nhau không bằng . Nói thật , lần đầu tiên trong đời anh đánh người là đánh Hòa đó . Anh không biện hộ gì cho hành động của mình vì anh chắc là em sẽ không hiểu anh như đã hiểu Hòa.

Tùng Chi kêu lên :

- Em không thích anh nhắc tới Hòa.

- Khổ nỗi vì anh ta mà hai đứa ngồi hai góc thế này.

Thức vừa dứt lời thì có tiếng xe ngừng ngay trước cổng . Tùng Chi gai cả người khi nhận ra Hòa . Anh đến để làm gì nhỉ . Chi không biết phải làm sao đây nữa . Cô nhìn Thức như hỏi ý.

Giọng Thức trầm xuống :

- Chắc là tìm em . Cứ tự nhiên như là không có anh nhé.

Thức đứng dậy vào nhà . Lại bằng những ngón chân trần Chi bước ra cổng . Không mở cổng , cô hỏi vọng ra :

- Có chuyện gì không anh ?

Hòa điềm tĩnh :

- Anh nhớ nên đến thăm em vậy mà.

Tùng Chi trấn tĩnh vì ánh mắt đăm đũa của Hòa :

- Không nên nhớ em làm gì khi bên anh là chị Hoàng Lan.

Hòa ngọt lịm :

- Sao lại không nên khi lúc nào trong tim anh vẫn có một góc cho em

...

Tùng Chi lạnh lùng :

- Tiếc rằng tim em không có chỗ nào cho anh hết.

Hòa cười nhẹ :

- Nỡ nào nói với anh như vậy ? Chắc là đã nghe gì từ Thức rồi . Anh không trách vì lúc nào em cũng là cô bé nhẹ dạ đến mức anh không thể yên lòng khi xa em.

Tùng Chi bối rối :

- Anh Thức không hề nói gì về anh.

Hòa ung dung :

- Cũng đúng vì anh có làm gì sai đâu ... cái sai làm anh ray rứt nhất là không thể giữ được em , rồi đau đớn nhìn em tin lời người khác.

Thấy Tùng Chi có vẻ chạnh lòng , Hòa hỏi :

- Nhất định không mời anh vào vì sợ Thức à ?

- ...

- Anh có chuyện quan trọng cần nói với em.

Chi liếm môi :

- Nhưng đó là chuyện của ai ?

Hòa ra chiều buồn thảm :

- Cửa mẹ anh ...
- Em đâu giúp gì được cho bác gái.

Hòa nhấn mạnh :

- Nhưng giúp ích cho em , nếu chịu nghe anh nói.
- Tùng Chi liên tưởng ngay tới Thức . Cô nghiêm mặt :
- Em biết anh sẽ nói gì . Em không tin đâu.

Hòa vẫn nói tiếp :

- Vì ba của Thức xưa kia là người yêu đầu đời của mẹ anh chứ gì ?
- Hừm ! Tội nghiệp cô bé ngây thơ của anh quá . Nếu anh nói rằng Thức đang lợi dụng ngay chính hình bóng của ba mình để ve vãn mẹ anh thì en nghĩ sao ?

Tùng Chi kêu lên :

- Em nghĩ anh điên rồi !

Hòa hồi hã :

- Mẹ anh đang đầu tư một khoản tiền rất lớn vào công ty văn hóa gì đó của Thức . Hắn đã dụ dỗ để moi tiền bà bằng cách ...

Tùng Chi bịt tai lại :

- Anh về đi !

Vừa nói cô vừa ù té vào nhà . Thức dang tay đón cô , nhưng Chi hất tay anh ra và òa lên nước mắt.

Thức nhức nhối :

- Em tin những lời của Hòa à ?

Tùng Chi tức tưởi :

- Nhưng có đúng là bà Khánh Hà đang đầu tư cho anh không ? Hai người từng chung ý tưởng lớn là sẽ mở một hệ thống nhiều nhà sách cơ mà.

Thức khó khăn mở miệng :

- Đúng là anh vẫn ấp ủ ý tưởng đó , nhưng anh đâu đón mặt như những lời của Hòa.
- Nếu không có gì , Hòa không dám dựng chuyện đâu.

Thức nhìn sững Tùng Chi , mặt anh tái xanh vì giận :

- Chính em đã nói lên suy nghĩ của mình . Anh cho rằng anh không cần giải thích thêm gì nữa.

Dứt lời Thức đùng đùng bước ra . Tự mở cổng anh phóng xe ào đi .

Tùng Chi ngồi lại một mình với tất cả hụt hẫng.

Rõ ràng Thức còn giấu cô điều gì đó . Cô tin anh trong sáng , không hề vụ lợi với bà Khánh Hà , nhưng tại sao Hòa cứ khẳng khẳng một mực ... Lẽ nào Hòa hạ thấp danh dự , tiếng tăm của mẹ mình chỉ vì ghét Thức , muốn hạ uy tín Thức ?

Tùng Chi ôm đầu . Cô khổ sở nhớ ra rằng Hòa đang rất cần vốn , những tin tức liên quan tới tiền đều được anh chú ý . Bởi vậy chắc chắn chuyện bà Hà đầu tư vào công ty văn hoá với Thức là chuyện có thật . Hòa cay cú vì mẹ rút tiền ở công ty của gia đình ra nên những thứ liên quan tới tiền bạc chắc hẳn Hòa nắm rõ hơn ai hết. Bỗng dưng Tùng Chi thấy tuyệt vọng hơn bao giờ , cô nhớ tới lời Oanh Nhi mà rưng rưng . Con nhỏ kể chuyện Kim Thủy bị nhảm lẫn để Chi rút kinh nghiệm yêu , nhưng Chi chẳng rút được gì cả . Mỗi người đàn ông có mỗi tính cách khác nhau . Không thể rút kinh nghiệm từ mỗi tình này để dè dặt đề phòng khi có mỗi tình khác . Đúng như Hòa nhận xét , Tùng Chi chỉ là con bé con khờ khạo tội nghiệp với cuộc đời.

Chi sứt sùi , hoảng loạn khi chẳng biết phải tin vào đâu . Thức còn tồi tệ hơn Hòa nếu anh đúng như những gì Hòa nói.

Tùng Chi khóc vui , cô đau đớn gấp mấy lần so với trước đây khi nhận ra bộ mặt thật của Hòa . Ôi chao ! Lẽ nào người ta chỉ sống vì tiền ? Tùng Chi cố không tin như thế.

Thức rất yêu quý sách . Một người ham đọc sách để nghiệm ra những điều hay lẽ phải , không thể làm chuyện xằng bậy . Tùng Chi có lý tưởng suông khi nghĩ thế không ?

Trái tim Chi nhức nhối , đầu óc Tùng Chi u ám nặng nề . Cô bó gối suy nghĩ lung tung mãi tới khi anh Phương về.

Nghe Tùng Chi kể lể bằng giọng nghèn nghẹn , Phương lắc đầu :

- Em sai rồi khi nghi ngờ Thức . Là người tự trọng , Thức sẽ không gặp em nữa đâu.

Tùng Chi khổ sở :

- Hòa nói như đinh đóng cột , em rất muốn không tin , nhưng Thức cứ lảng lạng chẳng giải thích gì hết ... nên ... nên ...

Phương trầm giọng :

- Lúc nãy anh nghe Luyện kể Thức có giới thiệu với Bà Hà người em họ tên Kim Thủy . Cô ta đang tìm người hợp tác mở một nhà sách lớn ở trung tâm thành phố theo dạng ngoài sách , văn phòng phẩm còn kinh doanh thêm nhiều mặt hàng khác . Bà Hà và Kim Thủy rất hợp ý nhau nên đã tiến tới quyết định làm ăn chung . Hòa điên tiết lên nhưng không biết làm sao ngoài việc trút hận vào Thức . Anh ta cố tình quấy rối Thức và nghĩ chỉ cách đó mẹ anh ta mới xấu hổ mà bỏ ý định hợp tác với Kim Thủy.

Tùng Chi kêu lên :

- Nếu thế Thức chỉ là người trung gian giới thiệu chứ có làm ăn gì với bà Hà đâu . Sao Hòa lại nhắm vào anh ấy ?

Phương chép miệng :

- Mày chậm tiêu thật ! Đã bảo Hòa cố tình hiểu sai sự việc , anh ta nhắm vào Thức để bà Hà khó xử vì ba Thức xưa kia là người yêu của bà mà . Còn gì xấu hổ hơn khi tìm lại hình bóng xưa qua hình ảnh của đứa con trai của người đó.

Tùng Chi nhăn mặt :

- Trời ơi ! Nếu đúng thế , Hòa đã xúc phạm mẹ hết sức nặng nề.

Phương khinh bỉ :

- Xúc phạm à ! Phải nói Hòa là thứ mất dạy thì đúng hơn . Cũng may anh không còn làm ăn với hắn nữa , nếu không , sợ một lúc nào đó , anh cũng nổi khùng lên để đập Hòa như Thức đã đập.

Tùng Chi ngơ ngác nhìn Phương :

- Bây giờ em biết làm sao đây ?

Phương nhún vai :

- Làm sao thì trái tim em sẽ mách bảo . Anh không phải chị Hạnh Dung hay anh Trường Giang để có thể tư vấn cho em.

Ngồi lại một mình Tùng Chi nhớ từng lời nhỏ Oanh Nhi đã nói.

- "Chú Thức và Hòa là hai thái cực như nước với lửa , như trắng với đen . Chỉ nhằm lẫn đánh đồng hai người như nhau là hồng to ... "

Bây giờ đúng là hồng to rồi , Tùng Chi nhấn số điện thoại nhà Oanh Nhi . Cô thất vọng khi biết nó đang đi "chat" trong một diễn đàn tập internet nào đó mà chẳng hiểu bao giờ mới về.

Quân sự quật mo của Chi bận rồi và cô từ bị thương tới chết vì thói bông bột , hời hợt của mình.

"Là người tự trọng Thức sẽ không gặp Chi nữa ." Anh Phương nói như đinh đóng cột thế kia thì còn trông mong gì nữa.

Bỏ ăn chiều , Chi ra sân thút thít khóc . Phương bảo Chi không được , bèn ngao ngán lắc đầu bỏ vào nhà xem tivi.

Bữa nay mẹ và ba về Mỹ Thuận thăm nội , nhà chỉ còn hai anh em , cô tha hồ khóc mà chẳng sợ mẹ tra hỏi tại sao rồi lu loa lo lắng đủ thứ.

Sương đêm xuống lạnh vai . Mũi Chi bắt đầu nghẹt cứng . Cô ... vái mình viêm phổi chết cho Thức phải ân hận suốt đời vì đã dám giận cô.

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương 14

Nhưng Tùng Chi chưa kịp viêm phổi để chết thì đã nghe tiếng xe quen thuộc dừng trước cổng . Tim cô như ngừng đập khi Thức gọi tên cô bằng tất cả dịu dàng.

Chẳng khác người đang mộng du , Tùng Chi bước nhẹ tênh ra mở cửa . Thức giữ chặt cô bằng cả tim mình . Chi không đẩy Thức ra nữa , cô vùi mặt vào ngực anh nức nở.

Thức siết lấy Chi :

- Anh thật tệ khi bỏ mặc mình em giữa bao nỗi nghi ngờ , khổ khổ.

Tùng Chi vẫn chưa thôi sụt sùi :

- Em thật tệ khi đã không tin anh ...

Thức đặt ngón trỏ lên môi Chi :

- Đừng khóc nữa nếu yêu anh.

Tùng Chi lặng thinh không biết nói thế nào , Thức xót xa :

- Người lạnh ngắt . Nhỡ bệnh rồi sao hở Chi ?

Đỡ Chi ngồi xuống ghế mình , Thức ủ ấm đôi tay nhỏ nhắn của cô .

Lần đầu trong đời , Tùng Chi thật sự hạnh phúc khi được thương yêu như vậy.

Cô thắc thỏm :

- Em đáng trách lắm hả phải không anh ?

Thức bồi hồi :

- Mục đích của Hòa là muốn thấy chúng ta dần vật nhau rồi chia tay . Anh luôn tự hào rằng mình thừa bản lĩnh để đối phó với kẻ không từ thủ đoạn nào như Hòa . Nào ngờ với tự ái anh đã rơi vào bẫy của hắn rồi làm khổ cô bé ngây thơ như em . Anh mới thật đáng trách chứ không phải em . Lẽ ra anh phải giải thích phải phân trần thì anh lại dửng dưng bỏ đi . Vào quán cà phê ngồi chiêm nghiệm , anh thấy mình thật ngốc khi tự đánh mất người mình yêu quý nhất đời.

Tùng Chi ngược mắt nhìn anh :

- Có thật em là người anh yêu quý nhất không ?

Thức giữ gương mặt thánh thiện của Chi trong hai bàn tay . Anh không trả lời mà cúi xuống .. Tùng Chi run rẩy khép mi . Cô nghe anh gọi tên mình thật khẽ nhưng cũng tràn đầy yêu thương . Rồi môi anh đặt lên môi Chi , nồng nàn , trang trọng song không kém phần say đắm , ngọt ngào.

Tùng Chi biết mình không thể thiếu anh , cô như nụ hoa vừa hé đang nép mình vào một thân cây đại thụ . Mặc gió , mặc mưa , cô biết mình đã được , đang được và sẽ được Thức nâng niu , yêu chiều mãi mãi.

Nằm dài trên salon , chân gác lên bàn , Trung nhip giò xem đá bóng .

Bữa nay anh không buồn đi chơi cho dù ở nhà không phải thói quen của anh.

Từ khi ngôi nhà xây xong tới nay , Trung chẳng mấy khi muốn về , anh chủ yếu ở bên dì Giang và thấy rõ Hòa rất thích như vậy.

Ai cũng muốn có những cái riêng , nhưng muốn cái chung thành cái riêng của mình là chiếm đoạt . Hòa đang làm thế với em ruột . Trung đâm ra chán nản tất cả . Anh không tranh dành với Hòa bất cứ thứ gì kể cả cô gái anh thích.

Nhớ tới Tùng Chi , Trung chột bâng khuâng . Nếu không vì Hòa , chắc hẳn anh đã ... đón ngã cô bé rồi chớ đâu để Chi yêu người khác . Nhưng nói là nói thế thôi . Yêu nhau phải có duyên . Tùng Chi và Trung chắc vô duyên từ ngày đầu gặp mặt.

Hòa hăm hăm từ ngoài bước vào . Buông mình xuống ghế , anh châm thuốc và rít liên tục mấy hơi liền , Trung dù không ưa gì ông anh mình cũng phải lên tiếng :

- Sao thế ?

Hòa chửi thề :

- Mẹ kiếp ! Tao không hiểu sao mày lại để thằng chó Thức gặp bà già làm chi cho sinh đủ chuyện bực mình.

Trung nói :

- Hắn muốn đưa tận tay mẹ mấy quyển sách . Tôi lấy lý do gì từ chối đây ?

Hòa cau kinh :

- Thiếu cha gì lý do . Mày thừa khôn ngoan để bịa chuyện cơ mà.

Trung cười nhạt :

- Tôi khác anh ở chỗ khôn ngoan nhưng khôn xảo trá , nên không thích bịa chuyện . Hừ ! Nên nhớ thất cả cũng từ anh mà ra . Nếu anh không tự ý bán tủ sách quý của mẹ thì làm sao có chuyện bực mình.

Hòa làm thinh , Trung nói tiếp :

- Vấn đề vớ mồm liếng đã ổn rồi . Sao trông anh vẫn đầy bức xúc thế . Dì Giang không như mẹ , sẽ không rút vốn ra một khi đã tự nguyện hùn hạp . Còn gia đình Hoàng Lan cũng thế , anh sẽ là con rể , họ phải đầu tư cho hạnh phúc của con gái chứ !

Hòa bực bội :

- Tao không bức xúc vấn đề công ty vì đâu đó đã ổn rồi . Nhưng càng nghĩ tao càng tức . Mẹ sẽ phá hết những gì bà đang giữ trong tay . Số đó đâu phải nhỏ , lẽ ra là của tụi mình , nhưng mình lại không sờ tới nó được . Cha con thằng Thức đã đào trúng mỏ vàng , chúng nó khôn , đời nào buông mẹ đâu.

Trung nhú mày :

- Anh không nên đánh giá người ta như vậy ngay khi cả Thức và mẹ có chung vốn làm ăn , huống hồ gì Thức chỉ là trung gian giới thiệu đối tác cho mẹ.

Hòa kêu lên :

- Sao mà ngu thế ! Nếu có , nó cũng giấu nhem chớ đi khai ra với mày à !

- Anh đa nghi quá !

- Ra đời mà nhẹ dạ như mày thì chết yểu . Hừ ! Nhất định tao phải làm sao để mẹ và bọn chúng dẹp tiệm sớm mới được.

Hòa tiếp tục rít thuốc , Trung tiếp tục xem tivi . Một lát sau Hòa hỏi :

- Này ! Phải trước đây mày khoái con bé Tùng Chi lắm không ?

Trung dè dặt :

- Đâu liên quan tới anh.

- Sao lại không ? Nhưng bây giờ khác rồi . Tao sẽ tiến tới với Hoàng Lan , mày thay tao chăm sóc con bé vẫn tốt hơn để nó cho thẳng Thức.

Trung cố nén phần nộ xuống :

- Anh nghĩ tôi làm được chuyện đó à ?

Hòa nhíp giò :

- Với một thằng như mày , chuyện tán cho bằng được con nhỏ dễ ợt chớ gì . Với Tùng Chi lòng tao hoàn toàn nguội lạnh , mày có thể an tâm tiến tới , tao sẽ ủng hộ.

Trung muốn nhổ toẹt vào mặt Hòa , nhưng anh dần xuống :

- Cám ơn anh đã gợi ý . Tôi rất thích Tùng Chi nhưng không theo kiểu anh nghĩ đâu.

Hòa hỏi vặn :

- Nghĩa là mày mê nhưng cam lòng để cô nhỏ cho đứa khác ?

- Tùng Chi đâu có thích tôi . Và tôi cũng không thích làm kẻ thứ ba.

Hòa cao giọng :

- Mày nên thích đi nếu mày nghĩ tới ba mình.

Trung ngạc nhiên :

- Sao có ... ông cụ chen vào đây nữa.

Hòa gần giọng :

- Chính vì lão Cương mà mẹ bỏ cha con mình . Tao muốn trả thù bằng mọi cách . Đầu tiên tao thích nhìn thấy thằng Thức đau khổ vì mất Tùng Chi.

Trung khoát tay :

- Tôi không đủ tài để làm trò đó.

Hòa cười đều giả :

- Tao thì thừa sức . Ngặt một nỗi Hoàng Lan đã biết Tùng Chi , tao

khó lòng lôi con bé trở về với mình . Mà sẽ làm việc này thay tao ... như là để trả thù ba thằng Thức đã làm ra và tụi mình mất mẹ.

Trung cau mặt :

- Trả thù gì kỳ cục vậy ? Dứt khoát tôi không làm . Hừ ! Chỉ có cá nhân anh ghét Thức , sao lại lôi người này , kéo người nọ vào trò thối của mình . Anh tưởng tôi là trẻ con chắc.

Hòa trăn tráo :

- Mà không làm thì thôi , cần gì nói nhiều vậy . Tao rất khác mày .

Kẻ nào làm tao đau kẻ đó phải trả giá.

- Kể cả Tùng Chi , người bị anh làm cho khổ ?

Hòa thần nhiên :

- Tao đã bảo Chi đừng cặp với thằng Thức nhưng nó không nghe thì ráng chịu.

Búng tàn thuốc qua cửa sổ , Hòa với aty lấy cái điện thoại và nhấn số nhà Chi.

Chẳng đợi lâu , Hòa đã nghe giọng trong veo của cô . Anh lim dim mắt :

- Anh đây !

Tùng Chi có vẻ bất ngờ . Cô ngập ngừng :

- Vâng ! Có gì không anh ?

- Cũng có đấy . Anh muốn gặp em ở quán Đồng Vọng.

- Rất tiếc em không thể.

Hòa cười rất khế :

- Vì muốn chứng tỏ mình thủy chung với Thức à ? Sao lại cứng ngắt trong quan hệ thế ? Không còn yêu nữa thì cũng là bạn bè . Gặp nhau để trò chuyện có gì sai trái.

Giọng Tùng Chi lạnh tanh :

- Chúng ta chẳng còn gì để nói với nhau hết . Thôi nhé !

Hòa cười nhạt vì tiếng gác máy hơi mạnh tay của Chi . Rõ ràng anh chẳng có gờ-ram nào đối với con bé . Hừ ! Nếu sớm biết Thức là con ông Cương chắc chắn Hòa không buông Tùng Chi để con bé rơi vào vòng tay Thức dễ như vậy.

Tưởng tượng đến gương mặt đắc ý của Thức , Hòa cố kiềm tiếng chửi thề xuống . Hừ ! Anh muốn hẳn phải ném mui thất vọng , đau khổ . Anh sẽ phá hấn dài dài.

Mím môi , Hòa lại nhắc máy . Anh nhấn số và chờ nghe chuông reo rồi thông thả lên tiếng :

- Anh đây Tùng Chi . Đừng vội gác máy . Anh muốn cho em biết một sự thật về Thức.

Tùng Chi kêu lên :

- Anh tha cho em đi . Đừng làm phiền em nữa . Chúng ta không còn gì hết mà.

- Kìa Tùng Chi ! Anh có lỗi đã làm em buồn , nhưng em đã biết , vì sự nghiệp của gia đình anh đành chọn Hoàng Lan làm vợ . Ba mẹ Lan đã bù đủ phần vốn thiếu hụt mà mẹ anh đã tiêu phí hết . Anh không thể làm khác , nhưng trong thâm tâm anh vẫn nghĩ tới em , anh hằng cầu mong em được hạnh phúc bên người thật sự xứng đáng.

Ngừng một chút như để Tùng Chi thấm từng lời nói của mình , Hòa mới chậm rãi nói tiếp :

- Anh những tưởng Thức yêu em thật tình nên rất mừng . Nào ngờ ...

Hòa thở dài :

- Thật sự rất bất ngờ khi nghe mẹ kể về Thức , về những lời anh nói về em.

Lần này Chi mắc bẫy , Hòa khoan khoái nghe giọng cô rồi lên :

- Bác gái đã kể thế nào ?

Hòa chép miệng :

- Anh cho em số điện thoại , em gọi mà hỏi bà nhé . Đàn ông nói xấu đàn ông là dở lắm.

Tùng Chi nuốt nước miếng xuống . Cô nghe dường như có giọng Trung . Anh bảo: "thôi đi" rồi chửi thề thì phải . Sao thế nhỉ ? Hòa và Trung đang có chuyện à ?

Cô nghe tiếng va đập , tiếng đánh nhau . Chi gào lên trong điện thoại , nhưng không ai trả lời . Anh em Hòa đang choảng nhau . Vì Tùng Chi hay vì ai nhỉ ? Cô hoang mang hết sức . Lỡ có án mạng thì sao ? Chắc Chi phải tới nhà Hòa xem sao mới được.

Nghĩ là làm , Tùng Chi thay vội quần áo và dắt xe ra mà không kịp điện thoại cho anh Phương biết là đi đâu . Mà nếu anh Phương biết , chắc chắn sẽ không cho Chi đi đâu.

Hồi hộp như đang tham gia trò chơi cút bắt , Tùng Chi nhấn chuông ngôi biệt thự mới cáu còn thơm mùi vôi và dĩ nhiên người mở cổng là Hòa.

Tùng Chi chớp mắt vì nụ cười miệng rộng gợi cảm của Hòa.

Hòa tủm tỉm :

- Anh biết thế nào em cũng tới.

Chi tức giận :

- Anh bày trò đánh nhau để gạt em à ?

Hòa nói :

- Trung đánh anh thật đấy chứ . Nó không bao giờ bình tĩnh khi nhắc tới mẹ.

- Thế Trung đâu ?

- Ở trên lầu . Em vào thăm nhà mới của anh với . Anh sẽ gọi Trung xuống.

Tùng Chi lắc đầu :

- Không , em phải về.

- Em không có thắc mắc mẹ anh đã kể gì về Thức à ?

- Anh bảo sẽ không nói xấu Thức mà.

- Đúng vậy . Anh sẽ mời mẹ tới chơi . Bà rất muốn gặp em . Gặp nhau em muốn hỏi gì chả được.

Tùng Chi ngần ngừ rồi gật đầu . Cô vốn tò mò muốn được trò chuyện với bà Khánh Hà . Đây là cơ hội , sao cô lại bỏ qua chứ.

Hòa hớn hờ dắt xe Tùng Chi vào . Cô im lặng nhìn phòng khách cầu kỳ với vách tường lấp đá vừa lạnh vừa tối . Đây đó rải rác vài bức tượng và những bình gốm , chum vại , khá nhẹ mắt . Hòa có vẻ tự đắc về cách bày trí căn phòng.

Anh hỏi :

- Phòng khách chắc không đến nổi tệ chứ ?

Tùng Chi gật đầu khi ngồi xuống salon màu lá cây.

- Vâng , ấn tượng lắm.

Hòa mở nhạc , anh bảo :

- Ngồi chơi để anh điện cho mẹ.

Tùng Chi lại gật đầu . Cô nghĩ tới Thức và ân hận.

Hòa trở ra , giọng xìu xuống :

- Mẹ không có ở nhà . Hình như bà đang đi chơi với nhóm các cây bút trẻ triển vọng nào đó.

Nhún vai ra chiều tiếc rẻ , anh nói :

- Thế đấy ! Anh chả biết đâu mà tìm bà.

Tùng Chi đứng dậy :

- Vậy thì em về.

Hòa nài nỉ :

- Ngồi với anh năm phút thôi.

Chi chép miệng :

- Biết nói gì với nhau cho hết năm phút đây ?

Mắt Hòa tinh quái :

- Nói về Thức chắc phải năm phút vẫn chưa đủ . Em nghe nhé ?

Rồi không cần biết Tùng Chi đồng ý hay không , Hòa kể lể :

- Cách đây mấy hôm , mẹ bỗng hỏi anh có quen cô gái nào tên Tùng Chi không ? Anh bảo có . Bà bắt anh ... tả về em cho bà hình dung . Dĩ nhiên trong mắt anh , em thánh thiện tuyệt vời nhất rồi , nên nói về em , anh không cách nào làm em dễ ghét hoặc xấu bớt một chút.

Tùng Chi tỏ vẻ không thích :

- Anh nói tốt về em làm gì trong khi ngoài đời em có được thế đâu .
Nhưng tại sao mẹ anh muốn biết về em ?

Mắt Hòa đăm đúi :

- Vì bà biết anh từng yêu em tha thiết ...

Tùng Chi nhếch môi :

- Yêu tha thiết à ? Hình như anh thích dùng từ dao to búa lớn . Tiếc là em chẳng có chút cảm tình nào.

- Tất cả ... cảm giác em trao hết cho Thức rồi phải không ? Anh không trách em đâu vì hấn cố tình làm như thế mà . Thức có yêu gì em , hấn cố tình trói buộc em để khiến anh đau thôi.

Tùng Chi nghiêm mặt :

- Xin lỗi . Anh cho em về.

Hòa lì lợm :

- Anh vẫn chưa nói hết mà.

- Nhưng em đã hiểu hết những gì anh sắp nói . Hừ ! Thật ngốc khi em đến đây vì sợ anh bị Trung đánh.

Dứt lời , Tùng Chi bước đi . Nhanh như chớp , Hòa nắm tay cô kéo thật mạnh , mạnh đến mức Chi mất thăng bằng ngã sấp lên người anh.

Hôn vĩa lên mây , Chi vùng dậy nhưng không sao thoát khỏi vòng tay ôm của Hòa.

Giọng anh ta khoái trá :

- Ở đây chả có quyền sách nào để em làm vũ khí đánh anh như đã từng đánh thẳng Trung đâu.

Tùng Chi đờ người ra . Cô thật sự sợ khi manh nha hiểu ý định tòi bại của Hòa . Rồi cũng ngay lúc đó , cô nghĩ tới Trung.

Cô ré lên gọi thật to :

- Trung ... Tr ... ung ...

Hòa cười :

- Nó không nghe đâu . Mà nếu có nghe chắc nó cũng cho qua.

Mặc xác Hòa , Chi tiếp tục gọi , anh bịt miệng cô bằng nụ hôn thô bạo . Chi vùng vẫy , cô đánh mạnh vào người hấn với tất cả sức lực có được , nhưng chẳng nhằm gì . Ngay lúc tuyệt vọng nhất , cô nghe giọng Trung rít lên :

- Buông ra , đồ tòi !

Vừa hét , anh vừa nắm tóc Hòa ghệt ngược ra sau . Đau quá , Hòa phải cong người nương theo tay Trung rồi bắt ngờ Hòa xoay người tống thật mạnh vào ngực Trung một cú làm anh xiểng niểng.

Gượng lại được , Trung lại lao vào Hòa . Hai anh em ngã vật xuống

nền nhà giữa tiếng la thất thanh của Tùng Chi . Cô ôm mặt khóc chứ không dám nhìn . Mãi tới khi nghe Trung gọi tên mình , Chi mới run rẩy ngược lên.

Trung xót xa :

- Tôi đưa Chi về.

Tùng Chi trấn tĩnh lại :

- Tôi về một mình được.

Vừa nói cô vừa khinh bỉ nhìn Hòa . Anh ta đang đốt thuốc ở góc phòng , đầu gục xuống.

Trung ray rứt :

- Em sợ luôn cả tôi à ?

Tùng Chi buồn bã :

- Tôi phải trả lời thế nào đây cho anh vừa lòng nhưng bản thân bớt thấy bị xúc phạm ? Điều động lại trong tôi bây giờ là sự thất vọng cùng cực . Giá mà xưa kia tôi không chút tình cảm nào với anh Hòa ...

Trung mở cánh cửa sắt nặng nề và dẫn xe ra cho Chi . Đợi cô chạy một quãng xa , anh mới vào nhà.

Chống nạnh tay đứng trước mặt Hòa , Trung gằn từng tiếng :

- Nếu anh còn phá Tùng Chi và Thức nữa , tôi thề không tha cho anh đâu.

Hòa long mắt lên :

- Đồ ngu !

Rồi hai anh em lại rơi vào im lặng . Ngôi nhà còn thơm vôi vừa trở nên lạnh tanh , hoang vắng ...

**

**

Bà Khánh Hà mỉm cười nhìn Tùng Chi . Cái nhìn đầy thiện cảm của bà làm cô an tâm khi ngồi cạnh Thức.

Bà nghiêng đầu khen :

- Hai đứa trông rất dễ thương.

Thức hóm hỉnh :

- Chỉ có Tùng Chi dễ thương thôi , còn cháu chắc bị thương ngay từ lần đầu ạ.

Tùng Chi đỏ mặt trong tiếng cười thoải mái của bà Hà :

- Có một người dễ bị thương ngay lần đầu tiên là điều hạnh phúc .

Cô mong hai đứa suốt đời được bên nhau như vậy.

Thức âu yếm nhìn Chi trong khi giọng bà Hà chợt trầm xuống :

- Ngày xưa còn đi học , ba cháu và cô cùng là một đôi dễ thương khá nổi tiếng ở đại học Đà Lạt . Trong mắt các cô gái hồi đó , ông ba

cháu là một chàng phiêu bồng lãng tử đa cảm đa tình.

Thức hỏi :

- Thế trong mắt các chàng trai khác , cô như thế nào ? Chắc hẳn là một bậc yếu điệu thực nữ ?

Bà Hà chớp mi , mắt bồng trở nên xa xôi :

- Lúc đó chắc cô bằng Tùng Chi bây giờ . Mê thơ ca , thích hát xướng , biết viết vài ba câu có vần , có điệu đọc lên nghe cũng có hồn nên cũng được chút tiếng tăm đủ cho bọn con trai để ý . Khổ nỗi cũng như các con bé khác , cô chỉ thích chàng lãng tử đào hoa kia.

Bà Hà đan những ngón tay vào nhau thì thầm như đang đọc thơ :

- Hồi ấy ba cháu là "một chàng phiêu lãng ôm đàn tới giữa đời" . Một hình ảnh đẹp để bao nhiêu cô gái , tong đó có cô và Chiêu Ly , mẹ cháu phải mơ tưởng . Ba cháu đã đến với cô mặc cho Chiêu Ly đau khổ , để rồi sau đó cô và ông ấy xa nhau mãi mãi . Chiêu Ly có được người mình yêu mà không giữ được . Thật ra , mẹ cháu hay cô là kẻ bất hạnh nhỉ ?

Bà Hà chép miệng :

- Tình yêu thuở hai mươi sao trong sáng và đẹp đến thế . Nó khiến suốt phần đời còn lại người ta ray rứt . Quên gì đâu và nhớ gì đâu ? Lũ lượt người đi qua bề dẫu ... Chợt nhìn lại đã hơn nửa cuộc đời quay quắt trong quên nhớ , nhớ quên . Hân

Thức ngập ngừng :

- Cho tới bây giờ cháu vẫn không biết tại sao cô và ba cháu chia tay.

Bà Hà nhếch môi :

- Nói như người đời thường nói là vì hoàn cảnh . Cũng có thể vì cô không vượt qua được chính bản thân . Cô đã xiêu lòng trước một người đàn ông giàu có khiến ba cháu bỏ Đà Lạt về Sài Gòn và từ đó biệt tăm . Vừa rồi ông gọi điện thăm hỏi , cô chả nói được gì ngoài nước mắt và nước mắt.

Tùng Chi ngạc nhiên vì lời giải thích ngắn gọn đến mức khô khan của bà Hà . Dường như bà cố tình nói như vậy hết lỗi về phần mình , chớ không phân bua giải thích cho Thức hiểu lý do anh muốn biết.

Thức nói :

- Nhưng sau những ... nước mắt và nước mắt ấy , chắc chắn là nụ cười nối tiếp nụ cười . Cháu rất mừng khi tìm lại được cô cho ba cháu.

Mặt bà Hà thoáng hồng lên vì những lời thẳng đuột của Thức.

Đứng dậy , bà bảo :

- Có rượu dẫu tầm Đà Lạt , để cô pha cho mỗi đứa một ly.

Đợi bà Hà khuất vào trong , Thức nói ngay :

- Em thấy cô Hà thế nào ?

Tùng Chi lém lỉnh :

- Còn thừa sức làm say lòng người ngoài.

Thức chép miệng :

- Ba anh ở xa quá , e địch không lại những “Nhà thơ” chập chờn quanh cô Hà.

Tùng Chi tò mò :

- Anh định làm “nhịp cầu nối những bờ vui “ thật à ?

- Sao lại không ? Bộ người già không cần tình yêu à ?

Tùng Chi định nói : “ Hoà sẽ không để anh yên đâu “ Nhưng cô đã kịp mím môi lại . Từ hôm Chi trót dại tới nhà Hoà tới nay , cô luôn tránh né những gì liên quan tới anh ta . Chi giằng nhẹm chuyện ngốc nghếch này và luôn phập phồng mỗi khi có ai đó vô tình nhắc đến Hoà . Anh ta là kẻ tiểu nhân , chuyện gì lại không làm được . Chi chỉ sợ Hoà tột tể đến mức sẽ thêm mắm thêm muối vào những gì đã xảy ra rồi kể lại với Thức hòng khiến anh giận tạt bằng bột cả tin của cô . Đã có lần Tùng Chi định kể hết với Thức nhưng suy đi nghĩ lại cô thấy im lặng vẫn tốt hơn nên thôi.

Giọng Thức lại vang lên :

- Cô Hà và ba anh đều đang rất cô đơn , nếu 2 người đến với nhau được thì tốt chứ sao.

Tùng Chi ngập ngừng :

- Nhắm ba anh còn ... còn ,.... Yêu cô Hà không ?

Thức chủ quan :

- Thật tình anh không biết nhưng anh nghĩ chắc còn . Tình đầu khó phai lắm em ơi.

Tùng Chi che miệng cười . Ngay lúc này , bà Hà mang rượu ra . Bà hỏi :

- Thức nói gì mà Tùng Chi cười thế.

- Cháu định bảo “Tình đầu khó phai lắm “ . Có đúng không cô ?

Bà Hà nói :

- Điều đó còn tùy xem mối tình đầu ấy sâu đậm cỡ nào và đối tượng là ai nữa . Nào ! 2 đứa uống thử rượu đi . Cô cho đường và đá vào rồi , không say đâu.

Hai Bờ Thương Nhớ

Chương kết

Thức bừng ly uống 1 hơi trong khi Tùng Chi nhâm nhi từng ngụm nhỏ . Cô biết Thức đang suy nghĩ những lời bà Hà vừa nói . Thức có vẻ lo cho ông bố dù ông đã bỏ anh đi từ khi anh còn nhỏ . Điều đó chứ ng tỏ anh không Ích kỷ như Hoà . Anh biết nghĩ tới hạnh phúc của cha trong khi Hoà chỉ biết tới tiền mà không cần tìm hiểu xem cuộc sống riêng tư của mẹ mình thế nào.

Bà Hà bỗng nói :

- Hôm trước , ba cháu nói có lẽ khi nghĩ hưu về VN sống.

Thức gật đầu :

- Vâng , cháu cũng có nghe và mừng dù đó chỉ mới là dự định của ông.

Thức ngập ngừng :

- Nếu được , cô nói giúp cháu 1 câu cho ông trở về.

Bà KH thẳng thắn :

- Điều đó thật khó cho cô . Vì cô không có tư cách nào hết . Cô biết cháu nghĩ gì nhưng cuộc sống đâu giản đơn như vậy.

Bà Hà bừng ly rượu của mình lên . Màu tím than sẫm trong ly buồn làm sao . Tùng Chi chợt nhớ loáng thoáng câu thơ nói về mối tình đầu . Y như những bước chân treôn cát , bước nhẹ và sâu mà cũng nhoà mau . Với bà lẽ nào mối tình đầu ấy chỉ còn trong nhật ký mà Tùng Chi đã tò mò đọc . Những dòng nhật ký chân thật được viết bằng nước mắt của 1 thời thiếu nữ.

Thức khó khăn mở lời :

- Cô và ba cháu hiện giờ đâu bị ràng buộc bởi con người hay luật lệ nào . Cháu ...

Bà Hà lắc đầu :

- Cô không biết vì lý do gì ba mẹ cháu xa nhau . Nhưng cô biết rất rõ tại sao mình muốn được 1 mình . Cô vẫn nói với Hoà và Trung , cô sẽ sống cho đam mê riêng khi anh em chúng học xong đại học . Khi đó không ai có thể ngăn cản cô . Trung nó hiểu mẹ , nhưng Hoà thì không . Nó nghĩ cô muốn được tự do để vui vẻ , lơ là với đàn ông . Bởi vậy Hoà phản ứng rất gay gắt . Hầu như Hoà không thèm gặp mặt cô . Trong mắt nó cô là 1 người mẹ hư hỏng lập dị so với những bà mẹ khác.

Uống 1 ngụm rượu , bà Hà nói tiếp :

- mới đây cô quyết định rút phần vốn đầu tư trong công ty của gia đình ra để kinh doanh theo ý thích cụ thể là mở nhà sách . Cô gặp sự chống đối quyết liệt của Hoà . Nó rất tệ nên có hành động lời nói xúc phạm Thức , Hoà làm phiền cả Tùng Chi . Nghe Trung nói lại , cô rất

buồn . Mong 2 đứa hiểu cho cô.

Thức vội bảo :

- Bọn cháu rất quý cô . Cô đừng nghĩ gì cả.

Bà Hà trầm tư :

- Tính cách 2 đứa con của cô rất trái ngược . Hoà tính toán , thủ đoạn chừng nào , Trung càng vô tư , thoải mái chừng nấy . Chính vì Trung vô lo , cô phải lo cho nó . Mang tiếng rút vốn khiến công ty của chồng con suýt phá sản , cô chả hề hà , miễn sao tạo cho Trung 1 cơ sở sau này mà Hoà không thể thâm tóm cho riêng mình . Rồi cô sẽ tập dần cho Trung quen việc . Lâu nay nó chơi dãi vì không thả làm chung với Hoà chớ không phải vì lười.

Tùng Chi chớp mắt xúc động . Bà KH thật tuyệt ! Người như Hoà làm sao đủ bao dung rộng lượng để hiểu ý mẹ được.

Bà KH nhấn mạnh :

- Mở 1 nhà sách , xuất bản cho mình 1 vài tập thơ đó là đam mê 1 đời của cô . Cô từ bỏ gia đình để được làm điều đó chớ không vì bất cứ người đàn ông nào . Hôm được tin của ba cháu rồi nói chuyện qua điện thoại với ông , cô đã khóc và mất ngủ mấy đêm liền.

Môi nhếch lên bà nói :

- Giá đừng gặp lại nhau biết đâu chẳng hay hơn.

Thức bồn chồn nhìn bà . Đúng là anh chưa đủ từng trải để hiểu nhiều hơn nữa tâm trạng phụ nữ . Anh đã quá vội vàng khi muốn làm “Ông mai bắc đẩu”

Giọng bà Hà lại nhẹ nhàng cất lên :

- Cô có thể bị con trai đánh giá sống lập dị , đeo đuổi chuyện ở trên mây , thơ văn lãng đãng , song cô không thể để chúng mang tiếng có Bà mẹ bỏ chồng để quay lại với người yêu cũ . Với cô những gì đã qua không thể nào trở lại.

Thức nói :

- Cô có quyền tìm hạnh phúc cho riêng mình chứ.

Bà Hà bảo :

- Những người trẻ tuổi quan niệm hạnh phúc giống như ăn , ngủ , yêu . Được thỏa? ma/n là có hạnh phúc . Nhưng người già thì khác . Có kinh nghiệm qua cuộc . Sống có chiêm nghiệm mới thấy làm con người sao khó quá . Hai đứa đã nghe chuyện “Hai giọt nước mắt” chưa ?

Tùng Chi và T ngờ ngác lắc đầu . Bà Hà liền kể bằng giọng thật sâu lắng :

- “Có 2 giọt nước mắt tình cờ gặp nhau trên biển . Giọt nước mắt thứ nhất cất tiếng hỏi :

- Bạn là ai ?

Giọt nước mắt thứ hai trả lời :

- tôi là giọt nước mắt của 1 cô gái . Cô ấy đã yêu 1 chàng trai nhưng phải nhỏ lệ vì không có được chàng ta . Thế còn bạn ?

- tôi là nước mắt của cô gái đã có được chàng trai ấy . Cô gái phải nhỏ lên vì phải gánh chịu những đau khổ vì tính khí thất thường và khó chịu của anh chàng “

Môi nhếch lên xót xa , bà Hà tiếp :

- Cuộc sống là như vậy đó . Người mất khóc mà người được cũng khóc . Có khi chúng ta khóc vì những điều chúng ta không có được , nhưng rất có thể chúng ta sẽ khóc nhiều hơn khi ta có được những thứ đó . Riêng cô không muốn nhỏ giọt lệ thứ ba cho sự được và mất 1 tình yêu chỉ còn trong quá khứ.

Thức nuốt tiếng thở dài :

- Vâng , cháu đã hiểu rồi.

Đến bên tủ sách , bà lấy ra 3 quyển . Để lên bàn , bà nói với Thức :

- Đây là 3 cuốn thơ nổi tiếng của Tagore hôm trước Hoà đã mang trả về . Giờ cô tặng lại cháu.

Thức ngạc nhiên :

- Không phải là cô rất quý chúng sao ?

- Chính vì rất quý nên cô mới tặng cho cháu . Hãy giữ lấy thời thanh xuân của những người đã tự đánh mất tuổi trẻ của mình . Hãy giữ lấy như 1 kỷ niệm và hãy nhớ chúng tôi đã từng có 1 tình yêu thật tuyệt vời.

Thức mân mê những quyển sách :

- Cháu cảm ơn cô.

Quay sang Tùng Chi , bà nắm tay cô và đặt vào 1 quyển sách bé tẹo có bìa màu xanh ngọc thật dễ thương :

- Cô tặng Tùng Chi “Khúc gọi tình “ , 1 quyển thơ rất dễ thương và xúc động . Dựa vào lời 1 bài thơ cô xin dặn 2 đứa :

“ Xin giữ gìn trân trọng

Điều gọi là tình yêu là cuộc sống

Khi trao nhau tuổi trẻ của chúng mình “

Thức chở Tùng Chi về . Suốt quãng đường dài , anh không nói lời nào.

Tùng Chi vòng tay ôm Thức :

- Anh sao thế ?

Thức thở dài :

- Không biết nữa , nhưng có gì đó khiến anh không hài lòng.

- Về chuyện gì ?

Thức tha thiết :

- Vào quán với anh nhé ?

Chi ngoan ngoãn gật đầu . Hai người vào 1 quán nhỏ , Thức dắt cô đến 1 bàn vuông có hình hoa cẩm chướng tím xoè đôi ba cánh trông như 1 bờ mi đang ngủ hờ.

Hai người ngồi đối diện nhau , Thức ẩm ức nói :

- Anh không tin cô Hà vì xiêu lòng trước 1 người giàu có mà bỏ ba anh.

Tùng Chi lơ lửng :

- Nhưng rõ ràng ba Hoà là 1 người giàu có.

Thức xùi xuống :

- Chả lẽ mặt trái của tình yêu là thế ? Nếu cô Hà tầm thường như vậy , ba anh đâu bị hình bóng cô ấy đeo đẳng quá nửa đời người.

Tùng Chi cao giọng :

- Vậy tại sao cô Hà lại nói dối ? Anh thử suy đoán xem ?

Thức lắc đầu :

- Anh không đoán được.

Chi nói :

- Chỉ vì cô ấy luôn thấy mình có lỗi với bác trai . Cô Hà luôn mặc cảm với người cô rất yêu.

Thức nhún vai :

- Nhưng qua cách nói thì ba anh đâu còn chỗ đứng nào trong tim cô ấy.

Tùng Chi chắc nịch :

- Em cam đoan là cô Hà còn rất yêu bác trai . Chính vì thế cô luôn chối bỏ tình yêu đó.

Thức bật cười :

- Em làm anh ngạc nhiên thật đấy . Dựa vào đâu em dám chắc thế ?

Tùng Chi loay hoay trong chiếc ghế mà có lưng dựa cao . Cô ngần ngừ mãi rồi cũng đành nói thật :

- Em đã đọc nhật ký của cô Hà.

Thức tròn tròn mắt :

- Thật hả ? Nhưng làm sao em đọc được ?

Thấy Tùng Chi làm thinh , Thức lại nói tiếp :

- Đu=ng nói với anh rằng Hoà đem cả nhật ký của mẹ mình ra bán chung với sách nhé.

Tùng Chi gật đầu :

- Thì sự thật là như vậy mà . Hoà không hề biết trong tủ sách ấy có nhật ký . Cả Trung cũng thế . Chỉ mình em biết thôi.

Nói tới đây , Tùng Chi tủm tỉm cười làm Thức tò mò :

- Sao lại cười ?

- Lần đó em đã đánh Trung bà(ng quyển nhật ký ấy rồi ba chân bốn cẳng lo chạy về nhà , mà không kịp trả lại.

Tùng Chi nói tiếp :

- phải chi đó là quyển sách thường thì dễ xử . Đằng này ... Đâu ai tin rằng em không đọc qua nhật ký ấy nên muốn đem trả lại cũng không được . Ngay cả với anh Luyện , anh Phương em cũng không dám nói.

- Thế quyển nhật ký ấy đâu rồi ?

- Trong phòng ngủ , trên đầu giường của em . Thỉnh thoảng em vẫn lấy ra đọc . Cô Hà viết rất hay . Tình tứ , lãng mạn . Vừa đầy tình yêu cũng thấm đậm nước mắt . Năm trăm trang nhật ký cho 1 mối tình . Mặn nồng , ngọt ngào chua chát , đắng cay đều có đủ . Cô Hà không thành nhà văn hay nhà thơ cũng uống.

Thức cau mày :

- Đó là 1 chuyện tình buồn . Em cứ đọc mãi nó vện vào người thì khổ.

Tùng Chi so vai :

- Em yêu anh như cô Hà yêu bác trai , sao lại khổ ?

Thức bóp nhẹ tay Chi :

- Không sợ mất nhau sao ?

Tùng Chi chớp mi :

- Sợ chứ ! Em nghe người già hay nói đến.

Tùng Chi chớp mi :

- Sợ chứ ! Em nghe người già hay nói đến duyên số . Nếu số phận nghiệt ngã đưa đẩy mỗi đứa mỗi nơi , anh sẽ thế nào ? Có đành lòng không ?

Thức lắc đầu :

- Không có số phận nào ngoài sự sinh tử mới chia cắt anh và em .

Anh không chấp nhận số phận nào từ con người cả.

Tùng Chi trầm giọng :

- Cuộc đời cô Hà đúng là 1 bi kịch . Gia đình rơi vào bước đường cùng phải kiếm cho con gái 1 tấm chồng giàu hòng cứu vãn cơ nghiệp nhà qua cơn phá sản . Nào ngờ người đàn ông đó lại mê mết cô em đang còn cắp sách đến trường . Và cương quyết cưới bằng được , dù biết cô gái không hề yêu mình.

Thức ngạc nhiên :

- Có chuyện đó à ?

Chi gật đầu :

- Đọc nhật ký cô ấy mới thấy tội . Chính vì vậy mà cô Hà mặc cảm

với chị mình . Khi tới bây giờ cô Khánh Giang vẫn chưa có chồng . Qua nhật ký em mới biết cô Hà từng bị tai nạn gần chết nhưng được cứu sống . Sau lần muốn chết mà không thành đó , cô Hà đã chấp nhận sống như đã chết với người mình không yêu . Em cho rằng với 1 người như vậy bác trai không thể quên cũng đúng.

Thức gật đầu :

- Cô Hà luôn sống và hy sinh cho người khác , nhưng qua cách nói cô luôn phủ nhận tích cách cao cả đó . Cuối cuộc đời còn gì nữa đâu mà cô vẫn khư khư ôm nỗi cô đơn vì giữ tiếng cho con . Đúng là làm người sao khó khăn quá.

Thở dài anh nói tiếp :

- Cô Hà như con chim tự tháo cũi sổ lồng nhưng không dám bay cao . Tiếc thật !

Tùng Chi nhẹ nhàng :

- Vì cô Hà là phụ nữ . Một phụ nữ phải biết dừng lại ở chừng mực để còn ngẩng cao đầu vợ”l mọi người chứ !

Thức trầm trồ :

- Sau khi gặp cô Hà về , anh thấy em như lớn hẳn ra.

Tùng Chi liếc xéo anh :

- nói vậy từ đó tới nay anh vẫn coi em là con nít à ?

Thức chì chiết :

- Thì em mà người lớn với ai . Yêu 1 con nhóc con , quanh năm phải khổ vì dễ dàng.

Tùng Chi vênh mặt lên :

- Vậy thì đừng có yêu.

Thu”c hóm hỉnh :

- Cũng định ... thôi yêu đó chứ . Nhưng anh sợ sẽ có những câu chuyện về “ Nhiều giọt nước mắt “ ra đời . Khi ấy biển đã mặn lại mặn hơn thì khổ.

Tùng Chi lại thư lự :

- Thật ra có “ hai giọt nước mắt “ như vậy thật không anh ?

Thức đáp :

- Có chứ ! Chúng từng thấm ướt ngực áo anh những 2 lần cơ.

Tùng Chi phụng phịu :

- Ghét ! Có muốn em khóc nữa không ?

Thức lắc đầu :

- Anh chỉ muốn em cười và không bao giờ phải khóc vì anh.

Tùng Chi chời mi . Cô hỏi :

- Anh có biết trang cuối cùng của nhật ký cô Hà đã viết gì không ?

Thức lắc đầu , Tùng Chi nói :

- Trang cuối cùng là 1 bài thơ nhòe nhoẹt , có lẽ vì nước mắt :

“Ai bao? Yêu là lấy được nhau

Đã yêu là khổ , khổ là đau

Khổ đau , đau khổ loanh quanh mãi

Rốt cuộc anh , em cũng bạc đầu “

- Dường như cô Hà đã định sẵn cho mình 1 kết thúc và cô ấy sẽ không làm khác đi đâu dù điều ấy áo thể làm được.

Thức băng khuâng . Anh siết những ngón tay thôn mềm của Tùng Chi và biết mình đang có 1 báu vật . Anh sẽ không bất hạnh như ba để làm vuột mất báu vật quý nhất trần gian này.

++

++

Một năm sau ...

Tùng Chi bước vào nhà sách . Cô đi dọc những dãy kệ được xếp theo thứ tự loại sách . Tới kệ thơ , cô đứng lại tìm ... Chẳng khó khăn gì để thấy quyển thơ “Ngày sau sỏi đá” “ của bà Khánh Hà.

Đó là 1 tuyển tập thơ được trình bày trang nhã , bìa là 1 bức tranh tĩnh vật với gam màu lạnh , buồn . Tùng Chi đã có 1 quyển/n doo bà ký tặng nhưng cô muốn mua thêm cho nhỏ Oanh Nhi . Dạo này con bé mới yêu nên cũng thích thơ nhất là thơ tình . Sẵn có hẹn với Trung , Chi vào đây mua, đúng là “Nhất cử lưỡng tiện “

Nhìn đồng hồ , thấy vẫn còn sớm , cô lang thang qua những gian bán những mặt hàng khác . Dừng từ ...lang thang nghe có vẻ không thích hợp nhưng đúng là cô đang lang thang giữa 1 nhà sách rộng . Làm ông chủ 1 nhà sách như vậy cũng oai đấy chứ !

Bỗng dưng Tùng Chi tủm tỉm cười khi tưởng tượng đến dáng vẻ phở”t đời của Trung trong vai trò ông chủ . Ngay lúc ấy có 1 nữ nhân viên trong trang phục áo dài xanh lá cây đến bên cô , giọng thật nhẹ :

- Thưa ... phải cô Tùng Chi không ạ ?

Chi ngạc nhiên :

- Vâng.

- Dạ ! Ông Trung mời cô vào văn phòng.

Tùng Chi suýt bật cười vì vẻ trang trọng của cô gái . Làm nghiêm lại , cô hỏi :

- Văn phòng của ông Trung ở đâu ?

- Dạ trên lầu ạ !

Vừa nói cô gái vừa ra hiệu dẫn Chi đi . Lên lầu , tới trước mặt căn phòng đóng kín , cô gái gõ cửa.

Chi nghe giọng Trung :

- mời vào !

Cô gái mở cửa Tùng Chi bước vào . Dù đã chuẩn bị tinh thần Chi vẫn ngỡ ngàng khi vào “văn phòng” của Trung vì nó hoàn toàn không như cô tưởng . Nó ý như 1 cái nhà kho với nhiều thùng sách , bó sách chất cao . Lọt thỏm ở giữa là bàn của ... giám đốc với 1 máy vi tính đang chạy.

Trung kéo ghế cho cô :

- Sao ? Em có nhận xét gì ở đây ?

Tùng Chi tủm tỉm :

- Nhiều sách hơn quầy sách cũ của nhà em.

Trung phì cười :

- Lém lẩn ! Nhưng chắc không phải em tới đây để nói như thế chứ ?

Tùng Chi lắc đầu :

- Không ! Tại anh hỏi mà ! Mục. Đích của em tới đây rất là nghiêm chỉnh.

Trung hất hàm , kiểu cách ông chủ thường có :

- Thế à ! Nói đi !

Tùng Chi vén tóc , cô ngập ngừng :

- Anh Hoà đã từng hỏi em : “Lần đầu tiên gặp nhau em đã đánh Trung bằngt quyển sách nào ?”

Trung cười :

- Và em đã trả lời : “Nhà anh nhiều sách quá, vớ [hải đâu em “bụp” đo . Làm sao biết quyển nào “ ... Đúng không ?

Tùng Chi trầm giọng :

- Thật ra em không bao giờ lần quyển sách đo vớ”l bất kỳ quyển sách nào trên thế giới . Đơn giản vì em giữ rất kỹ từ ngày a6 y tới nay.

Lấy trong túi sách ra quyển nhật ký , Tùng Chi trang trọng đặt lên bàn . Trung giở Tùng trang xem và thảng thốt :

- Nhật ký của mẹ anh à ? Thật ngạc nhiên !

Tùng Chi nói :

- Vâng ! Thật là ngạc nhiên phải không ? Hôm đó vì sợ quá em đã quỳnh quáng mang nó về nhà rồi không biết mở lời làm sao để mang trả . Em đành cất kỹ . Sau đấy chuyện xảy ra vớ”l Hoà càng khiến em khó xử ...

- Anh hiểu và cảm ơn em đã giữ nó hộ anh.

- Có bao giờ cô hỏi anh về quyển nhật ký này không ?

Trung ngần ngừ rồi lắc đầu :

- Hình như là không . Chắc mẹ đã quên băng nó rồi.

Tùng Chi nhập ngừng :

- Bà không quên đâu . Bởi vậy dù có thể bị anh trách em cũng mang

trả lại cho cô Hà . Bằng cách nào đó anh chuyển cho cô hộ em nhé.
Trung gạt đầu :
- Được rồi ! Anh sẽ có cách . Mẹ anh sẽ không biết quyển nhật ký đã bị lạc 1 thời gian dài đâu.
Tùng Chi nhẹ nhõm :
- Em cảm ơn anh !
Rồi cô chuyển ... đề tài :
- Chắc dạo này anh bận rộn lắm ?
Trung nheo mắt :
- Thì cũng phải tìm việc mà làm để ba anh và ông Hoà không mắng là đồ vô dụng . Thế còn em ?
Tùng Chi nói :
- Bình thường với những hờn sách cũ ...
- Và với Thức ?
Tùng Chi bật cười lớn :
- Vâng !
- Xin chúc mừng cả 2 người.
Rồi Trung hạ giọng :
- Em không hỏi gì về anh Hoà sao ?
Tùng Chi nói 1 hơi :
- Nghe anh Phương bảo anh Hoà đã lấy vợ , đã lên chức giám đốc và có lẽ đang hạnh phúc.
Trung chép miệng :
- Ủ ! Hạnh phúc.
- Thế còn anh ?
- Anh bằng lòng với những gì cuộc sống đã tặng cho mình.
Tùng Chi gạt đầu :
- Vậy anh cũng đang hạnh phúc.
Hai người cười . Tùng Chi băng khuâng nhớ tới Thức . Anh chính là tình yêu của cô . Nguồn vui , nỗi sầu của tình yêu thường menh mông . Điều tình yêu thiếu , tình yêu thừa cũng cô cùng vô tận.
Thức luôn gần gũi với cô như chính cuộc đời cô đang sống và Tùng Chi cảm nhận điều đó hoàn toàn.

Hết

Nguồn: vietlangdu
Người đăng: mickey
Thời gian: 22/01/2004 6:08:17 SA